

ப.விழிஞாலக்ஷ்மி

நினைவு நல்லது வேண்டும்

நடனத் தில்லை வேண்டு

ப.விஷ்ணுவர்த்தனினி

ஜீவந்தி வெளியீடு

2013

நினைவு நல்லது வேண்டும் (சிறுகதைத் தொகுப்பு). ஆசிரியர்: ப.விஷ்ணுவர்த்தனி. உரிமை:ஆசிரியருக்கு. முதல் பதிப்பு: ஆவணி, 2013. வெளியீடு:ஜீவநதி, கலைஅகம் அல்வாய். தொலைபேசி: 0775991949. மின்னஞ்சல்: jeevanathy@yahoo.com. அட்டை வடிவமைப்பு: க.பரணீதரன். அச்சாக்கம்: மதிகலர்ஸ் பிரின்டேர்ஸ், நல்லூர். பக்கம்: 108. விலை: 250/-

ஜீவநதி வெளியீடு : 28

ISBN : 978-955-4676-09-1

Ninaivu nallathu vendum. Author: B.Vishnuvarthiny. ©Author. Language: Tamil. First Edition: August 2013. Published by: Jeevanathy, Kalaiaham, Alvai. Telephone: 0775991949. Email: jeevanathy@yahoo.com. cover Designed by: K.Bharaneetharan. Print Specialities: Mathi printers, Nallur. page: 108. Price: 250/-

பொருள்க்கண்

1. செந்தமிழ்வாசப்பகுதி
2. இயற்கை
3. தினம் மற்று செந்தமிழ்
4. உயிர்களைப் பார்த்து விடுவது
5. பொருள்களில்
- 6. எவ்வளவு நூல்களை போடுவது**
7. ஏற்றுமை மாறும் நிலைகள்
8. விட்டுக் கொண்டு வருவது
9. விடுதலை
10. நான்கினால் பிரதிவிளைப்பு
11. அரசுவின் சமர்ப்பணம்

12. செந்தமிழ்வாசப்பகுதி
**வன்னிப்போரின் பொது உயிர் நீத்து
 அப்பாவி பொது மக்களுக்கு**

நினைவாசக.கு. ஸ்ரீமாரக
 கௌரியார் வடிவச்சுவிடாடு குத்துக்குறுக
 நூத்துக்கூப.க
 நூத்துக்கூவ.க
 நூத்துக்கூவ

கலை மற்றும் கலைஞர் பேரவை, சென்னை
பதிலளிப்பி, வெளியீடு முதல் பதில்பு
நாள்: 2018. ஒவ்வொரு வெளியீடு விரிவாக விடப்படும் எண்ணால்
உருப்பினர்: 9789931919199. மீதமுள்ள வெளியீடுகளை விடுவது
ஏதாவது சம்பந்தமாக அதை விடுவதற்கும் விடுவதற்கும்
போன்ற நோக்கம் கூறுவது கடன்: 108. விலை: ₹50/-

நன்றிகள்

ஜீவந்தி

நானம்

அகிலம்

மல்லிகை

உதயன்

யாதும்

நெல்லிக்கணி

பென்மார்க் விஜீவகுமாரன்

தெணியான்

கலாநிதி. த.கலாமணி

அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரவின்

க.பரண்தரன்

க.மதனாஹரன்

மதிகலர்ஸ்

பொருளடக்கம்

நாள்தேவை
உற்பத்தி

20-07-2013

1. சொந்தமில்லாத பந்தங்கள்
2. திருப்பம்
3. நினைவு நல்லது வேண்டும்
4. ஊழைக்காயம்
5. மெழுகுவர்த்தி
6. கடவுளின் குழந்தைகள்
7. எந்தையும் தாயும்
8. விட்டுக் கொடுப்பு
9. விழித்திரு
10. நாதியில்லாப் பிறவியிலே
11. மறப்பேனோடி
12. விட்டில்கள்

பதிப்புரை

ஜீவந்தியின் 28 ஆவது வெளியீடாக ப.விஷ்ணுவர்த்தினி யின் 12 சிறுக்கைகளை உள்ளடக்கி “நினைவு நல்லது வேண்டும்” சிறுக்கைத் தொகுப்பு வெளிவருகின்றது. விஷ்ணுவர்த்தினியின் முதலாவது தொகுப்பான “மனதில் உறுதி வேண்டும்” சிறுக்கைத் தொகுப்பு ஜீவந்தியின் 4ஆவது வெளியீடாக வெளிவந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத் தொகுப்பில் உள்ள சிலக்கைகள் பரிசுகளையும், சான்றிதழ் களையும் பெற்ற கதைகளாக அமைந்திருப்பது நூலாசிரியரின் வளர்ச்சியை எழுத்துலகிற்கு பறைசாற்றுகின்றது.

போரின்போதும், போருக்குப் பின்னரான கால கட்டத் தில் எழுதப்பட்ட சிறுக்கைகள் என்பதால் இவரது அனேகமான கதைகள் போர் பற்றியும் அதன் இழப்புகள் பற்றியும், போரின் பின்னரான மறுவாழ்வு, மீளைழல் என்பவற்றை கருப்பொருளாக கொண்டுள்ளன. யாழ்.பல்கலைக்கழக உள்வியற்துறை இறுதி வருட மாணவியான இவரது கதைகள் உள்வியல் சார்ந்தவையாக காணப்படுவது சிறப்பு. இவர் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு இன்னும் பல நல்ல சிறுக்கைகளை தர வேண்டுமெனவாழ்த்துகின்றோம்.

க.பரணீதரன்

கலைஅகம்

அல்வாய்

2013.07.23

வாழ்த்துச்செய்தி

ஆயர் இல்லம்,
யாழ்ப்பாணம்.

20-07-2013

“நற்கனி கொடுக்கும் மரம் ஒன்று விருட்சமாகிக் கொண்டிருக்கின்றது” என்ற உணர்வே ப.விஷ்ணுவர்த்தினியின் “நினைவு நல்லது வேண்டும்” கதைத் தொகுதியைப் படித்தபோது ஏற்பட்டது. இரண்டு தவிர ஏனையை யுத்த இலக்கியமாக அமைந்துள்ளன. யுத்தத்தின் பல்வேறு விளைவு வடிவங்களைத் துல்லியமாக வடித்துள்ளார் கதையாக்குநர். நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானவர்களை யுத்தத்தின் அகோர மரணங்களில் இழந்தமை பல கதைகளில் பின்னிப் பினைந்து நற்கின்றன. “சொந்தமில்லாப் பந்தங்கள்”, “நாதியில்லாப் பிறவிலே”, மற்றும் “கடவுளின் குழந்தைகள்” யுத்தவடுவின் வலிகளை உச்சமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளன, நெஞ்சை உருக்கிக் கண்ணீர் உகுக்க வைக்கின்றன. முதியோரின் துண்பத்தின் குறியீடாக “ஊமைக்காயம்” நல்முறையில் அமைந்துள்ளது. பணப் பேராசை பிறரை வலிந்து “மேமுகு வர்த்தி” யாக்கின்றமை நல்ல கதை. புலம்பெயர் வாழ்வின் ஏக்கங்களை “நந்தையும் தாயும்” சிற்பாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது, பாலியல் துஷ்டியோகம், கட்டினம் பருவத்தில் பாலியல் கல்வியின் அவசியத்தை “விழித்திரு” நன்கு வலியுறுத்து கின்றது. “நினைவு நல்லது வேண்டும்” இனாற்றுமையை, புரிந்துணர்வை வலியுறுத்தியுள்ளமை கதை யாக்குநரின் பரந்த கண்ணோட்டத்தின் வெளிப்பாடு. பல்கலைக்கழக மாணவர்களில் வாரவேண்டிய பரந்த மனப்பாங்கை “விட்டுக்கொடுப்பு” சுட்டிநிற்கின்றது. “விட்டில்கள்” யாதாரத்தின் ஒரு பகுதி யினரைச் காட்டி நிற்கும்வேளை, “திருப்பம்” மற்றும் “மறப்பேணாடி” யுத்த விதவைகளை நல்வழியில் ஆற்றுப்படுத்தும் முற்போக்குச் சிந்தனைகளைக் கொண்டுள்ளன. கதைகள் அனைத்தும் தரமானவை.

களத்தில் தானே நின்று அனுபவித்தவர் போன்று கதை நகர்த்தும் பானி கதையாக்குநரின் கற்பனா சக்தியின் வெற்றி. கேட்பவற்றைப் படமாக நோக்கி உள்வாங்கும் ஆற்றவின் வெளிப்பாடு. ஆர்வத்தைச் சண்டியிமுத்து வாசிக்கவைக்கும் யுக்திகள் பாராட்டுக்குரியது. ப.விஷ்ணுவர்த்தினி நம் மக்களை ஆற்றுப்படுத்த வல்ல நற்கனிகளைத் தொடர்ந்து வழங்கிக் கொண்டேயிருக்க என் அன்பும் இறை ஆசீரும் நிறைந்த வாழ்த்துகள் பல.

அருள்திரு இராசேந்திரம் ஸ்ரவின்
உள்ஆற்றுப்படுத்தல் பயிற்றுநர்
வழிகாட்டி, உள்ஆற்றுப்படுத்தல் (Msc. Manila)

முன்னுரை

(முற்குறிப்பு: வயதிலும் வாழ்வனுபவத்திலும் விஷ்ணுவர்த்தினியை விடநான் முன்னே நின்றாலும் எழுத்துலகத்தில் என் வயதும் வாழ்வனுபவவும் அவரை விடவும் மிகவும் குறைவே. அதனால் ஒர் எழுத்தாளராக அல்லாது ஒரு நல்ல வாசகனாக எனது இந்த முன்னுரை அமைகிறது)

புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களின் நேரடியான அல்லது மறைமுக மான உதவிகள் எங்கள் நாட்டின் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றது. அவ்வகையில் ஆயுதங்கள் மௌனமாகிவிட்ட பின்பு சிதைந்து போன எங்கள் தேசத்தைக் கட்டி எழுப்ப வேண்டிய தார்மீகப் பொறுப்பு புலம் பெயர் தமிழர்கள் அனைவருக்கும் உள்ளது என அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டும் எழுதிக் கொண்டும் வருகின்றேன்.

போராட்டத்துக்கு நிதி உதவி அளிக்காதவர்கள் அனைவரும் தமிழ் தேசியத்துக்கு எதிரானவர்கள் என முத்திரை குத்திவிட்டு வன்னி யில் மக்கள் இறந்து கொண்டு இருக்கும் பொழுது “வன்னி மக்களைக் காப்பாற்று” எனக் கோஷம் போடுவதற்கு பதிலாக எந்த நாடுகள் இலங்கைப் போருக்கு ஆதரவு கொடுத்துக் கொண்டு இருந்தனவோ அந்த நாடுகளின் தெருக்களில் நின்று “வீ வோன்ற் தமிழ் ஈழம். அவ ஸீடர் இல் பிரபாகரன்” என வீதி வீதியாக மௌதாளத்துடன் நடனமாடி ஊர்வலம் போன எனதருமைச் சகோதரர்கள் அனைவரும் ஆயுதங்கள் மௌனமாகிவிட்ட பின்பு அந்த வன்னி மக்களுக்காக அதே முனைப்புடன் செயல்பாடாமல் அவர்களும் மௌனமாகிவிட்ட பொழுது, வாழ்வா தாரங்களை இழுந்து முடமாக்கி விடப்பட்ட வன்னி மக்களுக்காகவும் அந்த மக்கள் மீண்டும் தலைநிமிர்ந்து வாழ நம்பிக்கை அளிக்கும் வகையிலும் இந்தத் தொகுப்பில் பல கதைகள் இருப்பது கண்டு மனம் மகிழ்கிறது.

இறுதி நேர யுத்தத்தின் போது புலம் பெயர் நாடுகளில்

எடுக்கப்பட்ட பணம் சேர்க்கும் நடவடிக்கைகள் போன்று ஆயுதங்கள் முடக்கப்பட்ட பின்பும் ஒரே ஒரு தடவை இந்த நிதி சேர்ப்பு நடவடிக்கை களை எடுத்திருந்தால் எங்கள் வன்னி மக்களின் வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க முடிந்திருக்கும். அதனை நாங்கள் செய்யவில்லை. திருமணத்துக்கு மாப்பிள்ளையையும் பெண்பிள்ளையையும் ஹெலி கொப்டர்களில் கொண்டு வந்து இறக்குவதிலும் போத்தீஸ்களில் இருந்து இலட்ச இலட்சத்திற்கு கூறைச்சேலை இறக்குமதி செய்வதி லும் சம்மர் விடுமுறைக்கு ஊருக்குப் போய் குஞ்சமீனும் சின்ன நன்கும் போட்டு ஓடியல் கூழ் காய்ச்சி குடிப்பதிலும் யாழ்ப்பான நூலாகத்திற்கு முன் நின்று படம் எடுத்து பேஸ் புத்தகங்களில் போடுவதிலும் எங்கள் வாழ்வு(?) நகர்ந்து கொண்டு இருக்கின்றது.

மேலாக இந்தியத் திரைப்படங்களிலும் சின்னத்திரைகளிலும் தம் தினசரி வாழ்க்கையை தொலைத்துக் கொண்டிருக்கும் எங்கள் தமிழ் இனம் இன்றும் வானிலிருந்து தேவதூதராய் இந்தியா வரும் என எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறது. எங்கள் வன்னி மக்களின் இழப்பும் முடங்கடிக்கப்பட்ட பேராட்டமும் இன்றும் இந்திய அரசியல்வாதி களின் வாக்கு வங்கிகளையும் பதிப்பகங்களின் பணப்பெட்டிகளையும் நிரப்பிக் கொண்டு இருக்கின்றது.

“மதராச பட்டினத் தெருக்களில் வெய்யிலிலும் மழையிலும் மலிவுப்பிரசரங்களாய் அட்டைப்படங்கள் காய்ந்து வெளிறிப் போகும் நிலை எங்கள் மாவீரர்களுக்கு வந்திருக்க வேண்டாம்....அவ்வாறே திருச்சி, மதுரை பஸ் ஸ்டான்டுகளில் மாடுகள் தின்னும் சுவரோட்டிகளா யும் எங்கள் சகோதர வீரர்களின் நிலை ஆகியிருக்க வேண்டாம்.”, என சென்ற ஆண்டு ஒரு கட்டுரையில் எழுதியிருந்தேன்.

எங்கள் வாழ்வும், வளமும், தோல்வியும், வெற்றியும், இழப்பு களும், நிமிர்தலும் இந்தச் சின்னத் தீவுக்குள்ளே என நன்கு உணர்ந்த விஷ்ணுவர்த்தினி வன்னி மக்களுக்கு நடந்த இழப்புகளை மட்டும் தனது கருப்பொருள் ஆக்காது அந்த மக்கள் எழுந்து நடக்க தனது கதைகளை ஊன்று கோலாக அளிப்பதை அதிக கதைகளில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அந்த விடயங்களை மிகவும் கனதியாகக் கையாண்டுள்ளார்.

மிகச் சிறந்த பொன்னகரம் என்ற சிறுகதையில் “கற்பு கற்பு என்கிறார்களே... இதுதான் பொன்னகரம் ஜயா” என புதுமைப்பித்தன் நியாயப்படுத்தினதைப் போல் அல்லாது வறுமையில் வாடும் பல விதவைகளுக்கு இவர் கதைகள் நல்ல வழிகாட்டியாகவும் வாழ்வின் மீது

நம்பிக்கை உண்டாக்குவதாயும் இருக்கின்றது.

இலங்கையில் நடைபெறும் சில பாலியல் துஷ்பிரயோகங்கள் வங்காசிறிக்கும் அதன் வாசகர்களுக்கும் வெறும் பெட்டிச் செய்தியாக இருக்கும் பொழுது அதன் விளைவுகளும் கருக்கலைப்புக்களும் பெண்களுக்கு எத்தகைய பாதகத்தைக் கொடுக்கும் என்பதனை ஒரு மரணத்தைவைத்து மிரட்டியிருக்கின்றார்.

முதல் கதையான சொந்தமில்லாத பந்தங்களில் ஒரு வயதான தாய், “நான் ஒரு பிள்ளையைத் தத்தெடுக்கிறேன். மற்ற இரண்டையும் யாராவது தத்தெடுக்கன்” என்ற மனக்கோவாம் இந்தத் தொகுதியை படித்து முடித்த பின்பும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தத் தாயின் குரலை விஷ்ணுவர்த்தினி தான் வாழும் சமூகத்தின் மீதும், தொப்புள் கொடி உறவுகள் என்று சொல்லப்படும் எங்கள் மீதும் அவர் வைக்கும் குரலாக எனக்கு கேட்கின்றது. “வீட்டுக்கு ஒரு பிள்ளையை தத்தெடுங்கள். யாழ்ப்பாணம் நீங்கள் கனவு கண்ட சிங்கப் பூராகும்” என நான் எழுதியதை மெய்ப்பிப்பதாக இந்தக் கதை அமைந்த திருந்தது.

கோர்ட்டுக்குப் போய் வென்றவன் பிச்சைக்காரன் போலவும் தோற்றவன் செத்தவன் போலவும் ஆகிவிடுவான் என்று சொல்வது போல போர் என்பது இரண்டு இனங்களிலும் தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறது என்பதையும் இந்த இரு இனங்களுக்கு இடையில் ஒரு புரிந்துணர்வு வேண்டும் என்பதை மிகவும் நாகூக்காக எந்த அரசியல் முன்னெடுப்புகளும் இல்லாது கதை சொல்லியிருப்பது மிகச் சிறப்பு.

ஒரு நல்ல கதை என்பது வாசித்த பின்பு ஒரு வாசகனுக்குள் நல்ல நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்த வேண்டும். அல்லது வலியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று எப்போதும் நான் எதிர்பார்ப்பதுண்டு. அந்த எதிர்ப்பார்ப்பை இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெற்ற பல கதைகள் நிறைவு செய்திருக்கின்றது. குறிப்பாக கடவுளின் குழந்தைகளில் வரும் அநாதைச் சிறுவனும் விழித்திருவில் நடைபெறும் கருக்கலைப்பும் என்னை நெகிழிவைத்தலை. “விழித்திரு”வை நான் வாசித்த பின்பு ஒரு மாதமாக தனிமையில் கார் ஓட்டிச் செல்லும் பொழுது இந்தக் கதை ஞாபகத்துக்கு வரும்போதெல்லாம் இந்தக் கருக்கலைப்பு என்னை வேதனைப்படுத்திக் கொண்டு இருந்தது. இப்பொழுது இதனை எழுதும் போது அந்த முகம் தெரியாத சகோதரி என் கண்களை கலங்க வைக்கின்றாள்.

பல இடங்களில் கதையை நகர்த்திச் செல்ல அவர் பாவிக்கும் சொல்நடை அழகிய கவிதைகள் ஆகவும் (சுவர்களில் சல்லடைகள் போடப்பட்டு, ஒடுகளைத் தாங்கி நின்ற சலாகைகள் கழற்றப்பட்டு, கதவுகள், ஜன்னல்கள் எதுவுமற்று அம்மணமாய் காட்சியளித்தன.), சமூகத்துக்கு அவர் கொடுக்கும் சாட்டையடியாகவும் (1. “அம்மா, ஏன் எங்கட நாட்டிலை சண்டை நடந்தது. ஆரும் ஆருமாம்மா சண்டை பிடிச்சலை” என்ற குழந்தையின் கேள்விக்கு அவர்களால் என்ன பதில் சொல்ல முடியும்), (2. தனது பிள்ளைகள் என்ன பாடம், எந்த ஆண்டில் படிக்கிறார்கள் என்பதுகூட வேலாயுதத்திற்கு இதுவரை காலமும் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.) சமூக நீதியை உரைப்பனவாயும் (“நான் என் மனைவியை வெள்ளைக்காரி என நினைக்கவில்லை. சாதாரண மான எங்கட நாட்டுப் பெண்ணாகத் தான் நினைச்சன்.”) இருக்கின்றன. ஒரு கதை நகர்த்தலுக்கு இந்த அம்சங்கள் எவ்வளவு முக்கியம் என விஷ்ணுவர்த்தினி அறிந்து வைத்திருக்கின்றார் என்பதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.

இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகளை இந்த சிறுவயதில் வெளியிட்ட விஷ்ணுவர்த்தினிக்கு சிறந்த எதிர்காலம் உண்டு என்பதற்கு இந்த நூல் ஒரு கை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் போலவே அமைந்திருக்கிறது.

உலக அழிவுகள் நிகழும் பொழுது அனைத்து உயிர்களுக்கும் விதி ஒன்றாகவே எழுதப்படுகின்றதா என்று ஆசிரியர் எழுப்பும் கேள்வி வாசகணை சிந்திக்கவைக்கின்றது.

2001 செப்டம்பர் 11இல் இரட்டைக் கோபுரம் தாக்கப்பட்ட போதும், 26-12-2004 சனாமி வந்து கிழக்காசிய மக்கள் அனைவரையும் அள்ளிக் கொண்டு போனபோதும், 2009இல் முள்ளிவாய்க்காலில் முன்னாலும் பின்னாலும் மேலாலும் குண்டுகள் பாய்ந்த போதும் அனைத்து மக்களுக்கும் விதி ஒன்றாகவே எழுதப்பட்டதா என அவர் எழுப்பும் கேள்வி விஷ்ணுவர்த்தினி யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் உள்ளியல் பீட இறுதி வருட மாணவினப்பதை இனம் காட்டுகிறது.

உலைவைக்கும் போது அரிசி நன்றாய் வேகவும் அரிசி கழுவும் பொழுது சின்ன சின்னக் கற்களை நீக்குவது போல சின்ன சின்ன விடயங்களில் இன்னும் கவனம் செலுத்தினால் இவரின் இந்தப் பொங்கல் சக்கரைப் பொங்கலாகத் தித்திக்கும்.

உதாரணத்திற்கு பிரான்சில் பிரான்சுப் பிரஜையை திருமணம்

செய்து பிள்ளையுள்ள ஒருவருக்கு பாஸ்போட் விசா தொலைந்து போனாலும் அவரால் இலங்கையில் உள்ள பிரான்சுத் தூதரகத்தைத் தொடர்பு கொண்டு மீண்டும் அங்கு போய் தனது மனைவியுடனும் மகனுடனும் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பது இலங்கையில் உள்ள வாசகர்கள் பல பேருக்கு தெரியாதிருந்தாலும் புலம்பெயர்ந்த தமிழருக்கு அது தெரியும். இவ்வாறான கதைகள் அல்லது நிஜத்தை மீறிய கற்பனைகள் மற்றுக் கதைகளின் நம்பகத்தன்மையை குலைத்து விடும் என்பதில் கவனமான இருக்க வேண்டும்.

மேலாக சிறுகதைகள் சிறிய கதைகளாக இருக்க வேண்டியதே இல்லை. சிலவேளை இலங்கைப் பத்திரிகைகள் அல்லது சஞ்சிகைகளின் தேவைகளுக்காக கதைகள் சுருங்கும் பொழுது அதன் அழகியல் சிதைந்து போகவும் இடம் உண்டு. விஷ்ணுவர்த்தினி போன்ற நல்ல எழுத்தாளர்களின் எழுத்துகள் இந்த பக்கங்களின் நீள அகலங்களுக்குள் சிறைப்பட்டு விடக்கூடாது. வற்றாது ஒடும் வழுக்கையாறாக ஓழிக்கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

எங்களுக்கு முழுச் சுதந்திரம் கிடைத்தால் வாடைக்காற்று வீசும் எங்கள் கடற்கரைகளில் இருந்து எங்கள் பேரன்களும் பேத்திகளும் எங்கள் வரலாற்றைப் படிக்க நேர்ந்தால் அவர்கள் விஸ்னுவர்த்தினியின் சில கதைகளைப் படிக்க வேண்டும் என்று சிபார்சு பண்ணுவேன்.

அன்புடன்

வி. ஜீவகுமாரன்
-நினைவு நல்லதுவேண்டும்
18-07-2013

Højvangsparken 7
4300 Holbaek
Denmark

என்னுரை

“நினைவு நல்லது வேண்டும்” என்ற எனது இரண்டாவது சிறுக்கதைத் தொகுதி ஜீவநாதியின் 28ஆவது வெளியீடாக வெளி வருவதையிட்டு எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி.

கிட்டத்தட்ட ஒன்றை வருடங்களாக நான் சிறுக்கதை எழுதுவதில் பெரிதாக ஆர்வம் காட்டவில்லை. ஆனால், அதற்கு முன் நான் எழுதிய சிறுக்கதைகளை ஒன்று சேர்த்து எனக்குத் தெரியாமலேயே, கணினியில் தட்டச்சு செய்து, வடிவமைத்து, நூல் வெளியீட்டுத் திகதியையும் தீர்மானித்து விட்டு, திடீரென இருக்கிறமைக்கு முன்னர் தான் என் கணவர், என் சிறுக்கதைத் தொகுதியைக் கையில் தந்து செவ்வைபார்த்துத் தரும்படி கேட்டார்.

சாதாரணமாக ஓர் எழுத்தாளன் நூல் ஒன்றை வெளியிடுவ தென்பது இலகுவான காரியமன்று, ஆனால், எனக்கு என் சிறுக்கதைத் தொகுதி வெளியீடில் எந்த விதமான வேலையும் இருக்கவில்லை. முதலில் என் கணவருக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

“நினைவு நல்லது வேண்டும்” தொகுதியில் 12 சிறுக்கதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் நான்கு சிறுக்கதைகள் பரிசுகளும் சான்றிதழ்களும் பெற்றுள்ளன. என் இலக்கிய உலகில் மறக்க முடியாத இருநிகழ்வுகள் உள்ளன.

1. 2010இல் உதயன் பத்திரிகை 25ஆவது ஆண்டு நிறைவையொட்டி நடத்திய சிறுக்கதைப் போட்டியில், பல இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் கலந்து கொண்டபோதும் எனது “சொந்தமில்லா பந்தங்கள்” சிறுக்கதைக்கு மூன்றாம் பரிசும் (10000/-) சான்றிதழும் கிடைத்தன. இதுவே நான் இலக்கிய உலகில் பெற்ற முதலாவது பரிசாகும்.
2. 2011இல் யா/நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயம் தொண்ணு றாவது ஆண்டு நிறைவையொட்டி நடத்திய சிறுக்கதைப் போட்டியானது இருபிரிவாக நடத்தப்பட்டது.

1. பழைய மாணவர்களுக்கான சிறுக்கதைப் போட்டி

2. திறந்த எழுத்தாக்கதீரன் போட்டி

இதில், முதலாவது வகைச் சிறுக்கதைப் போட்டிக்கு என் கணவருக்கு முதலிடமும் இரண்டாவது வகைச் சிறுக்கதைப் போட்டியில்

எனக்கு முதலிடமும் கிடைத்தன. நாங்கள் இருவரும் ஒரே மேடையில் ஒன்றாக முதலாம் பரிசு பெற்றமை என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத நிகழ்வாகும்.

இந்நாலிலுள்ள பெரும்பாலான எனது சிறுகதைகள் போரின் பின்னான் வாழ்வு பற்றியவையாகும். போரில் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகள் பற்றி மட்டும் கூறி விடாமல், அவர்கள் இனிமேல் தலைநிமிர்ந்து வாழ்வதற்கான வழிவகைகளையும் முன் மொழிந்துள்ளேன். இவை தவிர, என்னுள் முரண்பட்டுக் கொண்டுள்ள ஏனைய சமூகப் பிரச்சினைகளையும் எழுத்துருவில் பதிவு செய்துள்ளேன்.

என் சிறுகதைகளைப் பார்த்தவுடன் அது பற்றிக் கருத்து கூறுபவர்களில் என் குடும்பத்தவர்கள், நண்பர்கள், வாசகர்கள் ஒருபுறமிருக்க அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரவின், டென்மார்க் ஜீவகுமாரன் ஆகியோரும் முக்கியமானோராவர். ஜீவகுமாரன் அண்ணா அவர்களை நான் இந்தியா சென்றபோது சந்தித்தேன். என் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியையும் கொடுத்தேன். அவர் என் சிறுகதைகள் பற்றிய விமர்சனங்களை அடிக்கடி மின்னஞ்சலில் அனுப்பி வைப்பார். தற்போது எனது இந்த நூலுக்கான முன்னுரையையும் கேட்டுடனேயே தந்துகவினார். அவருக்கு என் நன்றிகள்.

மேலும் இந்நாலுக்கான பின் அட்டைக்குறிப்புரையை எழுதித் தந்த, என் உறவினரான தெனியான் சேர் அவர்களும், வாழ்த்துச் செய்தி வழங்கிய அருட்தந்தை இராசேந்திரம் ஸ்ரவின் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள். அடுத்து, நான் சோர்ந்து விடும் நேரங்களில் என்னை எழுதத் தூண்டும் என் குடும்பத்தவர்கள், நண்பர்களுக்கும் என் நன்றிகள். என் ஆக்கங்களைப் பிரசுரித்த சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகளுக்கும் என் நன்றிகள். என் கதைகளை தட்டச்ச செய்து தந்த க.மதனாஹரனுக்கும் என் நன்றிகள். எனது இந்நாலை அழகுற வடிவமைத்துப் பதிப்பித்த என் கணவருக்கும் ஜீவநதி பதிப்பக்கத்திற்கும் இதனை அச்சிட்ட மதிகலர்ஸ் நிறுவனத்திற்கும் என் நன்றிகள்.

திருமதி விழின்றுவர்த்தினி பரணீதரன்

கலை அகம்ம

அல்வாய்

2013.07.20

எசுந்துவில்லை பந்துவிகள்

ஸ்ரங்குலிஸ்ஸாத பந்தஷ்கள்

இறைவனை நொந்து நொந்து தான் மீதமுள்ள என் வாழ்நாளையும் கழிக்க வேண்டும் என்ற விதமாக எல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்டது.

யாரை நொந்து என்ன பயன்? எல்லாம் எம் தலைவிதி.

தலைவிதி என் றால் அதை ஒட்டுமொத்தமாக எல்லோருக்கும் சேர்த்துத் தான் இறைவன் எழுதுவானோ?

இந்த முட்கம்பி வேலிக்குள் சிறைப்பட்டிருக்கும் எல்லோருக்குமே ஒரே தலைவிதி தானோ?

எங்களோடு சேர்ந்து இந்த நரக வேதனைகளை அநுபவிப்பதற்கு இந்தப் பிஞ்சகள் என்ன பிழைசெய்தார்கள்?

அந்த மூன்று குழந்தைகளையும் வைத்த கண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் மூவரும் தங்களுக்குக் கிடைத்த உணவை “அரக்கப் பரக்க” சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாவம்! இந்த முகாமுக்கு வந்த பின்பு தான் இப்படியாவது சாப்பிட முடிகிறது. கடந்த ஒன்றரை வருடங்களாக உயிர்க் குலையையும் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, அலைந்து திரிந்த பெற்றோரின் பின்னால் இழுபட்டுத் திரிந்த இவர்களுக்கு சாப்பாடும் தண்ணீரும் அரை வயிறும் கால் வயிறும் தான்.

வேகமாகச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் அவர்களைப் பார்க்கையில் எனக்கு அவர்கள் மேல் பச்சாதாபமே மேலிடுகிறது. அழகான உடல் வாகு கொண்ட அக்குழந்தைகளைப் பார்த்து,

எனக்கு அப்படிப் பேரப் பிள்ளைகள் அமையவில்லையே என்று எத்தனை நான் கவலைப்பட்டிருக்கிறேன். இன்று அந்த அழகெல்லாம் கெட்டு, எலும்பும் தோலுமாய் இருக்கும் இவர்கள் பெற்றோரையும் இழந்து என் அரவணைப்பில்...

“கடவுளே!” என்று முன்பெல்லாம் வழக்கமாகச் சொல்லி வந்த அந்த வார்த்தை இப்போது தொண்டைக் குழிக்குள்ளேயே அழுங்கிப் போய் விடுகிறது.

தெய்வம் என்று ஒன்று இருந்திருந்தால் இவ்வளவு துண்பமும் எங்கள் எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டிருக்குமா? குஞ்சு குருமான் முதல் கொண்டு கிழங்கள் வரை எவ்வளவு தூரம் அல்லாடிப் போய் விட்டார்கள்? இந்தக் குழந்தைகளும் தான், குதூகலிப்பும் கும்மாளமுமாய் ஓடித் திரிந்தவர்கள் தானே. இன்று பரட்டைத் தலையும் தடி போன்ற மெலிந்த உடலும் கொண்டவர் களாய் அரையும் குறையுமாய், அழுக்கேறிய துணிகளை உடலில் சுற்றிக் கொண்டு, போரின் அடையாளங்களைச் சுமப்பவர் களாய்த் தெரிகின்றனர்.

இவர்கள் என்னிடம் வந்து சேர்ந்த கதையே பெரிய கதை. இவர்கள் எனக்கு உறவோ, இரத்த பந்தம் உள்ளவர்களோ இல்லை. இவர்களின் பெற்றோர்கள் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து கிளி நொச்சியில் குடியேறியவர்கள். என்னுடைய வீட்டுக்குச் சற்றுத் தள்ளியிருந்த காணியொன்றில் குடிசையொன்றை அமைத்துக் கொண்டு அவர்கள் தமது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினர்.

அவர்களின் அறிமுகம் எனக்கு உடனடியாகவே கிடைத்தது. அப்போது நான் என் சீவியத்தை ஓட்டுவதற்காய் பிட்டு, இடியப்பம், தோசை என சாப்பாட்டு வகைகளை எல்லாம் செய்து விற்று வந்தேன். என்னோடிருந்த என் ஒரே ஒரு பிள்ளையும் இந்த நாட்டுச் சூழலுக்குப் பயந்து வெளிநாடு சென்று விட, நான் என் முதுமைக் காலத்தைத் தனியே கழித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என் பிள்ளையை நினைக்கும்போது எனக்கு இப்போதும் கண்ணீர் முட்டிக் கொண்டு வருகிறது. மனம் முடித்து நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு பிறந்த ஏக புத்திரன் அவன். பிறக்கும்போதே தகப்பனைத் தின்று விட்டுப் பிறந்தவன். நிர்க்கத்தியான நிலையில், அவனை வளர்த்து ஆளாக்குவதற்காகவே நான் படாத பாடுபட்டு வந்தேன்.

அவனை நான் “பொத்திப் பொத்தி” வளர்த்தேன். விடலைப் பருவத்தையும் கடந்து வளர்ந்த அவனின் வளர்த்தி “கண்ணுக்குள் குத்துவதாக” இருந்தது. யார் யாரையோ கும்பிட்டு மன்றாடி அவனை அரபு நாடோன்றுக்கு அனுப்பி வைத்த பின்பு தான் மனதுக்கு நிம்மதி. ஆனாலும், தகுந்த வேலையுமின்றி, அதிக சம்பளமுமின்றி அங்கும் அலைந்து கொண்டிருந்தான் என்பது மட்டும் தெரிந்தது.

என்னுடைய மகனைப் பிரிந்த சோகத்திலிருந்த எனக்கு, அந்தப் புதுத் தம்பதியினரின் தொடர்பு ஒத்தடமாக இருந்தது. என்னிடம் தினமும் காலைச் சாப்பாடு வாங்கிச் செல்ல வந்தவர்கள் என்னுடன் ஓட்டிக் கொண்டார்கள். அவன் முகுந்தன்; அவள் சுமதி. அவர்களுடைய தொடர்பினால் சவுதி யிலிருந்த என் பிள்ளையுடனும் இடையிடையே தொடர்பு கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

முகுந்தன் முயற்சி உள்ளவன்; சிறந்த உழைப்பாளி. சுமதி சம்பாத்தியக்காரி. கணவனின் உழைப்பிலும் கணிசமான தொகையைச் சேமிக்கத் தொடங்கினாள். கடவுள் மூன்று குழந்தைகளையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தான். மூன்று குழந்தைகளும் செல்லமாகத் தான் வளர்ந்தார்கள்.

விதி யாரைத் தான் விட்டது. யுத்தம் எல்லோரையும் துறையாடியது. இலட்சக் கணக்கானோரின் வாழ்க்கையுடன் விளையாடிய யுத்தம் இவர்களையும் விட்டு வைக்கவில்லை.

ஒரு வேளை சாப்பாட்டுக்காக கையிலிருந்த பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் இழந்தனர். உயிரைப் பாதுகாக்க ஊர் ஊராய்

இடம்பெயர்ந்தனர். உடுத்த துணியுடன் நாட்கள், வாரங்கள், மாதங்கள் என பதுங்கு குழிகளுக்குள்ளேயே பதுங்கி இருந்தனர். வானில் வட்டமிட்ட “பருந்துகள்” எப்போது குண்டு மழை பொழியும் எனத் தெரியாமல் வெளியே தலை காட்டவே பயந்தனர்.

இந்த விதி எல்லோருக்கும் பொதுவானது. பாதுகாப்புத் தேடி ஊர் ஊராய் அலைதல்; பதுங்கு குழி வாழ்க்கை; உணவும் நீரும் அருந்தலாகிப் போன பட்டினி வாழ்வு; எங்கே போய் முடியும் என்ற ஏம்பலிப்பு.

உணவுக் காகவும் உடலியற் தேவைகளுக்காகவும் வெளியே தலை காட்டியவர்கள் குண்டு மழையில் நனைந்து உடல் சிதறிப் பலியாகினர். எங்கும் ஓலம்; எங்கும் அவலம்; எங்கும் பினக் குவியல்கள்; எங்கும் இரத்த வாடை.

முகுந்தனும் சமதியும் கூட குழந்தைகளையும் சமந்தபடி விதியின் பாதையில் ஏற்றுண்டு அலைந்தனர். எத்தனை எத்தனை கொடுமை நிறைந்த சம்பவங்கள், காட்சிகள்.

-குடும்பமாகவே ஒரு கணத்தில் உடல் சிதறி முடிந்தவர்கள்

-குழந்தை பிறந்து இரத்த வாடையும் ஈரமும் காயும் முன்னரே “ஷெல்” பட்டு முடிந்த தாயும் குழந்தையும்

-நடக்க முடியாமல் பின்தங்கியதனால் குண்டு மழையில் சிக்கி முடிந்த முதியவர்கள்

யாரையும் எவரும் காப்பாற்ற முடியாத அவலம். தங்கள் தங்கள் உயிரே பெரிதென என்னி ஒவ்வொருவரும் ஒடிக் கொண்டிருக்கும் அவலம். மனிதம் செத்துக் கொண்டிருந்தது.

காயம் பட்டுத் துடித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டி, அவளிடம் ஓடிச் சென்ற வேளை மீண்டும் அவ்விடத்தில் வந்து வீழ்ந்து வெடித்த ஷெல்லில் சுமதி அந்த இடத்திலேயே சிதறிப் போனாள். முகுந்தன் கால்களை இழந்து முனகிக் கொண்டிருந்தான்.

தெய்வாதீனமாகத் தான் அவ்விடத்துக்கு வந்தேன். முன்று குழந்தைகளும் முகுந்தனை நெருங்கி நின்று அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அருகில், உருத் தெரியாமல் சுமதியின் உடல் என்ன கொடுமை!

என்னைக் கண்டதும் அந்த வேளையிலும் முகுந்தனின் கண்களில் சிறு ஓளி. குழந்தைகள் என்னைச் சுற்றி என் கால் களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு “அம்மம்மா” என்று அழுதார்கள்.

முகுந்தன் களைக்கக் களைக்க, அந்த வேளையிலும் தன் அவலங்களையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். எனக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. இரத்தம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. சொற்ப நேரத்திலேயே அவனின் உயிரும் பிரிந்தது. ஒரு கணம் தான் அந்த வேதனை. உடனடியாகவே உயிர் பற்றிய பயம் தலை தூக்க, பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு ஓடினேன். கடைசிக் குழந்தைகைக் குழந்தை; தன் கைகளால் என் இடுப்பைச் சுற்றிக் கொண்டது. மற்றைய இரு பிஞ்சகளும் என்னோடு இழுப்பட்டார்கள்.

அந்தப் பிரதேசத்தை விட்டு எல்லோரும் கட்டாயமாக வெளியேறி விட வேண்டும் என்ற அறிவிப்பு வந்ததுமே, சனத்தோடு சனமாக, நானும் குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு சென்றேன்.

முட்கம்பியால் சுற்றி வர வேலி அடித்த கூடாரமொன்றுள் முகாம் வாழ்க்கை. வெயில், மழை, குளிர் எல்லாம் சர்வ சாதாரண மாகிப் போக, குழந்தைகளையும் அணைத்துக் கொண்டு, கடந்த கால நினைவுகளில் மூழ்கிப் போய் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக என் வாழ்வு இந்த ஓன்றரை வருடங்களாகக் கழிந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது.

சலுதியில் இருக்கும் என் பிள்ளையின் நினைவு அடிக்கடி தலை தூக்கினாலும், இந்த மூன்று பிள்ளைகளினதும் அவலம் என்னை வாட்டி வதைக்க, இவர்களை எப்படிக் காப்பாற்றுவது

நினைவு நல்லது வேண்டும்

6

என்ற யோசனையில் இவர்களைச் சுற்றியே என் நினைவுகள் வட்டமிடுகின்றன.

இன்று காலையில் தான் சில அதிகாரிகள் வந்து சொந்த இடத்திலேயே என்னை மீண்டும் குடியேற்ற அழைத்துப் போக வருவதாகச் சொல்லியிருந்தார்கள். அப்போது முதல் இந்தக் கணம் வரை இக்குழந்தைகளைப் பற்றிய யோசனையே என்னை அறித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

-இவர்கள் மூவரையும் என்னால் காப்பாற்ற முடியுமா?

-மனித சஞ்சாரமே குறைந்த மன்னில் என் முன்னைய தொழிலைப் பார்க்க முடியுமா?

-இந்த மூன்று குழந்தைகளையும் அழைத்துச் சென்ற வேளையில் எனக்கு ஏதாவது நடந்து விட்டால் இக்குழந்தை களின் கதி?

இரு தீர்மானத்துக்கு வந்தவளாய் கைக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொள்கிறேன். ஏனைய இரு குழந்தைகளையும் அணைத்து முத்தமிடுகிறேன். அவர்களுக்கு என்ன விளங்கப் போகிறது? அலங்க மலங்க என்னை விழித்துப் பார்க்கிறார்கள்.

“மீனாட்சி, மீனாட்சி...”

என்னைப் பெயர் சொல்லி அதிகாரிகள் அழைக் கிறார்கள்.

கைக் குழந்தையுடன் நான் மெல்ல நகருகிறேன்.

என்னைச் சுற்றி என் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும் இரு குழந்தைகளினதும் கைகளை மெல்ல எடுத்து விடுகிறேன்.

“அம்மய்மா இப்ப வருவன், இங்கை நில்லுங்கோ குஞ்சுகள்...”

என்னை அறியாமலே பீறிட்டுக் கொண்டு வரும் கண்ணீரை அடக்க மாட்டாதவளாய், அவர்களைக் கலங்கிய கண்களோடு நோக்குகிறேன்.

இந்த உலகத்தின் தூது, வாது தெரியாதவர்களாய் அக்குழந்தைகள் என்னையே “குத்திட்டு”ப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியாதிருக்கிறது.

“இந்தக் குழந்தையை வளர்த்து, எனக்கு ஒன்றெண்றால் யாரிடமாவது கையளிக்கலாம். இக்குழந்தைக்கு விதியிருந்தால் என் பிள்ளையிடமே சேர்ப்பிக்கலாம். இக்குழந்தையை நான் தத்தெடுத்தது போல மற்றுப் பிள்ளைகளுக்கும் யாராவது வாழ்வு கொடுக்க முன்வருவார்கள்”

என் நடையைச் சுற்று விரைவாக்கிக் கொண்டு, காத்திருக்கும் பஸ்ஸை நோக்கிச் செல்கின்றேன்.

தூரத்தில் அந்த இரு குழந்தைகளும் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டே நிற்பது தெரிகிறது.

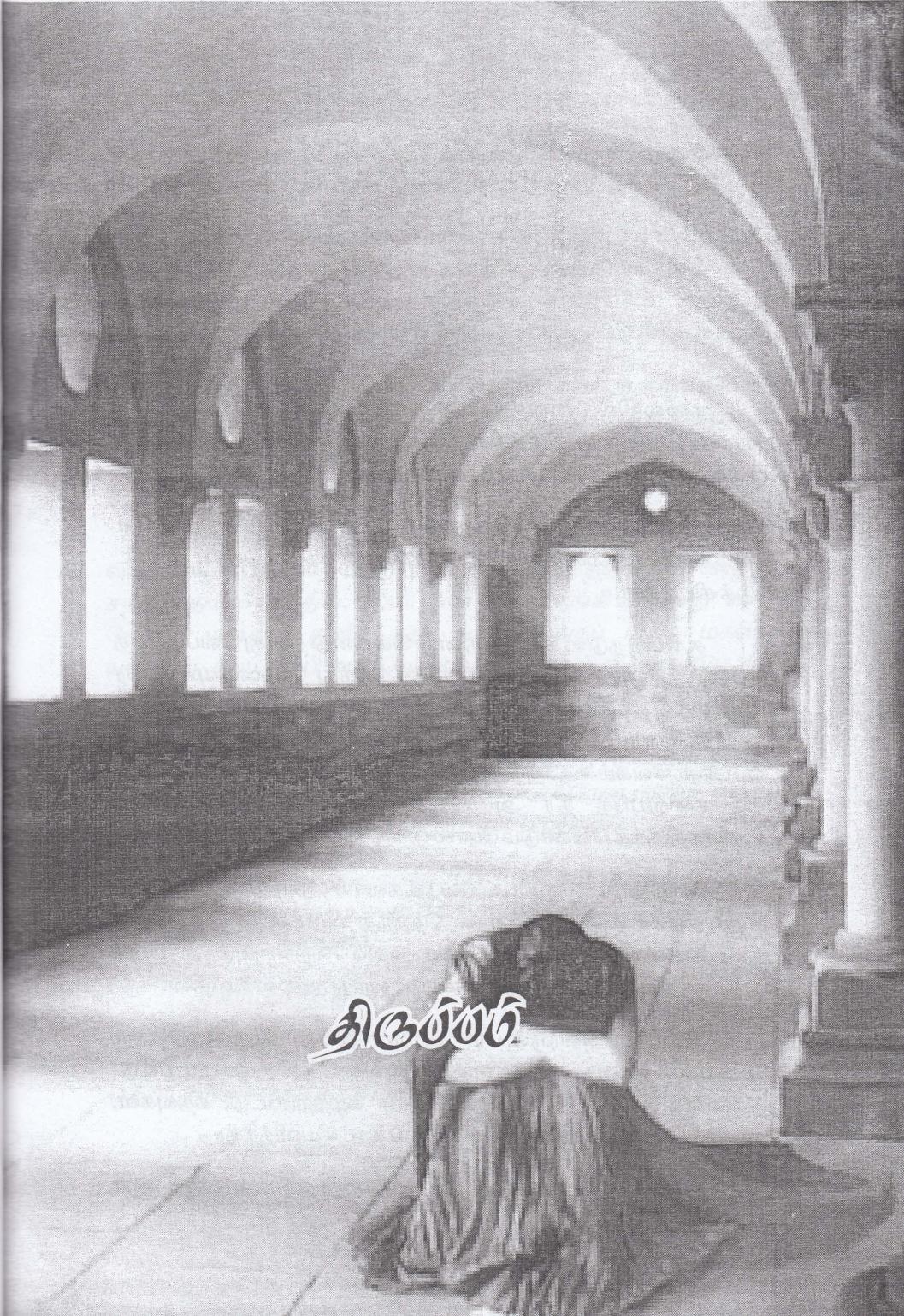
மீண்டும் என்னிடத்தில் இறை நம்பிக்கை தொற்றிக் கொள்கிறது.

“கடவுளே, இவர்களைக் காப்பாற்றும்!”

என் அந்தராத்மா மன்றாட்டமாய் அவனிடம் இறைஞ்சுகிறது.

- உ.நுயன்

வெள்ளிவிழா எழுந்தாக்கப் போட்டியில் 3ம் தீட்டு பெற்ற சிறுகுறை

திருநெல்

திருப்பு

தலையில் வைத்துள்ள கூடையின் பாரம் தாங்க முடியாமல் அதனை இறக்கித் தரையில் வைத்துவிட்டு, பக்கத்தி விருந்த கல்லில் உட்கார்ந்திருந்தான் சந்திரமதி.

வீட்டிலிருந்து கொண்டுவரப் பட்ட ஊறுகாய் ப் போத்தல்கள் அனைத்தும் விற்கப்படாமல் கூடைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தன.

தூரியன் நடு உச்சியில் நின்றுகொண்டு தனது வெப்பத்தை பரப்பி விட்டிருந்தான். “இந்த தூரியன் சரிந்து செல்ல முன்னரே அவள், அக் கூடையிலுள்ள ஊறுகாய் ப் போத்தல் கள் அனைத்தையும் விற்று முடிக்க வேண்டும்” என்று மனதில் உண்டான வேகம் உடலில் ஏற்படவில்லை. நீண்ட தூரம் நடந்து வந்த களைப்புத் தீர் அவ்விடத்திலேயே கொஞ்ச நேரம் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

போரினால் ஏற்பட்ட வடுக்களாய் அழியாச் சின்னங்களாய் அவள் கண் முன்னால் தெரிந்த வீடுகள், கட்டிடங்கள். முன்டங்களான பனைகள் என எல்லாவற்றையும் காணும் போது, சந்திரமதிக்கு தன் நினைவுகள் வந்து அலைமோதின.

இன்று அவளுடைய வீடும் இதே போன்றதொரு நிலையில் தான். சுவர்களில் சல்லடைகள் போடப்பட்டு, ஒடுக்களைத் தாங்கி நின்ற சலாகைகள் கழற்றப்பட்டு, கதவுகள், ஜன்னல்கள் எதுவுமற்று அம்மணமாய் காட்சியளித்தது.

நான்கு வருடங்களின் முன் சந்திரமதி, தன் கணவனுடனும்

முன்று பிள்ளைகளுடனும் சந்தோசமாய் வாழ்ந்த அந்நாட்களை இப்போது நினைத்தால் கூட அவளுக்கு தேளாய் இனிக்கும்.

பெரும்பாலான பெண்களுக்கு கடவுளால் சபித்து விடப் பட்ட சாபம் போல, அத்தகைய சந்தோசங்களைல்லாம் சிறிது காலம் தான் நிலைப்பவை போலும். இனிமேல் அவற்றுக் கெல்லாம் எத்தனையோ சந்திரமதிகளின் வாழ்வில் இடமில்லை.

சந்திரமதியின் கணவன், அவள் கண் முன்னாலேயே இரத்த வெள்ளத்தில் துடிதுடித்து உயிரைவிட்ட போது தானும், தன் குழந்தைகளும் அந்த நேரமே உயிரை விட்டால் என்ன? என்ற மனநிலையில் தான் அவள் இருந்தாள்.

திருமணத்தின் பின், பெண்கள் ஆண்களிலேயே தங்கி வாழ வேண்டும் என்ற பாரம்பரியமான வழக்கத்தின் கீழ் வாழ்ந்த சந்திரமதியின் மனதில், “இனி நான் யாரில் தங்கி வாழ்வது” என்ற கேள்வி மனதில் துவிர்த்தது. கணவனுக்குப் பிறகு மகனையல்லவா தாய் நம்பி வாழவேண்டும். ஆனால் எட்டு வயது கூட நிரம்பாத அந்தப் பிஞ்சக் குழந்தை இப்போது கூட தாயின் நிழலைத்தானே நம்பியிருக்கிறது. இந்த நிலையில், அவளுடைய மகன் வளர்ந்து வேலைக்குச் செல்லும் வரை, முன்று குழந்தைகளுக்கும் எப்படிச் சாப்பாடு போடப் போகிறேன் என்ற தவிப்பி விருந்து விடுபட அவளுக்கு பலநாட்கள் எடுத்தன.

ஓன்றரை வருடங்களை முகாமில் கழித்த போது, அங்கு அவர்கள் தந்தவற்றை உணவாக்கி, உடுதுணிகளாக்கி எப்படியோ காலத்தைக் கடத்தினாள்.

முகாமிலிருந்த நான்கு லட்சம் மக்களுக்கு உணவு, உடை கொடுத்து சமாளிப்பது கஷ்டம் என நினைத்தார்களோ என்னவோ... அரைவாசி மக்களை அவரவர் சொந்த இடங்களில் குடியேற்றினார். சந்திரமதியும் அவர்களுள் ஒருத்தியானாள்.

சொந்த மண்ணில் சொந்த வீட்டுக்கு அவள் வந்த போது இனிமேல் சந்தோசமாய் வாழலாம் என்ற நினைப்பை அவ்வீட்டின்

தோற்றும் சக்குநூறாக்கியது. அதனைத் திருத்துவதென்றால் சில ஸட்சங்கள் வரை செலவாகும்.

வீடு புனரமைப்புக்காக அரசு கொடுத்த ஆயிரங்களைக் கொண்டு சந்திரமதி சிறு குடிசை அமைத்தாள்.

சந்திரமதி குழந்தைகளுடன், சாப்பாட்டுக்குக் கூட வழியில்லாமல் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்த அவளது பெற்றோர், அவளையும் குழந்தைகளையும் தம்மோடு வந்திருக்கும்படி அழைத்தனர்.

அவர்கள் அழைத்தபோது அவள் சந்தோசப்பட்டாள். இந்த உலகில் தான் தனித்து விடப்பட்டவள் அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள்.

ஒருமாதம், இரண்டு மாதம் அவர்கள் போடும் சாப்பாட்டைச் சாப்பிடலாம். வாழ்நாள் பூராக இப்படியே இருப்ப தென்றால், நாட்கள் செல்லச் செல்ல பெற்ற தாய் தந்தை என்றாலும், அவர்களுக்கும் வெறுப்பு வந்து விடும். பெற்றோர் தம் பெண்பிள்ளைகளை இன்னொருவருக்கு திருமணம் செய்து கொடுப்பதே தம் பாரம் நீங்குவதற்குத்தானே...! அப்படியிருக்க, கட்டிக் கொடுத்த பின்பும் அவள் பெற்றோருக்கு பாரமாக இருப்பதா...! அப்படியிருக்குமளவுக்கு சந்திரமதி கையாலா காதவள் இல்லையே...

பெற்றோரின் நிழலைப் பின் தொடர அவளின் தன்மானம் இடங்கொடுக்கவில்லை.

எதோ சாக்குப் போக்குச் சொல்லி பெற்றோரை சமா தானம் செய்து விட்டாள்.

ஒரு இளம் விதவைப் பெண், இந்த உலகில் தனியாக வாழும்போது ஏற்படும் அச்சுறுத்தல்களை அவள் அறிந்திருக்க வில்லை.

கிளிநோச்சியிலுள்ள அவளது அந்த சிறு குடிசையின்

அருகில் வேறு வீடுகள் இருந்திருக்கவில்லை.

திடீரென ஒரு நாள் இரவு கதவு, “டொக், டொக்” என பலமாகத் தட்டப்பட்டது. உறவினர்கள் யாரோ தான் தட்டு கிறார்கள் என கதவைத் திறந்தவள், முகத்துக்குக் கறுப்புத் துணி கட்டிக் கொண்டிருந்த உருவத்தைக் கண்டு அதிர்ச்சிக் குள்ளானாள். உடனடியாக அவள் மயக்கமடைந்தாள்.

சந்திரமதி சற்றும் இதனை எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

நிலைமையை விளங்கிக் கொண்ட அவளது பிள்ளைகள் மூவரும் விழுந்தடித்து ஓடிச் சென்று அயலிலுள்ளவர்களை அழைத்து வருவதற்கிடையில் அந்த உருவம் ஓடி மறந்தது.

அதன் பின், அவள் தன் பெற்றோரின் வீட்டினருகே ஒரு குடிசையை அமைத்துக் கொண்டாள்.

கணவனை இழந்தவர்கள் பிள்ளைகளை வளர்க்க வேறு வழியின்றி, தம்மைப் போன்ற ஆண்களை தேடி வருவார்கள் என கனவு கண்டவர்களின் மத்தியில் சந்திரமதி வாழ்ந்து காட்ட நினைத்தாள்.

அவளின் பெற்றோர் அவளுக்கு மறுமணம் செய்து வைக்க பல முறை முயன்று தோற்றனர். சந்திரமதியை திருமணத் திற்கு சம்மதிக்க வைக்க, அவளின் தாய், “இங்க பார் பிள்ளை, நீ நினைக்கிறது மாதிரி இந்த உலகம் இல்லை. ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளை தனிய, அதுவும் இந்த ஊரில் வாழுமதெண்டால் அது பெரிய சோதனை தான். எங்களுக்கும் வயசு போட்டுது. நாங்களும் எப்ப இந்த உலகத்தை விட்டுப் போவம் என்று தெரியாது. அதுக்குப் பிறகு நீ தனிய கஷ்டப்படுவாய் பிள்ளை. உனக்கு இப்ப ஏந்தவிதமான வருமானமும் இல்லை. உன்ற பிள்ளையளின்ற எதிர் காலத்தை அநியாயமாக்கப் போறாய். அதுகளை எப்படி தனிய வளர்ப்பாய். ஒரு ஆம்பிளை துணையில்லாமல் பொம்பிளை தனிய வாழ்முடியாது. அது தான் பிள்ளை சொல்றன். கேட்டுக் கொள். துரைச்சாமியை உனக்குத் தெரியுந் தானே பிள்ளை. அவரும்

உன்னை மாதிரித் தான். பெஞ்சாதியை இழந்திட்டு நிக்கிறார். உன்னைக் கலியாணஞ் செய்ய அவர் விரும்புறாராம். நாங்களும் அவர் கேட்டதை சரியென்டு நினைக்கிறம். நீங்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்தால் ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஆறுதலாய் இருப்பியன். நீ என்ன பிள்ளை சொல்றாய்”

இவ்வளவு நேரமும் தாய் கூறுவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவள், இழைத்தலைப் பெட்டியை பொத்தி முடித்துவிட்டு,

“அம்மா, நான் உங்களுக்கு கடைசியா ஓண்டு சொல்றன். எனக்கு மறு கலியாணம் எண்ட கதை கதைக்கிறதென்டால் இந்த வீட்டுப் பக்கம் வரவேண்டாம்”

“உன்ற நல்லதுக்குத் தானே சொல்றன்...” என்று தாய் கூறியதை இடைமறித்து,

“எது நல்லது கெட்டது என எனக்குத் தெரியும். என்ற புருஷனோடு நான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை மறக்கேல்ல. ஆயுளுக்கும் அந்த சந்தோசமே போதும். என்ற புருஷன்ற இடத்தில துரைச்சாமியை வைக்கேலாது. அவன் பொம்பிளைக் கள்ளன். என்னைப் போல விதவையா இருக்கிற பொம்பிளையனிட்ட அவன் என்னத்தையோ எதிர்பார்க்கிறானே தவிர, எனக்கும் என்ற பிள்ளைகளுக்கும் வாழ்க்கை தரவேணுமென்டு அவன் நினைக்கேல்ல. இப்ப நீங்கள் சொல்றபடி நான் அவனை கலியாணம் செய்தால், நாலைஞ்சு மாசத்துக்கு என்னோட இருந்து எல்லாத்தையும் அனுபவிச்சிட்டு, எவனோ பெத்த பிள்ளைகளுக்கு நான் அப்பாவா இருக்கமாட்டனென்டு சொன்னால் என்ற நிலமை என்னம்மா?” என்று கேட்டவளின் கேள்விக்குத் தாயால் பதில் சொல்லமுடியவில்லை. மீண்டும் சந்திரமதியே தன் மனதில் தோன்றியவற்றைக் கொட்டினாள்.

“ஒரு விதவைப் பொம்பிளையை ஒரு ஆண் கலியாணம் செய்ய விரும்புறானென்டால், அது வெறும் உடற் பசியை தீர்க்கத் தான். இந்த உலகத்தில உள்ள ஒரு சில ஆம்பிளையள் பொம்பிளையளின்ற மனதைப் புரிந்துகொண்டு மறுவாழ்வு

கொடுப்பினம். ஆனால் இந்தத் துரைச்சாமி மாதிரியான ஆம்பிளையள் தாற வாழ்வு மாசக்கணக்கில் தான். அம்மா, நீங்கள் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். இன்னும் ஐஞ்சாறு வருசத்தால் என்ற பிள்ளையள் வளர்ந்து எனக்கு துணையாயிருப்பினம். என்ற புருஷன் என்னை தனிய விட்டுட்டுப் போனாலும், தன்ற தொழிலை எனக்குத் தந்துவிட்டுப் போயிட்டார்”

“ஆம்பிளை செய்யற தொழிலை நீ எப்படிப் பிள்ளை தனிய செய்வாய். அந்த மனுசன் இருந்த காலத்தில் ஓடியோடி ஊறுகாய் போத்தல்களை கடைகளுக்கு குடுத்தார். நீ பொம்பிளை ஓடியாடி செய்வியோ?”

“என்னம்மா உப்பிடிக் கதைக்கிறியள். ஆம்பிளையள் செய்யறதை நாங்கள் செய்யேலாது என்று நீங்கள் எல்லோரும் இப்படி நினைக்கிறதால் தான் என்னை மாதிரி பொம்பிளையள் அடிமைப்பட்டு வாழுறம். ஆம்பிளையள் மாதிரித் தான் எங்களுக்கும் இரண்டு கை, கால்களை கடவுள் தந்திருக்கிறார். என்ற புருஷன் ஊறுகாய் போத்தல்களை கடை கடையாய் விற்றார். நான் என்னால் முடிஞ்ச வரைக்கும் ஊரூராய் நடந்து போய் ஒவ்வொரு வீடு வீடாயும், அயலிலுள்ள கடைகளுக்கும் விற்கப் போறன். அதிலை மிச்சப்படுத்தி ஒரு சைக்கிள் வாங்கினென்னை தூரத்திலுள்ள கடைகளுக்கும் கொண்டு போய் விற்றுப் போடுவன். அதை விட மிச்ச நேரங்களில் பாய், பெட்டி இழைக்கிறன். இது போதும், நான் என்ற பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு”

தன் மகளின் தன்னம்பிக்கையைப் பார்த்து பெருமைப் படுவதா? அல்லது பரிதாபப்படுவதா? எனக் குழப்பமான நிலை அந்தத் தாய்க்கு.

சைக்கிள் “பெல்” வின் சத்தத்திற்கு கயநினைவுக்கு வந்த சந்திரமதி, தன்னை உற்றுநோக்கியபடியே துரைச்சாமி பெல்லை அடித்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டாள். துரைச்சாமி அன்மையில் தான் மறுமணம் செய்து கொண்டான் என்பதையும் அவள் அறிந்திருந்தாள்.

மறுமணம் செய்த பிறகும் கூட துரைச்சாமி தன்னை விஷுமத்தனமாய் பார்ப்பதை உணர்ந்தவர். கூடையைத் தூக்கி தலை மேல் வைத்துவிட்டு, கால்களின் வேகத்தை அதிகரித்தாள்.

அருகாக வந்த துரைச்சாமி கேட்டான், “நான் உன்னை வைச்சிருக்க விரும்புறன். நீ விரும்பினியெண்டா ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் உன்னட்டை வந்திட்டுப் போவன். நீ இப்பிடிக் கஷ்டப்படவும் தேவையில்லை...”

துரைச்சாமி சொல்லிமுடிக்குமுன், அவள் எச்சிலைக் காறிடுமிழ்ந்தாள்.

“சீ, நாயே! என்னை, அந்த மாதிரிப் பொம்பிளையென்று நினைச்சாய் போலை... ஏதாவது வாலாட்டினால் உன்றை வாலை ஓட்ட வெட்டிவிடுவன். ஊரையெல்லாம் கூட்டி உன்னை அவமானப்படுத்துவன்...”

அவள் கத்த ஆரம்பித்ததுமே துரைச்சாமி வேகமாக ஓடி மறைந்தான்.

இவளுக்கு இப்போது நடந்து முடிந்து போன வாழ்க்கையின் துயரங்களை விட. இனி வாழப் போகின்ற வாழ்க்கையின் துயரங்களே கண் முன்னால் பெரிதாகத் தெரிந்தன.

ஆனாலும், அந்த வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ளத் துணிந் தவளாய், கூடையைத் தூக்கித் தலை மேல் வைத்துக்கொண்டு, சற்று வேகமாய் நடக்கத் தொடங்கினாள்.

- கியூடெக் 2011 பெண்கள் தின சிறுகறைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்ற சிறுகறை
- ஜீவநாயகி
- அகிலம்

அிக்கவு தல்லது வேண்டு

அினைவு தஸ்து வேண்டும்

புதிய இடம்; அறிமுகம் இல்லாத மனிதர்கள்; பேச வாய் இருந்தும் புரிந்து கொள்ள முடியாத மொழி; உதவிக்கு யாரும் இல்லாத கையறு நிலை. சாந்தினிக்கு, வந்த வழியே திரும்பிப் போய்விடலாம் போலிருந்தது.

யாரிடம் கேட்பது, எல்லோரும் இயந்திர கதியில் தம் வேலைகளில் ஆர்வமாக இருந்தனர். மடியில் கனம் இல்லாவிடல் வழியில் பயம் இல்லை என்பார்கள். இப்போது மடியில் கனம் இருப்பதனால்தான் வழியில் பயப்படவேண்டியிருக்கிறது. இரண்டு லட்சம் ரூபாய் காசைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அலைவது சாந்தினிக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணியது.

அவன் பிறந்தது முதல், இந்த இருபத்தியெட்டு வயது காலப் பகுதியில் ஒரு முறைகூட கொழும்புக்கு வரவேண்டிய தேவை இருக்கவில்லை, இது தான் முதல் முறை. “சொன்ன” இடத்தில் “பஸ் ரைவர்” கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டார். பஸ்சில் கூடவந்தவர்களுடன் சேர்ந்து போனதால் லொட்ஜில் எந்தப்பிரச்சினையுமின்றி றாமும் கிடைத்துவிட்டது.

தனியாக தாங்கள் இரண்டுபேரும் எப்படி இங்கு சமாளிக்கப்போகிறோமோ என்று அவளின் அம்மாவிற்கு ஒரே யோசனை. அதை அவர் வெளிக் காட்டிக்கொள்ளாவிட்டாலும் முகம் அதனைப் பிரதி பலித்துக்காட்டியது. அம்மா பயப்படுவது போல சாந்தினிக்கும் பயம் தான். ஆனாலும், அதை வெளிக் காட்டிக்கொள்ளாது இருந்தாள். தன்னுடைய தைரியத்தை நம்பித்தான் தன் அம்மா கொஞ்சம் தெம்பாக இருக்கிறார் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். தாங்கள் போகவேண்டியது “றோயல்

கொஸ்பிற்ரலுக்கு” என்பது மட்டும் தான் அவளுக்கு தெரியும். அங்கு எப்படிப்போவது, யாரைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதெல்லாம் தெரியாது.

பஸ்ஸில் அவர்களோடு கூட வந்து லொட்ஜில் நிற்பவர்களிடம் உதவி கேட்கலாம் என்பது அவளின் அம்மாவின் யோசனை. தங்களுடைய தேவையை நிறைவேறுவதற்காக மற்றவர்களை குழப்பக்கூடாது என்பது சாந்தினியின் நியாயம். ஆனாலும், அம்மாவின் வற்புறுத்தலாலும் வேறு வழியில்லை என்பதாலும் சாந்தினியும் அவளின் அம்மாவும் அவர்களது றாமிற்கு சென்றனர். ஆனால் அவர்களது றாம் பூட்டி இருந்தமை அவர்களுக்கு பெரும் ஏமாற்றமாகவே இருந்தது.

நடக்கிறதைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றிக்கும் காச இல்லாமல் கொழும்பில் இருக்கமுடியாது: வீணாடிக்கிற ஒவ்வொரு நிமிசத்துக்கும் காசதான். பிரயோசனம் இல்லாமல் கழிகின்ற ஒவ்வொரு நிமிசமும் அவர்களின் சொந்தக் காணியைத்தான் சாந்தினிக்கு நினைவு படுத்துகின்றது. அந்தக் காணியை விற்ற காசைக்கொண்டு தான், தானும் அம்மாவும் கொழும்பில் நடமாடுகின்றோம் என்பதை அவளின் உள்மனசு அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

இவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டோம், என்ன பாடு பட்டாவது வந்தவேலையை முடித்துவிட்டுத்தான் மூல்லைத்தீவிற்கு திரும்ப வேண்டும் என்பதே அவளின் எண்ணை. ஆம்பிளைத் துணையில்லாமல் ஒரு காரியத்தை செய்து முடிப்பது என்பது எனிதான் காரியம் இல்லைத் தான்.

சாந்தினியின் இரு தம்பிமாரும் ஒரு முறை அவளுடைய மனக்கண்ணில் தோன்றி மறைந்தனர். அன்பான அவளுடைய இரு சகோதரர்களையும் போரின் தீப்பிழம்புகள் எரித்துச் சாம்பலாக் கியதை இன்றுவரை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடிவதில்லை.

சின்ன வயதிலிருந்தே சாந்தினியின் இரு தம்பிமார்களும் அவள்மேல் நிறைய அன்பு கொண்டிருந்தது போல, சாந்தினியும்

அவர்கள்மேல் பாசமாய் இருந்தாள். சாந்தினிக்கு இருபது வயது ஆகும்போது, அவர்கள் அவனுடைய கல்யாணத்தை யார் நடத்தி வைப்பது என்பதில் போட்டிபோடுவார்கள் “அக்கா உனக்கு டொக்ரர் மாப்பிள்ளை பார்த்து நிறைய சீதனம் கொடுத்து, உன்ற கலியாணத்தை நடத்திவைப்பன்”, “நீ இல்லை நான்தான்டா அக்கா வின் கலியாணத்தை நடத்தி வைப்பன் பார்” என ஆளுக்காள் செல்லச் சண்டை போடுவதை நினைத்ததும், 30 வயதாகியும் தான் முதிர் கண்ணியாகவே இருப்பதை நினைத்து சாந்தினியின் கண்கள் அவளை அறியாமலே சில துளிகளைச் சிந்தின.

வழிமேபோல சாந்தினியின் சகோதரர்கள் அன்றிரவும் வேலையால் வந்தவுடன் கைகால் முகம் அலம்பி, முற்றத்தில் குவிந்துள்ள மணல் மேடையில் சாப்பிட உட்கார்ந்து விட்டார்கள். சாந்தினி அடுப்படிக்குள் இருந்தபடி சுடச்சுட தோசை சுட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென எங்கிருந்தோ வந்த செல் முற்றத்தில் விழுந்ததில் அவர்கள் இருவரதும் உடலும் சிதறி வீசியெறியிப்பட்டன. வீட்டுக்குள் இருந்த சாந்தினியின் தாயும் அதிர்ச்சியில் இருந்து மீளப் பல மணி நேரமாயிற்று. சாந்தினி அந்த அதிர்ச்சியோடு மயக்கமடைந்து விட்டாள். தம்பிமாரின் உடலை பதம் பார்த்த செல் துண்டு ஒன்று அவளது கழுத்தையும் பதம் பார்க்க தவறவில்லை.

போதிய வைத்திய சேவையின்மையால் சாந்தினிக்கு கண்முழிக்க ஏழு நாட்கள் ஆயிற்று. அதன் பின் அம்மாவின் தயவுடன் அவள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் உடல்தேறி வந்தாள்.

யுத்த சூழலில் எல்லோருக்கும் எழுதப்பட்ட தலைவிதி அவர்களுக்கும் விதிவிலக்காக அமைய வில்லை மற்றவர்களைப் போலவே இவர்களும் படாத பாடு பட்டு சொந்த இடத்துக் குள்ளேயே இடம் பெயர்ந்து, குறிப்பிட்ட கால முகாம் வாழ்க்கை - மீள்குடியேற்றம் என்று எத்தனையோ கண்டங்களையும் தாண்டி மீண்டும் சொந்த இடத்திற்கு வந்து, தையல், காய்கறி வியாபாரம் போன்ற கைத்தொழில்களின் உதவியோடு தாயும் மகளுமாக ஒருவாறு காலத்தை ஓட்டினர்.

சாந்தினி, தன் கடந்த கால வாழ்க்கையை மறந்து புது வாழ்வைத் தொடங்கியபோது தான் போரின் வடுக்கள் வலியைத் தந்தன. ஷல் துண்டு சாந்தினியின் கழுத்தில் பெரும் வலியைக் கொடுத்தது. ஓபரேசன் மூலம் தான் ஷல் துண்டை எடுக்க வேண்டும் எனவும், மூல்லைத்தீவு வைத்திய சாலைகளில் போதிய வசதி யின்மையால் கொழும்புக்கு கொண்டு சென்றுதான் ஓபரேசன் செய்யவேண்டும் எனவும் டொக்டர்மார் முடிவாகக் கூறிவிட்டனர்.

சொந்தக்காணியைத் தவிர வேறு சொத்துப் பத்து அவர்களிடம் இருக்கவில்லை. அந்தக்காணியை வைத்துத்தான் சாந்தினிக்கு எப்படியாவது ஒரு துணையை அமைத்துக்கொடுக்க வேண்டும் என்பதே அவளின் தாயின் கனவு.

கனவை கனவாக மட்டும் இருக்கவிடாது அதனை நனவாக்க அவள் பல முயற்சிகளை எடுத்திருக்கிறாள். ஆனால் இப்போது அக்கனவு கனவாகவே இருந்துவிடும் போலிருந்தது.

சாந்தினி எவ் வளவு தடுத்தும், அவளது தாய் அக்காணியை விற்று. கொழும்பு செல்ல ஏற்பாடு செய்தாள் யாருடைய துணையும் இன்றி கொழும்பிற்கு வந்து விட்டார்கள். ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்ல இடம் வலது தெரியாமல் நட்டாற்றில் நிற்கும் அவல் நிலைதான் அவர்கள் இருவருக்கும்.

இவர்கள் பயத்தில் மிரானுவதைக்கண்டு, ஓட்டோக்காரன் ஒருவன் அவர்களுக்குத் தான் உதவி செய்வதாகக் கூற, இவர்கள் வேறு வழியின்றி ஏறிக் கொண்டனர்.

ஓட்டோக்காரனின் உதவியோடு சந்திக்க வேண்டிய டொக்ரரைப்பார்த்து, ஓப்பரேஷனுக்கு நாளூம் குறித்து, ஒருவாறு வைத்திய சாலையிலேயே தங்க அனுமதித்ததும் சாந்தினிக்கு ஆறுகலாக இருந்தது. இல்லாவிடில் றாமுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கும் அலைய வேண்டி இருந்திருக்கும்.

இவர்களுக்கென உதவி செய்ய ஒரு நேர்ஸ் அனுப்பப் பட்டாள் அவள் மற்ற நோயாளிகளுடன் அன்பாகப் பழகுவதையும்

எல்லா உதவிகளையும் செய்து கொடுப்பதையும் பார்த்ததும் சாந்தினிக்கும் தாய்க்கும் திருப்தியாக இருந்தது. ஏனெனில், நவீன வசதிகள் கொண்ட அவ்விடத்தை அவர்களுக்கு கையாள்வது கஷ்டமாக இருந்தது. பாத்ராமை எப்படி பாவிப்பது என்றே தெரியவில்லை அந்த நேர்லைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்பது அவர்களது எண்ணம்.

ஓவ்வொரு நோயாளியையும் கவனித்து விட்டு இவர்களது முறை வந்ததும் அங்கு வந்த நேர்ஸ் அவர்களது நடை உடையைப்பார்த்து விட்டு கடுகடுப்பானாள். இதுவரை நேரமும் அவளது முகத்தில் இருந்த சிரிப்பு எங்கோ ஒடி மறைந்தது, அவர் களை நிமிர்ந்து கூடப்பார்க்க அவள் விரும்பவில்லை சாந்தினியின் கட்டிலில் தொங்கவிடப்பட்ட அறிக்கையில் எதையோ பதிந்து விட்டு சட்டென்று அங்கிருந்து சென்றுவிட்டாள். நேர்ஸிசின் இத்தகைய நடத்தை அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது. முன்பின் அறிமுகமில்லாத அந்த நேர்ஸ் இவர்களிடம் இவ்வாறு நடந்து கொண்டதற்கு காரணம் ஏதும் இருக்குமா என சாந்தினி நினைத்துப்பார்த்தாள். ஒன்றும் பிடிபட வில்லை.

அன்றைய தினம் காலைப்பதிவு முடிந்ததும் மீண்டும் அறிக்கையை பதிவு செய்ய அந்த நேர்ஸ் தான் வந்தாள். அவளது நடத்தையில் எதுவித மாற்றமும் இல்லாது காலையில் நடந்து கொண்டதுமாதிரியேநடந்து கொண்டாள். மற்றவர்களிடம் சந்தோச மாகவும் இவர்களிடம் மட்டும் கோபமாகவும் நடந்து கொண்டாள். சாந்தினி, நேர்ஸிடம் ஏதோ கேட்கப்போக உடனேயே அவள் நிமிர்ந்து பார்த்த பார்வை, சாந்தினியைப் பயங்கொள்ள வைத்தது. பேசாமல் இருந்து விட்டாள்.

மதிய நேரச்சாப்பாட்டு வேளை வந்ததும், சாந்தினி தாயை நிற்பாட்டி விட்டு, சாப்பாடு வாங்கச் சென்றாள். அந்த ஆஸ்பத்திரி யில் கண்ணின் எங்கிருக்கிறது என கண்டு பிடிப்பது அவளுக்கு சிரமமாக இருந்தது. குறிகாட்டிகள் அனைத்தும் சிங்களத் திலேயே எழுதப்பட்டிருந்தன. ஆஸ்பத்திரி முழுவதையும் சுற்றி ஒருவாறு கண்ணேனக் கண்டு பிடித்துவிட்டாள். சாப்பாட்டுப்பாசல்

கட்டிலிட்டு, உள்ளே தண்ணீர் நிரப்பச் சென்ற வேளை, நெற்றி யில் பொட்டுடன் சாறிகட்டிக் கொண்டு ஒரு அம்மாள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தாள். உடனேயே சாந்தினி சென்று “நீங்கள் தமிழ் தானே” எனக் கேட்க, அதற்கு அவ்வும் “ஓமோம்” எனத் தலையாட்ட, அந்தக்கணம் முதல் அவர்களிடையே ஒரு நட்புப் பிணைப்பு உருவாயிற்று.

பொழுதுபோகாத நேரங்களில் சாந்தினி அந்த அம்மாளைச் சென்று பார்ப்பதும் அந்த அம்மா இவர்களை வந்து பார்ப்பதும் என அவர்களின் தொடர்பு விசாலித்தது. அப்போது தான் கதையோடு கதையாக சாந்தினி அந்த நேரஸ் பற்றியும் கூறினாள்.

அதற்கு அந்த அம்மாள் “அந்த நேரஸ் ஒரு நல்ல பிள்ளை. எல்லோருக்கும் விழுந்து விழுந்து சேவை செய்யும். ஆன் வித்தியாசம் பார்க்காது. ஆனால், பாவம் பிள்ளை, அந்த நேரஸ்... யுத்த பூமியில் படை வீரரான தன்றை புருசனைப் பறி கொடுத்திட்டாள். அதற்குப்பிறகு ஒரு பகுதி ஆட்களைக் கண்டாலே அவ்வுக்குப் பிடிக்காது... இருக்கும் தானே பிள்ளை...” என்றாள்.

அந்த அம்மாஞ்கு சாந்தினி விளங்க வைத்தாள். “யுத்தத் தாலை நாங்கள் எல்லோரும் தான் பாதிக்கப்பட்டிட்டம் அம்மா... போர் ஒஞ்சாலும் அதன் வடு மாற கனகாலம் எடுக்கும் தான் அம்மா... நானும் என்ற சகோதரர்கள் இரண்டு பேரை போரில் பறி கொடுத்திட்டன். நாங்கள் நடந்துபோனதை நினைச்சுக் கொண்டிருக்காமல் இனிமேல் ஆஞ்க்காள் விசுவாசமா இருந்தால் தான் சமாதானமா வாழலாம்... இதையெல்லாம் அந்த நேரஸிடம் நான் சொல்ல சொன்னதாக ஒருக்காச் சொல்லுங்கம்மா...”

அந்த அம்மாள் சாந்தினியை இடை மறித்தாள் “நீ சொல்லுறதும் சரிதான் பிள்ளை. ஏதோ நடந்தது எல்லாம் நடந்து போச்சு. இனிமேல் அதையெல்லாம் மறந்திட்டு ஆஞ்க்காள் உதவியாய் வாழுவேணும்”

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறன் அம்மா இந்த விசயத்துக்காக அந்த நேரஸ் என்னோட கோவிக்கிறதை நான்

விரும்பவில்லை. அம்மா, உங்களுக்கு அவவின்ற மொழி தெரியும் தானே, எங்களுக்காக நீங்கள் அந்த நேர்விட்டப்போய் இந்த விஷயத்தை விளங்க வையுங்க. இழப்புகள் அவையளை விட எங்களுத் தான் அதிகமாக ஏற்பட்டது. மீளமுடியாத்துயர் எங்களுக்குத் தான். இனிமேல் நாங்கள் கோவிச்சு நடக்கிறதில் பிரயோசனம் இல்லை.

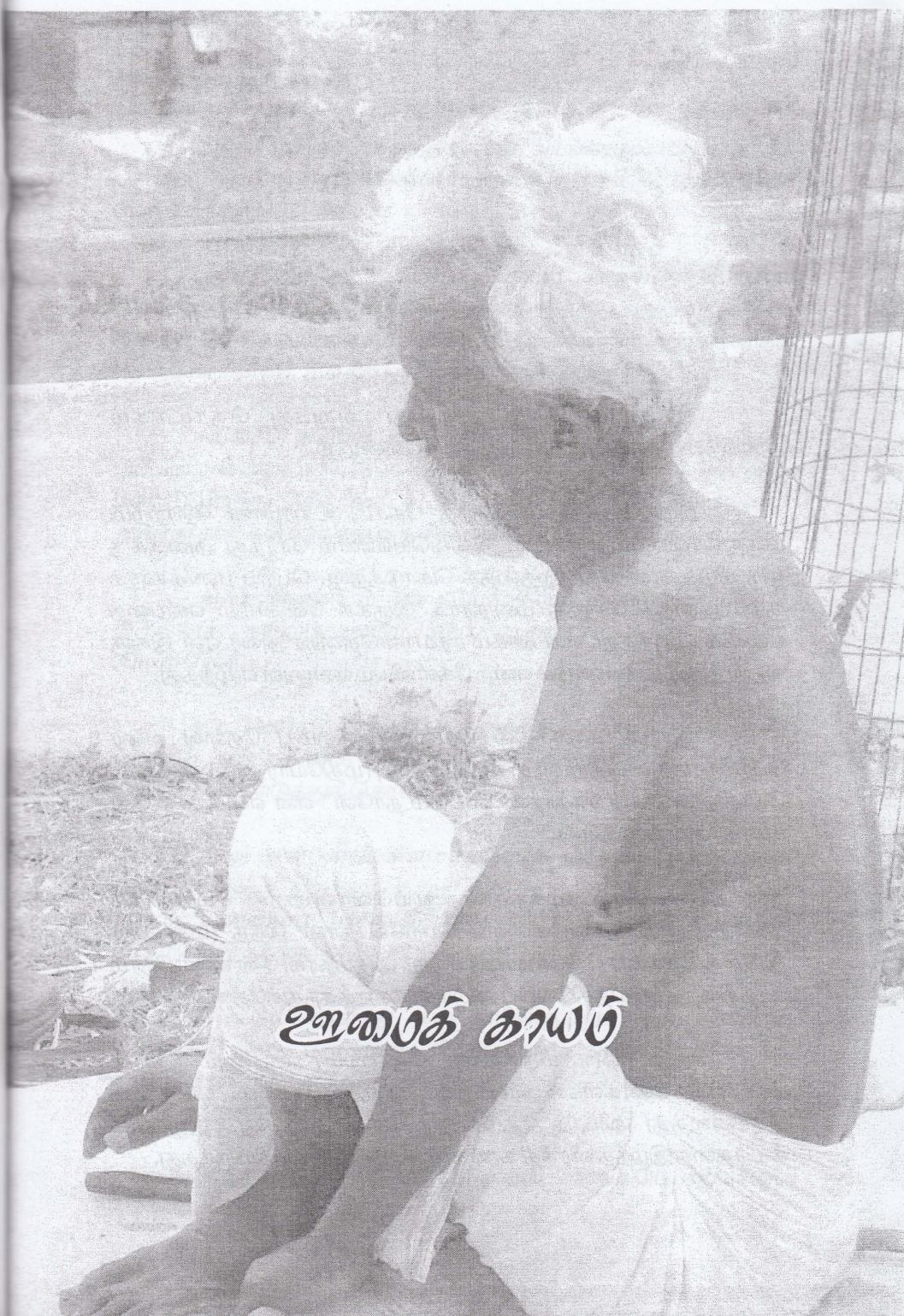
“ஓம் பிள்ளை நீ சொல்லுறதை நானும் நேர்விட்ட சொல்லிப்பார்க்கிறன். அதற்குப்பிறகு அந்தப் பிள்ளை என்ன செய்யுமோ தெரியேல... அப்ப நான் வாறன் பிள்ளை” என்றபடி அந்த அம்மாள் சென்று விட்டாள்.

இருநாட்களின் பின், சாந்தினி ஒபரேஷனுக்கு “ரெடி”யாகி நிற்கிறாள்.

வழமைபோல் வந்த அந்த நேர்ஸ், மற்றவர்களின் அறிக்கையைப் பதிந்து விட்டு, சாந்தினியின் அருகில் வருகின்றாள். அவர்களைக்கண்டதும் ஏற்படும் கடுகடுப்பு அவளின் முகத்தில் இன்று இல்லை. சற்றே முறுவலித்து விட்டு அவள் கேட்டாள். “எப்பிடி இருக்கிறீங்க... கவலைப்படாதீங்க, ஓப்ப ரேஷன் நல்ல படியா முடியும்”. நேர்ஸாக இருக்கும் அவளுக்கு எங்களின் மொழியும் தெரிந்திருப்பதில் ஆச்சரியம் ஒன்றும் இல்லைத்தான்.

அந்த அம்மாள் இவளுடன் கதைத்திருக்க வேண்டும் என சாந்தினி நினைத்தாள். ஆனால், இவ்வளவு விரைவாக அந்த நேர்ஸ் மாறி விடுவாள் என்றுதான் சாந்தினி நினைக்கவில்லை. அவள் உண்மையான ஒரு சேவகிதான் என்ற மனப்பதிவோடு “தாங்ஸ் அக்கா” என்றாள், சாந்தினி.

அந்த நேர்ஸ் பதிலுக்குப் புன்னகையைப் புரிந்து விட்டு, சாந்தினியின் தலையை ஒரு முறை தடவிவிட்டு, “ஓப்பரேஷன் தியேட்டருக்குப் போகணும் றெடியாகுங்க” என்று கூறிவிட்டு தனது கடமையைத் தொடர சென்று கொண்டிருக்கிறாள்.

ඉහුම් තායි

ஊரைக் காய்ச்

அந்த மனிதருக்கு வயது அறுபது தொடக்கம் அறுபத்தைந்துக்குள் தான் இருக்க வேண்டும்.

அழகாக சீவப்பட்டிருந்த கேசம்; உயரமான தோற்றம்; மிருதுவான கை கால்கள்; இவையெல்லாம் சேர்ந்து அவருக்கு ஒரு மிடுக்கான தோற்றத்தைக் கொடுத்தன. பெரிய பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மனிதராக இருக்க வேண்டும் என்பதை ஊகிக்க முடிந்தது. என் ஊகம் சரியானதெனில் அவர் ஏன் இங்கு வந்து இருக்க வேண்டும் என்ற கேள்வியும் என்னுள் எழுந்தது.

“இந்தக் காலத்தில் பிள்ளைகள் தமது தேவை வரை பெற்றோரை வைத்திருந்து விட்டு, பின்பு முதியோர் இல்லங்களில் சேர்த்து விடுவது சாதாரண விடயம் தானே” என எனக்கு நானே சமாதானம் கூறினேன்.

பல்கலைக்கழகத்தில் ஆய்வொன்றைச் சமர்ப்பிக்க வேண்டி, சில தகவல்களைப் பெறவே நான் இந்த முதியோர் இல்லத்திற்கு வர வேண்டியதாயிற்று. அதற்காக, சில மணி நேரம் காத்திருந்த சமயத்திலேயே அம்மனிதரைச் சந்தித்தேன்.

என்ன ஒரு மிடுக்கான தோற்றம்? எனினும், அந்த மனிதரின் கண்களில் அம்மிடுக்கு இருக்கவில்லை. எதையோ தொலைத்து விட்டு தேடுவது போன்றிருந்தது. இழக்கக் கூடாததை இழந்த விரக்தி கண்கள் முழுவதும் பரவியிருந்தது.

அந்த மனிதர் வைத்த கண் வாங்காமல் தொடர்ந்து என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

அவர் இழந்த ஒன்றை என்னில் காண்பது போன்ற உணர்வு அவருடைய முகத்தில் பிரதிபலித்தது. அவரை விட்டு விலகிச் செல்லவும் என் மனம் இடந் தரவில்லை. அந்த மனிதர் எதையோ என்னிடம் எதிர்பார்ப்பதாக நான் உணர்ந்தேன்.

தயங்கித் தயங்கி அவரருகில் சென்றேன். அந்த மனிதர், இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்தது போல், என் கை களைப் பிடித்து மெதுவாக தடவத் தொடங்கினார். அவ்வேளை அவரது கண்களிலிருந்து ஒரு சில துளிகள் எட்டிப் பார்த்தன.

அவர் என்னிடம் எதையோ கூற முற்படுபவர் போல இருந்தார். நானும் அதற்கேற்ப ஆசுவாசமாக அவரருகில் அமர்ந்தேன்.

உடனேயே நானும் கதைக்கத் தொடங்கவில்லை. அவரும் தன் உள்ளக் கிடக்கைகளை தயார்ப்படுத்த ஜந்தாறு நிமிடங்களை எடுத்துக் கொண்டார்.

அவர் என் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மெதுவாக அரற்றினார்:-

“ராசா, உன்னைப் பார்க்கிறபோது என்ற மகனைப் பார்க்கிற மாதிரியே இருக்குது...”

மீண்டும் அவரது கண்களிலிருந்து நீர்த் துளிகள் வெளியே வரப் பார்த்தன. தொடர்ந்து அவரால் கதைக்க முடியவில்லை. ஏதோ ஒன்று அவரது தொண்டைக்குள் அடைபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவர் கூறிய வார்த்தைகள் எனக்குள்ளும் பெயரறியா ஒர்

உணர்வைத் தட்டியெழுப்பி விட, அடுத்து என்ன அவர் கூறுப் போகின்றாரோ என்ற ஆவலைநான் வளர்த்துக் கொண்டேன்.

சிறிது நேர மௌன இடைவெளியின் பின், அவர் தொடர்ந்தார்.

“முதல்லநான் அப்படி ஏன் சொன்னான் என யோசிக்கிறியே தம்பி, இப்ப உனக்கு இருபத்தெஞ்ச வயசு இருக்குமெல்லோ, இதே வயசில எனக்கும் ஒரு மகன் இருக்கிறான். அதனால் தான்...”

அவர் கூறி முடிக்கும் முன்பே, நான் கேட்டேன்.

“ஓ... அதற்காகத் தான் நீங்கள் அப்படிச் சொன்னீர்களா, ஐயா? இப்ப உங்கட மகன் எங்க இருக்கிறார் என்டு சொல்லுங்கோ”

“அது தெரிஞ்சால் நான் எனப்பு இங்க இருக்கிறன்”

பெருமுச்சொன்று அவரிடமிருந்து வெளிப்பட்டது.

அவருடைய மகன் எப்படிக் காணாமல் போயிருப்பார் என்பதற்கு என்னுடைய மனம் பல காரணங்களை ஒப்புவித்துப் பார்த்த வேளையிலும், அவரே அதற்கான காரணத்தை கூறுட்டும் என அமைதியாகக் காத்திருந்தேன். அவரும் என்னை அதிக நேரம் காக்கவைக்காது தொடர்ந்தார்.

“என்ற குடும்பம் ஒரு சந்தோசமான குடும்பம் தம்பி. இந்த உலகத்திலை என்னை விட யாரும் சந்தோசமாக இருந்திருக்க மாட்டினம் எனச் சொல்லுமளவிற்கு நான் சந்தோசமாக இருந்தனான். ஆனால் இண்டைக்கு என்னை விட யாரும் அதிக துன்பத்தை அனுபவிக்க மாட்டினம் எனும் அளவிற்கு நான் தினம் தினம் மனதுக்குள் புழங்கிச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறீன்”

இப்ப எங்கட தமிழ் மக்கள் மனதளவில் கொடுமைகளை அனுபவிக்கின்மெண்டால் அதற்கு ஒரே காரணம் போராகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற பொது அபிப்பிராயத்தின் அடிப்படையில் நான் கேட்டேன்,

“ஜயா, நீங்கள் உங்கட குடும்பத்தை போரில் இழந் திட்டியள் போல கிடக்கு, இன்டைக்கு உங்கள் மாதிரி எத்தனையோ பேர் இப்பிடித் தான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கினம்”

என் மனதுள் தோன்றியதை அப்படியே கூறி விட்டேன்.

“இல்லைத் தம்பி, இல்லை. என்ற குடும்பம் போருக்குள்ள மாட்டுப்படேல்லை. நான் தான் இங்க வந்து மாட்டுப்பட்டிட்டன்... என்ற பேர் கனகராசா தம்பி, நான் முப்பது வருசமாக பிரான்சில் இருந்தனான்”

“பிறகு ஏன் நீங்கள் இங்க இருக்கிறீங்கள்?”

“என்ற சொந்த இடம் புதுக்குடியிருப்பு. குடும்ப கஷ்டத்துக் காக அம்மா என்னை பிரான்சிக்கு அனுப்பி வைச்சவா. அங்க போய் அஞ்ச வருசங்களின் பிறகு ஒரு பிரான்ஸ்காரியோட நட்பு கிடைச்சுது. அது பிறகு காதலாகி கலியாணத்தில் முடிஞ்சுது. அதற்குப் பிறகு எங்களுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தவன்”

“ஜயா, உங்கட கலியாணத்தை உங்கட வீட்டிலை ஏற்றுக் கொண்டவையோ?”

“அது தான் பெரிய பிரச்சினை தம்பி, இந்த விசயங்கள் எல்லாம் அம்மாவுக்குத் தெரியாது. என்ற கலியாணம் முடிஞ்ச இரண்டு வருசத்தால் அம்மா எனக்கொரு பொம்பிளை பார்த்து கலியாணம் பேசத் தொடங்கீட்டா. நானும் இனி உண்மையை மறைச்சுப் பிரயோசனமில்லை என்டிட்டு எல்லாத்தையும்

சொல்லிப் போட்டன். அவ்வளவு தான். அதற்குப் பிறகு அம்மா என்னோட இருந்த தொடர்பை அறுத்துப் போட்டா?”

“நீங்களும் உங்கட அம்மாவோட கதைக்க முயற்சி செய்யேல்லையோ? என்ன இருந்தாலும் பெற்ற தாயினர் மனம் நோகக் கூடாது தானே?”

“அப்படி நினைச்சு நான் பல முறை அவ்வை சமாதானம் படுத்தி கடிதம் போட்டனான். என்ற பல கடிதங்களுக்கு ஒரு கடிதத்தில் பதில் வந்தது... அம்மா எழுதியிருந்தா, “நான் வேணுமென்டால் வெள்ளைக்காரியை விட்டுட்டு வா” என்று”

இந்த ஜயா, தன் தாய்க்காக வெள்ளைக்கார மனைவியை விட்டிருப்பாரோ என என் மனம் எனக்குள் சல்லடை போடத் தொடங்கியது. மீண்டும் ஜயாவே கூறினார்.

“நான் என் மனைவியை வெள்ளைக்காரி என நினைக்க வில்லை. சாதாரணமான எங்கட நாட்டுப் பெண்ணாகத் தான் நினைச்சன். அவனும் என்னோட அப்பிடித் தான் நடந்து கொண்டவள். அவனுடைய அன்புக்கு ஒரு குறையுமிருக் கேல்லை. எங்கள் இருவரின் அன்புக்குச் சாட்சியாய் இருந்த பிஞ்ச மகனை நான் எப்படிப் பிரிந்து போவன். அதற்குப் பிறகு அம்மாவுக்கும் எனக்கும் தொடர்பில்லாமல் போய்ச்சுது”

“பிறகு எதற்காக நீங்கள் இலங்கைக்கு வந்தனீங்கள்” - நான் இடைமறித்துக் கேட்டேன்.

“2006ஆம் ஆண்டில இங்க போர் தொடங்கிறதுக்கு இரண்டு கிழமைக்கு முன்னர் தான் நான், வயசான காலத்திலை அம்மாவைப் பார்க்கவேன இங்க வந்தனான். அப்ப அம்மாவும் படுத்த படுக்கையாகி விட்டா. அவ தன் கோபத்தை மறந்திட்டு, என்னைக் கேட்டவா, தனக்குப் பக்கத்தில் கொஞ்ச நாள் இருக்கும்படி, அதைத் தட்ட முடியேல். அதற்குப் பிறகு ரண்டு

கிழமையால் போர் தொடங்கிட்டது. “வெள்”களின் பெருத்த சத்தத்தின் அதிர்ச்சியில் அம்மா போயிட்டா. அவவுக்கு ஈமச் சடங்கெல்லாம் செய்தாப் பிறகு, நான் பிரான்ஸ் போக வெளிக்கிட்டன். என்ற தம்பி என்னை வெளியே அனுப்ப படாத பாடுபட்டான். ஒரு வழியும் கிடைக்கேல்லத் தம்பி”

“குடும்பச் சுமைக்காக முப்பத்தைஞ்சு வயசு வரைக்கும் கலியாணம் முடிக்காமல் இருந்த நான், பிரான்சுக்காரியைக் கலியாணம் செய்தது அம்மாவுக்கு மட்டுமில்லை எல்லோருக்கும் தான் பிடிக்காமல் போச்சு... அதனாலை என் கலியாணத்துக்குப் பிறகு இருபத்தைஞ்சு வருசமாய் நான் பிறந்த நாட்டை எட்டிப் பார்க்காமல் இருந்தன்... இப்ப, உறவுகளையும் பிரிஞ்சு என்றை மனிசியையும் பிள்ளையையும் பிரிஞ்சுவருத்தப்படுறன்”

அந்தப் பெரியவரின் இப்படியான ஓர் இக்கட்டான சூழ்நிலைக்கு என்னால் எதுவும் கூற இயலாமல் அப்படியே இருக்ககையில், அவரே தொடர்ந்து தன் வேதனைகளை என் மீது தினிக்கத் தொடங்கினார்.

“நான் என்ற குடும்பத்தைப் பிரிஞ்சது நிரந்தரமானது என நான் உனர சில காலம் பிடித்தது. வன்னியில் இருந்த வேளையில் ரெவிபோன் எடுக்க முடியாமல் போச்சது. எத்தனையோ கடிதங்கள் மனைவிக்கு அனுப்பினேன். எதற்குமே பதில் வரவில்லை. இடையில் என்ன நடந்திருக்குமோ எனக்குத் தெரியேலை. இன்டை வரைக்கும் என்ற குடும்பத்தினர் நிலை எனக்குத் தெரியேல்ல, நான் அங்க போகலாமென்டால் பாஸ்போர்ட், விசா ஒன்றுமில்லை. கையில் காசுமில்லை. என்ற தம்பிக்கு பாரமாய் இருக்கக் கூடாதென்டு போர் முடிய இங்க வந்து சேந்திட்டன்”

எல்லாமே இருந்தும் எதுவுமே இல்லாமல் இருக்கும் இந்த ஜியாவின் வேதனை என்னையும் ஆட்கொண்டது. அவர் தன் மனதிலுள்ளதை என்னுடன் பகிர்ந்ததில் அவரது மனதில் ஒரு

தெளிவு பிறந்ததை அவரது கண்கள் காட்டின. இப்போது எனக்குள் தான் ஒரு கலக்கம்.

“யார் யாருள் என்னென்ன காயங்களோ...”

இந்த ஜயாவால் தான் பிரான்ஸிற்குப் போய் தன் குடும்பத் துடன் சேர முடியாமல் போய் விட்டது. ஆனால், அவரது மனைவி யும் மகனுமாவது இவரைத் தேடி இங்கு வர வேண்டுமென நான் மனதுக்குள் கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொள்கின்றேன்.

- யாதும்

ஸ்ரூதேந்திலி

ஸமுத்திரத்தி

அப்பாவின் முகத்தில் சந்தோஷக்களை தாண்டவ மாடுகிறது. என்றுமில்லாத அளவுக்கு அவர் இன்று மகிழ்ச்சி யுடன் காணப்படுகிறார். ஏனெனில், இன்றுடன் அவருடைய எல்லாப் பிரச்சினைகளும் தீர்ந்து, புதுவகையான வாழ்வொன்றை வாழப் போகின்றார்...

வீட்டில் அனைத்து ஏற்பாடுகளும் தடல்புடலாக நடக்கின்றன. ஏனெனில் அவரது முத்த மகன் சந்துருவுக்கு றிஜில் ரேசன் நடக்கவிருக்கிறது.

காலை ஒன்பது மணியாகியும் சந்துரு தன் அறையை விட்டு இன்னும் வெளியில் வரவில்லை.

தன் குடும்ப முன்னேற்றத்திற்காக சந்துரு மெழுகாக உருக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அந்த மெழுகின் வெளிச்சத்தில் ஒரு குடும்பத்தின் வாழ்வு அடங்கியிருக்கிறது.

சந்திரசேகர் அச்சவேலியிலுள்ள சிறிய துணிக்கடை ஓன்றின் முதலாளி. அதன் மூலம் குறிப்பிடும்படியான வருமானம் கிடைப்பதில்லை. ஆனால், ஏதோ ஒரு வகையில் குடும்பத்தின் செலவும், கடையின் வாடகையையும் கொடுக்கவே சரியாக இருந்தது. தன் இரு பெண்களினது எதிர்காலம் பற்றி அவர் என்றுமே பெரிதாகக் கவலைப்பட்டதில்லை. இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளும் சகோதரிகளுக்கான வாழ்வை அமைத்துக் கொடுப்பார்கள் என்றநம்பிக்கை.

சின்ன வயதிலிருந்தே சந்துரு தன் விருப்பப்படி நடந்து கொண்டதில்லை. சந்திரசேகர் என்ன சொல்கிறாரோ அப்படியே நடந்துகொள்ள வேண்டும். படிப்பிலும் அப்படித்தான். சந்துரு கணிதத்துறையேயே படிக்க விரும்பினான். ஆனால் தகப்பனோ சந்துருவை பல்கலைக்கழகத்துக்கு எப்படியாவது அனுப்ப வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், கணிதத்துறை படித்து அவன் பல்கலைக்கழகம் போகாவிட்டால், தான் நினைத்தவை ஒன்றும் நடக்காது என்று நினைத்து அவனை கலைத்துறையைப் படிக்கச் செய்தார்.

சந்துரு பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் வருடம் படிக்கத் தொடங்கும் போதே ஊரில் அவனை விலைபேச ஆரம்பித்து விட்டார் சந்திரசேகர்.

துணிக்கடை நஷ்டத்தில் ஓடிய போதெல்லாம் அதனை சரிப்படுத்துவதற்காக ஊரில் பலரிடம், “என்ற மகனை நான் பட்டதாரியாக்கிப்போட்டன், இனிஎனக்கென்ன கவலை, இப்பவே அவனை மாப்பின்னை கேட்டு இருபது, இருபத்தைஞ்சு லட்சம் தாறும் எனச் சொல்லி கனபேர் வந்தவை. நான் அவன் படிச்சு முடிச்சாப் பிறகு பார்ப்பம் என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டன்” என்று கூறியே பல லட்சக்கணக்கில் கடன் வாங்கிவிட்டார்.

சந்துரு தன் தாயைப் போல நிறமும் முக அமைப்புக் கொண்டவன். பல்கலைக்கழகத்தில் பல பெண்கள் அவனைத் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள். அப்படியானவர்களில் ஒருத்தி தான் சுகிர்தா.

சந்துருவும், சுகிர்தாவும் ஒரே பாடத்தைத்தான் படிப்பவர் கள். சுகிர்தா தன் மனதிலுள்ள விருப்பத்தை வெளிப்படுத்த பல வழிகளில் முயற்சி செய்தாள். ஆனால், சந்துரு தெரிந்தும் எதுவுமே தெரியாதவன் போல் இருந்துவிடுவான். சில வேளை களில் அவனையும் மீறி, அவன் மனதில் சுகிர்தா புகுந்துவிடுவான். அந்த நேரங்களில் அவன் தந்தை கூறியது சந்துருவுக்கு

நினைவில் வந்து குறுக்கிடும்.

“இங்கே பார் தம்பி, கம்பசில படிக்கும்போது காதல் கீதல் அப்படி ஏதாவது வரும். அது உண்மையல்ல உன்ற வயசுக் கோளாறு. வீட்டில் உன்னை நம்பித்தான் ரண்டு தங்கச்சியவை இருக்கின்றன. நானும் ஊரில் உன்னை நம்பிக்கைப்பட்ட கடன் வாங்கி விட்டன். அதுமட்டுமில்ல தம்பி, இன்னொரு விசயத்தையும் ஞாபகத்தில் வைச்சிரு”, என்றவர், ஒரு நிமிடம் மௌனமாகி பின், தொண்டையைச் செருமியபடியே மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

“அது ஒண்டுமில்லைத் தம்பி, உன்ற வயதுக்கு நீ அங்கினேக்கை யாரையும் காதலிச்சாலும் பல லட்சம் ரூபா காச வாங்காமல் நான் உனக்குக் கட்டித்தரமாட்டன். இப்பவே உன்னைக்கேட்டு கனபேர் வந்திட்டனம். நான் தான் படிப்பு முடியப் பார்ப்பம் என்று அனுப்பிட்டன். நான் சொன்னதை ஒரு நாளும் மறக்காதை தம்பி”.

அவர் கூறியவை அவன் மனதில் தடை போட்டுவிடும். எந்தவித எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் எதுவுமே அறியாமல், இயல்பாக வரும் காதல் உணர்ச்சிக்குக் கூட சந்திரசேகர் தடைவிதித்துவிட்டார்.

இருபத்தைந்து வருட காலப்பகுதியில் இதுவரை சந்துரு தன் ஆசையை எப்படிச் சொன்னாலும் ஏதாவது சாக்குப்போக்குச் சொல்லிமறுத்துவிடுவார்.

எந்தவொரு உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாத மரமாகவே அவன் வாழ்ந்துவிட்டான். மரமாக என்று கூட கூறிவிட முடியாது. மரம் கூட சிலவேளாகளில் தன் விருப்பப்படி காற்றிலசையும், இலைகளை உதிர்க்கும், தன் விருப்பப்படி கிளைகளைப் பரப்பி இனத்தை விருத்திசெய்யும். ஆனால், மனிதர்கள் தான் தம் தேவைக்காக அதனை அழித்து விடு கிறார்கள். சந்துருவும் தன் குடும்பத்துக்காக தன்னைத்தானே

அழித்துக்கொண்டு இருக்கிறான்.

சந்திரசேகர் தன் இளைய மகனை தன் துணிக்கடையில் துணையாக அமர்த்திவிட்டார்.

சந்துருவுக்கு நான்காம் வருடப்படிப்பு முடிய இன்னும் இரு மாதங்களே இருந்தன. பரீட்சைக்காக வீட்டிலிருந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

என்றுமில்லாமல், அவர்களது தூரத்து சொந்தக்காரர் ஒருவர் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். அவரின் வரவு எதற்காக இருக்கு மென சந்துருவுக்கும், அவனது தாய் தந்தையருக்கும் விளங்கவே யில்லை. சந்துரு தன் பாடப் புத்தகத்தில் கண்ணைப் பதிய வைத்து விட்டு, காதினை அவர்கள் பக்கமாகத் திசைப் படுத்திவிட்டான்.

லட்சமி கொண்டுவந்த தேநீரைக் குடித்தபடியே, “அது ஒண்டுமில்லை சந்திரன், எல்லாம் நல்ல விஷயமாகத்தான் வந்தனான். இவ்வளவு காலமாக நாங்கள் சொந்தம் எண்டு இருந்தும் எந்தத் தொடர்புமில்லாமல் இருந்திட்டம். அதுதான் எங்கடை உறவைப் புதுப்பிக்கலாம் எண்டு வந்தனான்.” என்று அவர் சொன்னார்.

அவர் அவ்வாறு புதிர்போட்டுக் கடைப்பது விளங்காமல் சந்திரசேகர் கேட்டார்.

“துரையண்ணை, நீங்கள் இவ்வளவு காலம் கழித்து வீட்டுக்கு வந்தது சந்தோஷம். ஆனால், நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள் எண்டு விளங்கேல்லை. விளக்கமாகச் சொல்லுங்கோ.”

துரையண்ணை செருமிக்கொண்டு சொன்னார்.

“உங்களுக்குத் தெரியும்தானே என்ற தங்கச்சி, குடும்பத்தோடை எண்டனிலை இருக்கிறா. அவை இப்ப வீடுக்கு

இங்க வருகினம். கையோட்டகையா, தன் மகனுக்கு இங்கே ஒரு பட்டதாரிமாப்பிளையை கலியாணம் செய்ய விரும்புறாள்”

இப்படி அவர் சூறியதைக் கேட்டதுமே, இனித் தன்னை கலியாண சந்தையில் விலை பேசப்போகிறார்கள் என்று நினைத்தபடியே சந்துரு தன் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு வெளியேறினான்.

சந்திரசேகருக்கு அளவில்லா மகிழ்ச்சி. ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய்.

ஓன்று, இருபத்தைஞ்சு லட்சம் சீதனமாகக் கொடுக்க விருக்கிறார்கள். மற்றையது ஆறு மாதத்தில் அவனை லண்டனுக்கு எடுக்கப்போகிறார்கள்.

இந்த இரண்டுமே சந்திரசேகருக்கு போதுமான தகவல் களாக இருந்தன. ஆனால், “சந்துருவுக்கு அந்தப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்ய விருப்பமோ, அந்தப் பெண் னின் குணநலன்கள் எப்படி, அவன் அழகானவளா?” என்பன போன்ற விடயங்கள் அவருக்குத் தேவையானதாக இருக்கவில்லை.

லட்சமி அந்தப் பெண்னின் படத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஒரு கணம் தன் மகனைப் பற்றி யோசித்துவிட்டு, நிச்சயமாக இவள் அவனுக்குப் பொருத்தமில்லை என்று என்னியபடியே துரையண்ணையிடம் சொன்னாள்.

“இப்பதான் தம்பி வெளியில் போறான். அவன் வந்தாப் பிறகு அவனைக் கேட்டிட்டு நாங்கள் முடிவைச் சொல்லுறம்.”

சந்திரசேகரத்துக்கு அவன் அவ்வாறு சூறியது பிடிக்க வில்லை. அவளைக் கடுமையாக ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, “என்ற மகன் நான் சொன்னால் கேட்பான். நான் பார்க்கிற பொம்பிளையைத்தான் கலியாணம் செய்வனென சத்தியம்

செய்தவன். நீங்கள் ஓண்டுக்கும் யோசியாதையுங்கோ. மற்ற விசயங்களை நாங்கள் உங்கடை வீட்டுக்கு வந்து கதைக்கிறம்” என்றார்.

சந்துருவுக்கு இந்த விசயங்களைத் தாய் கூறியபோது அவன் பெரிதாக ஒன்றும் கவலைப்படவோ, அதிர்ச்சியடையவோ இல்லை. இப்படி நடக்குமென அவன் என்றோ எதிர்பார்த்தது தான்.

சந்துரு விரும்பிய வாழ்வு - இந்த யாழ்ப்பாணத்தில் தன் படிப்புக்கேற்ற ஆசிரியத் தொழிலுடன் தனக்கு ஏற்ற மனைவி, பிள்ளைகள், அளவான வீடு, அழகிய வாழ்க்கை - கனவோடு கனவாகவே போய்விட்டதாக என்னினான்.

மகனின் சந்தோசம் எதுவென ஒருநாளும் சந்திரசேகர் நினைத்துப் பார்த்திருக்க மாட்டார்.

சந்துருவுக்கு இந்தக் கலியாணம் நடந்தால் சந்திரசேகர் வாங்கியிருக்கும் பல ஸ்ட்சக்கடன் தீர்ந்துவிடும். தனது துணிக் கடையை பெரியளவில் விருத்தியாக்கலாம்; இரு மகள்மார்க்கும் நல்ல சீதனம் கொடுத்து திருமணம் செய்யலாம்; இனிமேல், தான் ஊரில் மதிப்புடன் உலாவலாம்; மகன் லண்டன் சென்றிறகு மாதாந்தம் பணம் வரும். இவை அனைத்துமே அவரது மனக்கண்ணில் நிழலாடின.

ஒரு கணம் கூட சந்துருவின் வாழ்வுபற்றிச் சிந்திக்கவே யில்லை.

சந்துருவுக்கு, தான் இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை, படித்த படிப்பு என்பனவெல்லாம் அர்த்தமற்றவையாக தோன்றின.

இன்று பன்னிரண்டு மணிக்கு பொம்பிளை வீட்டில் றிஜிஸ்ரேசன்.

அனைத்து ஆயத்தங்களும் வீட்டில் நிறைவேறியாச்ச.

இனிமேல் சந்துரு வெளிக்கிட வேண்டியது மட்டுந்தான்.

இந்த நேரம், ஒரு கணம், அவன் மனதில் சுகர்தா வந்து போகின்றாள்.

இன்னும் சில மணிநேரங்களில் பெயரே தெரியாத யாரோ ஒருத்தி - இதுவரை முகம் கூடப் பார்த்ததில்லை - அவனின் விருப்பு வெறுப்புகள் கூட என்னவென்று தெரியாத எவ்வோ ஒருத்தி ஒரு கையெழுத்தைப் போட்டபின், என் வாழ்நாள் முழுக்க துணையாக வரப்போகின்றாள்.

சந்துரு யோசித்துக்கொண்டே இருந்தான். அவனின் அறையினுள் வந்த அவனின் தங்கச்சி, சந்துருவின் முகத்தைப் பார்த்து அதிர்ந்தாள்.

“என்னென்னா யோசினை? உன்னைக் கேட்டுத்தானே அப்பா எல்லா ஒழுங்கும் செய்தவர், நீ ஏதும் செய்து போடாதை அன்னா”

அவனின் கண்கள் கலங்கின. சின்னத்திரையில் பார்க்கும் நாடகங்கள் போல ஏதாவது நடந்துவிடுமோ என்று அவள் பயந்தாள்.

சந்துருவுக்குத் தங்கச்சியைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. அவனின் அறியாமையை நினைத்துச் சுற்று வருந்தினான்.

“இந்தச் சமுதாய அமைப்பில், எல்லோருடைய வாழ்வும் சிறைப்பட்ட வாழ்வுதான்” என்பதை அவனுக்கு எப்படி எடுத்துச் சொல்வது என அறியாதவனாய், உடைமாற்றி, ரிஜிஸ்ரேஷனுக்குத் தயாரானான்.

கலைஞர் குழந்தைகள்

தலைவர் நிசாந்தனை

நிசாந்தனை போக்கில் கொஞ்ச நாட்களாகவே ஏற்பட்ட மாற்றத்தை, தாயான மலர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

பாடசாலைக்குத் தினமும் தந்தையுடன் மோட்டார் சைக்கிளில் செல்லா விட்டால் அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளாது. தகப்பன் என்ன வேலையிலிருந்தாலும் அதனை அப்படியே போட்டுவிட்டு நிசாந்தனை ஏற்றிக் கொண்டு பாடசாலையின் முன் வாயிலில் விடவேண்டும். ஆனால், கொஞ்ச நாட்களாக நிசாந்தன், தகப்பனை வலுக்கட்டாயமாக நிறுத்தி விட்டு தனியே பாடசாலை செல்லும் புதிய வழக்கத்தைக் கொண்டான்.

சிவனேசனுக்கும் மலருக்கும் திருமணம் ஆகி பன்னிரண்டு வருடங்களாகியும் பின்னளப்பாக்கியத்தைக் கடவுள் கொடுக்க வில்லை. கோயில் வழிபாடு, பிரார்த்தனை எல்லாம் பயனற்றுப் போகவே கோப்பாயிலுள்ள சிறுவர் இல்லத்தில் நிசாந்தனைத் தத்தெடுத்தார்கள். அவனை வளர்ப்புதில் அவர்கள் எந்தவிதமான குறையையும் வைக்கவில்லை. நிசாந்தனைத் தத்தெடுக்கும்போது அவன் இரண்டு வயதுக் குழந்தை.

சிவனேசன், வங்கியில் வேலை செய்தான். அவன் வேலைக்குச் சென்ற பிறகு, மலருக்கு நிசாந்தனூடனேயே பொழுதெல்லாம் போய் விடும். அவனை “நேசறி”க்குக் கூட்டிச் சென்று பாடம் முடியும் வரை அவன் கூட இருந்து கூட்டிவருவாள். பாடசாலைக்குச் செல்லும் வயது வந்ததும் அவனை அருகிலுள்ள பாடசாலையில் சேர்த்தனர்.

பாடசாலையிலோ அல்லது நண்பர்களுடன் விளையாடும் போதோ அவனை யாரும் அனாதை என்று கூறிவிட்டால் அச் சிறுகுழந்தையின் பிஞ்சமனம் உடைந்து போய் வீட்டின் பின் புறத்தில்

போய் உட்கார்ந்து விடுவான். நிசாந்தனின் மனதைப் புண் படுத்தாத வகையில் அவனைச் சமாதானப்படுத்தி விடுவார்கள். அன்றும் அப்படித்தான். நிசாந்தன் வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள ஒரு கல்லில் குந்தியிருந்தான். முகம் வாடியிருந்தது. என்றுமில்லாதவாறு ஏதோ வொரு சோகம் அவனிடம் குடிகொண்டிருந்தது. வழைமை போல் தாயும் தகப்பனும் நிசாந்தனை சமாதானப்படுத்துவதற்காக அவனருகில் சென்றனர்.

எத்தனையோ சமாதானங்கள் கூறியும் அவனைச் சமாதானப் படுத்த முடியவில்லை. அவர்கள் கேட்கும் கேள்வி களுக்கு எந்தவிதமான பதிலும் அவனிடமிருந்து வரவில்லை. எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்தபடி மௌனமாயிருந்தான்.

தாய்க்குரிய அன்பை, பாசத்தை வெளிப்படுத்தி அவனைச் மலர் சமாதானப்படுத்த மலர் முயன்றாள்.

“என்ற கண்ணு ஏனப்பு ஒன்றும் கதையாமல் இருக்கிறாய், நீ இப்படிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தால், எங்களால் தாங்க முடியாதுடா செல்லம். என்ன பிரச்சினை யெண்டாலும் சொல்லு” என மலர் அவனை மடியில் வைத்துக் கொண்டு கெஞ்சினாள். நிசாந்தன் எதுவும் கதைக்கவில்லை.

“உன்னோட விளையாடுற பொடியள் ஏதும் சொல்லிப் போட்டான்களே செல்லம்... அவை என்ன சொன்னாலும் நீ என்ற பின்னைதாண்டா. எங்கட தெய்வம் நீ. இந்த உலகத்தில் உனக்குத் துணையாக நாங்கள் எப்பவும் இருப்பமடி” என்றாள் மலர்.

“அம்மா... இந்த நாட்டிலை என்னைப்போல எத்தனையோ அனாதைகள் இருக்கின்மம்மா” என்று அந்த ஏழுவயது பிஞ்சக் குழந்தை கூறியது, அவர்களிருவருக்கும் அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

நிசாந்தனை இன்னும் இறுகக் கட்டிப்பிடித்து, அவனது தலையில் முத்தமிட்டபடியே “நீ அனாதை இல்லையடா கண்ணு, உனக்கு நானும் அப்பாவும் இருக்கிறமடா” என்றாள் மலர்.

இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாக இருந்த சிவனேசனுக்கு

நிசாந்தன் கூறிய வார்த்தைகள் “சர்” என முள்ளாக குத்தியிருக்க வேண்டும். “நிசாக்குட்டி ஏன் இப்படிக் கதைக்குது. பிள்ளைக்கு ஒரு நானும் நாங்கள் ஒரு குறையும் வைக்கேல்ல. நீ எங்கட உயிர், நீதான் எங்கடை உலகம்” என்றார்.

“அப்பா... இவ்வளவு நானும் நான் மட்டும் தான் அனாதை எண்டு நினைச்சிருந்தன். ஆனால் அப்பா எங்கட பள்ளிக் கூடத்தில் இன்னும் ரண்டு அனாதைகள் இருக்கின்மப்பா” என்று நிசாந்தன் மழலை மொழியில் தன் பிரச்சினையைக் கூறினான்.

சிவனேசனாலும் மலராலும், அவன் என்ன கூறுகிறான் என்பதை ஊகிக்க முடியவில்லை. சின்னப் பிள்ளை விளையாட்டுத் தனமாக ஏதோ கூறுகிறான் என்று நினைக்கவும் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. இந்தப் பிஞ்ச மனதினை என்ன சம்பவம் பாதித்திருக்கும் என அவர்கள் புரியாமல் தவித்தனர்.

“அம்மா, ஏன் எங்கட நாட்டிலை சண்டை நடந்தது. ஆரும் ஆருமம்மா சண்டை பிடிச்சவை” என்ற குழந்தையின் கேள்விக்கு அவர்களால் என்ன பதில் சொல்ல முடியும். போன்ற வடுக்கன் இப்பிஞ்ச மனங்களில் போர் பற்றிய நினைப்பைத் தூண்டி விடுகின்றனவே என அவர்கள் மனங்கலங்கினர்.

“என்னப்பா.... என்னம்மா... பேசாமலிருக்கிறியள் நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதிலைச் சொல்லுங்கோ”

அவர்கள் பதில் சொல்லாததைக் கண்ட நிசாந்தன் மௌனமானான். சற்று நேர மேளனத்தின் பின் அவன் மீண்டும் கேட்டான்.

“ஏன், எங்கட வகுப்பில் புதிசா வந்த ரவிக்கு ஒரு கை இல்லை. பாவமம்மா அவன், ஒரு கை இல்லாமல் கஷ்டப்படுறான் சாப்பிடக் கூடமாட்டான். நேற்று நான் அவனுக்கு என்ற சாப்பாட்டைத் தீத்திவிட்டனான்.

“உன்ற ப்ரெண்ட் ரவி பிறக்கேக்கையே கடவுள் அவனுக்கு கை கொடுக்க மறந்திருப்பார். நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதை” என்ற மலரின் சமாளிப்பு எடுப்பவில்லை. முன்பு போலவே நிசாந்தனின் முகத்தை ஏதோவொரு சோகம் குடி கொண்டது.

“இல்லையம்மா அவனுக்கு பிறக்கேக்க ரண்டு கையும் இருந்ததாம். வன்னியில் சண்டை நடந்த போது தான், ஏதோ குண்டு பட்டு ஒரு கை உடைஞ்ச போச்சாம், அது மட்டுமில்லையம்மா அவன்ற அம்மா சண்டையில் செத்துப்போட்டாவாம், அம்மா. அவன் அப்பிடிச் சொல்ல எனக்கு அழுகை வந்திட்டுது தெரியுமேப்பா”

“சரியா கண்ணு, அந்த ரவி பாவந்தான். இப்ப அவன் ஆரோடை இருக்கிறான்”

“இங்க அவன்ற அம்மம்மாவோட தான் இருக்கிறான். அது ஒரு கிழவியம்மா. ரவிக்கு சாப்பாடு கூட ஒழுங்கா குடுக்காதாம். ஏனென்டால் அந்த கிழவியிட்ட காசில்லையாம். சில வேளையில் நான்தான் என்ற சாப்பாட்டைக் கொடுக்கிறனான். ரவிக்கு ஆஷா எண்டு ஒரு தங்கைச்சி இருக்கிறாம்மா. அவனாம் ஆண்டு படிக்கிறா. ரவிதான் ஆஷாவை பள்ளிக்கூடத்துக்கு கூட்டி வாறவன் அம்மா. ஆஷா பள்ளிக்கூடத்துக்கு பள்ளிக்கூட உடுப்போட வாறேல்ல. கலர் சட்டையோட தான் வாறவா. ரவியிட்ட நான் கேட்டனான், அவா ஏன் வெள்ளைச் சட்டையோட வாறேல்லையெண்டு, அதற்கு அவன் சொன்னவன் ஆஷாக்கு புதுச் சட்டை இன்னும் தைக்கேல்லையாம். அவேன் அப்பா பைத்தியகார ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறதால அவைக்கு காசு இல்லையாம்மா. அது தான் எனக்கு கவலையா இருக்கு”

“நிசாந்தன் சொன்னது போல ரவிமாதிரி இன்று தாய் தகப்பனை இழந்த பிள்ளைகள், கணவனை இழந்த இளம் பெண்கள், பிள்ளைகளை இழந்த பெற்றோர் என எத்தனையோ பேர் அடுத்த வேளை சாப்பாட்டிற்கு வழியில்லாமல், உடுக்கத் துணிமணி இல்லாமல், நடுநோட்டிலை நிக்குதுகள். இன்டைக்கு வாற பேப்பருகளை விரிச்சாலே செய்தியாக வாறது இது தானே” என சிவனேசன் மலருக்குக் கூறினாள்.

“ரவியின்ர அப்பா ஏன் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறார் என்றீ அவனிட்ட கேக்கலையோ”

“கேட்டனான் அப்பா... ரவி சொன்னவன், “செல்” துண்டு அவரின்ர “தலைக்கை” போட்டுதாம். ஓபரேசன் செய்ய அங்க வசதி இல்லையாம். அதனால் அவர் பைத்தியமாகிப் போட்டார் என ரவி

சொன்னவன். எனக்கு அது வடிவா விளங்கேல்லை. நாளைக்கு கேட்டுக் கொண்டு வந்து சொல்லுறனப்பா. அம்மா ரவி பாவமல்லே அம்மா”

“பாவந்தான் செல்லம்”

“அப்ப முதல்ல சொன்னது சரிதானேயம்மா”

“என்ன சொன்னனி”

“இந்த நாட்டிலை என்னை மாதிரி கனபேர் அநாதையா இருக்கினம் எண்டு சொன்னது சரிதானே”

“நீ அநாதை இல்லையே குட்டி. உனக்கு நாங்கள் இருக்கிறம். அது போல ரவிக்கும் ஆஷாக்கும் அவையினர் அம்மம்மா இருக்கிறா. அப்ப இந்த உலகத்தில் ஒருதரும் அநாதையில்லை. நான் சொல்லுறது என்றை கண்ணனுக்கு விளங்குதோ. இனி ஓரு நாளும் அநாதை எண்டு சொல்லக் கூடாது சரியோ.”

“சரியம்மா... ஆனால்ரவியினர் அம்மா கிழவி அவவுக்கு கனக்க வயசாம். அப்ப அவா செத்தால் ரவியும் ஆஷாவும் அநாதைதானே”

“அப்படியென்றால் அவைக்கு அம்மம்மா இல்லாத காலத்திலை அவையளைப் பராமரிக்க கருணை இல்லத்திலை ஒழுங்குகள் செய்வம்... இப்ப அவைக்கு உதவிப் பணம் கிடைக்க ஏதாவது வழி செய்வம்... லீவு நாட்களிலை அந்தப்பிள்ளையளைக் கூட்டி வந்து இங்க உன்னோடை விளையாட விடுவம்... நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதை நிசாக்குட்டி...”

தந்தையின் பதிலில் நிசாந்தன் திருப்தியடைந்திருக்க வேண்டும். அப்பாவைக் கட்டிக்கொண்டு, துள்ளிக் குதித்தான்.

“அப்பா, இன்றைக்கு லீவு நாள் தானே... இன்டைக்கு அவையளை வீட்டை கூட்டி வருவமா...”

தலையசைத்துச் சம்மத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்ட சிவனேசன் மோட்டார் சைக்கிளை நோக்கி நகர்ந்தான்.

உந்தையுட் திறை...

ஏந்தையுர் தூயுர்...

ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சரஸ்வதி உணவகத்துள் நுழைந்தால் போதும், கனடாவில் வசிக்கின்ற நினைவே வராது. புலம்பெயர்ந்து கனடாவில் தஞ்சம் புகுந்தபின், சொந்த நாட்டில் சொந்த வீடுகளில் சமைத்துச் சாப்பிட்டு ருசித்த உணவு வகைகளுக்காக “சப்பு”க்கொட்டி வாழுறுபவர்களுக்கு வகை வகையாக உணவு வழங்கிக் கொண்டிருந்தது “சரஸ்வதி உணவகம்”. “யாழ்ப் பாணத்துச் சாப்பாட்டுக் கடைகளில் கூட இந்தச் சுவையும் மணமும் கிடையாதே” என்று யாழ்ப்பாணத்தாரரே நினைக்க வைக்கும் அளவுக்கு சொந்த வீட்டு உணவுகளின் காரத்தையும் மணத்தையும் சுவையையும் தரமாக வழங்கி யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்வது போன்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது அது.

தமிழில் “சரஸ்வதி உணவகம்” என்று பெயர் எழுதி மாட்டப்பட்டிருக்கும் பெயர்ப் பலகை கணேடியத் தமிழர்கள் தமிழை இன்னும் மறக்கவில்லை என்பதற்கு சாட்சியமாக விளங்கிக் கொண்டிருந்தது. இடியப்பம், பிட்டு, அப்பம், தோசை, சோறு... எது வேண்டும்? பரிசாரகர்கள் அனைவரும் தமிழில் கேட்கும்போது நாவில் உமிழ்நீர் ஊற்றெடுப்பதுடன் மணமும் அங்கலாய்க்கும். எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக அங்கு கூடிக் கும்மாளமடித்துக் கொண்டிருக்கும் தமிழர்களைக் காணும்போதுமனம்குதாகவித்துக் குதிக்கும்.

கனடாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த புதிதில், எதையோ தொலைத்துவிட்டு வந்தவர்களைப் போன்ற உணர்வுடன் காணப் படுவெர்களை அவர்களது நண்பர்கள் சரஸ்வதி உணவகத்துக்குத் தான் அழைத்து வருவார்கள். அங்கு காணப்படும் தமிழ்ச் சூழல் அவர்களின் சோகங்களை மறக்கடிக்கச் செய்யும். நாளைவைல்

அவர்களும் சரஸ்வதி உணவகத்தின் வாடிக்கையாளர்களாகி விடுவார்கள். சாப்பாட்டுக்காக மட்டுமன்றி, தெரிந்தவர்கள் யாரையாவது சந்திக்கக்கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்புதனும் குடும்பமாக ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சரஸ்வதி உணவகத்துக்கு வருவோரும் உண்டு.

கிருஷ்ணகுமாரும் தன் மனைவி சித்திராவுடனும் இரு பிள்ளைகளுடனும் அவ்வனவகத்திற்கு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் வருவது வழக்கம். அக்கடையில் வேலை செய்யவர்கள் எல்லோருமே இவர்களுடன் பழக்கமானவர்கள். அன்றைய ஞாயிற்றுக் கிழமையும் வழமை போலவே அவர்கள் சரஸ்வதி உணவகத்திற்கு சாப்பிட வந்திருந்தனர். பழக்கப்பட்ட முகங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு புது முகம். அந்த முகத்தை நீண்ட காலத்துக்கு முன்பு எங்கோ பார்த்த ஞாபகம். கிருஷ்ணகுமாரும் சித்திராவும் பல தடவைகள் அப்புதிய முகத்திற்குரியவளை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்து ஞாபகப்படுத்த முயன்று தோற்றனர். அவளாகத் தான் இருக்கும் என்ற சந்தேகத் துடன் தம் மேசைக்கருகே வரும்படி அவளை அழைத்தனர்.

சித்திரா தயங்கியபடியே “உங்கட பெயர் என்ன?” என்று கேட்டாள். வந்தவள் அவர்களிருவரையும் அடையாளங் கண்டு கொண்டாள் என்பதற்கு அறிகுறியாக சிறியதோரு புன்னகையை முகத்தில் உலவவிட்டபடியே கூறினாள்.

“என்ற பெயர் மகிழினி. என்னை மறந்திட்டிங்களா”

உடனேயே கிருஷ்ணகுமார் “மூல்லைத்தீவில் இருந்த மகிழினி தானே நீங்கள். ஆனே மாறிட்டங்கள். அடையாளங் காண முடியேலை. உங்களை இங்க நாங்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. திடீரெண்டு கண்டதும் நீங் கள் தான் என எங்களால் அடையாளங்காண முடியேல்” என்றான். கிருஷ்ணகுமார் இப்படிக் கூறியபோது மகிழினி சிறு புன்னகையை வெளிப்படுத்தினாள். ஆனால் அப்புன்னகையில் மகிழ்ச்சி இல்லை என்பதை அவளது பனித்த கண்கள் காட்டிக் கொடுத்தன.

“நீங்கள் கண்டாவுக்கு வருவியள் என நாங்க எதிர்

பார்க்கேல்லை. குடும்பத்தோடை இங்க வந்திட்டியளா? எங்க உங்கட வீடு இருக்கு? உங்கட “அவர்” எங்க வேலை செய்யுறார்? நீங்கள் இங்க வந்ததை, ஏன் எங்களுக்கு அறிவிக் கேல்லை. ஊரில அப்பா அம்மா எல்லோரும் சுகமாக இருக்கின்றோமே?” - சித்திரா கேள்விக் கணைகளை தொடுத்துக் கொண்டே போனாள்.

இத்தனை கேள்விகளுக்கும் அவர்களுக்கு மகிழினியிட மிருந்தது, அழுகையே பதிலாகக் கிடைத்தது. கிருஷ்ண குமாரும் சித்திராவும் இதனைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்க வில்லை. மகிழினியின் அழுகைக்கு விடை காண அவர்கள் முயன்றனர்.

எட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு, இலங்கையில் சுமுகமான தூஞிலை காணப்பட்டபோது கிருஷ்ணகுமார் தன் குடும்பத்தோடு கண்டாவிலிருந்து மூல்லைத்தீவுக்கு வந்திருந்தான். அவனது சொந்த இடம் மூல்லைத்தீவு. அப்போது தான் அவர்களுக்கு மகிழினி அறிமுகமானாள்.

மூல்லைத்தீவிலுள்ள பாடசாலை ஒன்றில் அவள் ஆசிரியையாகப் பணிபுரிந்தாள். அவளது கணவன் “பாங்” ஒன்றில் “மனேச்சராக” இருந்தார். இரண்டு குழந்தைகள். சொந்து சுகங்களுக்கு எந்தக் குறையையும் ஆண்டவன் வைக்கவில்லை. மகிழினியின் தாய் தந்தையர் பரம்பரை பரம்பரையாகவே செல்வத்தோடும் ஊரில் நல்ல மதிப்போடும் வாழ்ந்து வருபவர்கள்.

கிருஷ்ணகுமார், சிறு வயது முதல் தான் கல்வி கற்ற பாடசாலைக்கு நிதி கொடுத்து உதவ மனைவியுடன் சென்ற வேளையில் தான், இருவரும் மகிழினியைச் சந்தித்தார்கள். எந்த விதமான வசதிகளுமற்ற அப்பாடசாலையில், ஒரு மரத்தின் கீழே குழந்தைகளை வட்டமாக அமர்த்தி மகிழினி பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். குழந்தைகளுடன் அவள் தானும், குழந்தையாக மாறி பாடங்களை அஸ்பாகவும் நேர்த்தியாகவும் விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள். இதனைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணகுமாரினதும் சித்திராவினதும் மனதில் அப்போதே மகிழினி இடம்பிடித்துவிட்டாள். மகிழினியைத் தேடிச்

சென்று தம்மை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டனர்.

அதன் மின்பு, மூல்லைத்தீவில் இருந்த குறுகிய காலத்துள்ளேயே இரு குடும்பங்களிடையேயும் ஆழமான நட்பு வளர்ந்தது. கிருஷ்ணகுமார் மூல்லைத்தீவிலிருந்த அந்த ஒரு மாத காலத்தில், அவர்கள் மகிழினி வீட்டுக்கு அடிக்கடிச் செல்வதும், எல்லோருமாகச் சேர்ந்து இடங்கள் சுற்றிப் பார்க்கச் செல்வதும் எனப் பல விடயங்களில் அவர்கள் ஜக்கியமாகி யிருந்தனர்.

சித்திரா, தாம் மீண்டும் கண்டாவிற்கு செல்வதற்கு முதல் நாளில், மகிழினியிடம் கேட்டாள்:-

“நோங் கஞம் குடும் பத் துடன் கண்டாவில் வந்து இருங்கோவன். சந்தோசமாக இருக்கலாம். இன்றைக்கு உங்கள் எல்லாரையும் பிரிந்து போக பெரும் கஷ்டமாயிருக்கு”

அதைக் கேட்ட மகிழினி சிரித்துக் கொண்டே சொன்னாள்.

“உங்களைப் பிரிவது எங்களுக்கும் கவலையாகத் தான் இருக்கு. ஒன்றும் செய்யேலாது. நீங்கள் கண்டாவிற்கு போகத் தானே வேணும். எனக்கும் என்ற புருஷனுக்கும் எங்கட சொந்த இடத்தை விட்டுட்டு, அதுவும் வெளிநாட்டுக்குப் போறதெண்டால் துளியும் விருப்பமில்லை. இங்க உள்ள சந்தோசம் அங்க கிடைக்காது. ஊரிலுள்ள சொந்த பந்தங்களை விட்டுவிட்டு, அங்க நாலு சுவருக்குள்ள அடைஞ்சு இருக்கிறது எங்களுக்கு விருப்பமில்லை. சொந்த மண்ணின் சுகம் எங்க போனாலும் கிடைக்காது. எல்லா வற்றையும் விட என்ற தொழில் நான் விட்டுட்டு வரேலாது. சின்னப் பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது நான் அடையற சந்தோசத்திற்கு அளவே யில்லை... இப்படி இங்க நிறைய சந்தோசங்கள் எங்களைச் சுற்றி இருக்க இதையெல்லாம் உதறித் தள்ளிவிட்டு கண்டாவிற்கு வாறது இலேசான காரியமில்லை. குறையாய் நினையாதை யுங்கோ. இப்ப நீங்கள் சந்தோசமாய்ப் போய்ட்டு வாங்கோ. ஜந்தாறு வருசம் கழித்து திரும்ப வருவியள் தானே. அப்ப சந்திப்போம்”

பழையவற்றையே நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவர்களை மகிழினி மீண்டும் இவ்வுலகுக்கு அழைத்து வந்தாள். சொந்த மன்னையும், தான் நேசிக்கின்ற ஆசிரியத் தொழிலையும், விட்டுவிட்டு வந்து மகிழினி இங்கே ஒரு கடையில் வேலை செய்வது, கிருஷ்ணகுமாருக்கும் சித்திராவுக்கும் அதிர்ச்சியாகவும் புரியாத புதிராகவும் இருந்தது. மகிழினி தன் சோகக் கதையை அவர்களுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினாள்.

எந்த விதமான குறைகளுமின்றி அனைத்துச் செல்வங்களுடனும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மகிழினியின் வாழ்க்கையில், சொந்த நாட்டில் இனங்களுக்கிடையேயான போர் என்ற கொடுரைக்கழுவு ஏதிர்பாராத வகையில் பல இழப்புக்களை ஏற்படுத்தி விட்டது.

இரு பெரும் இனங்களுக்கிடையேயான போரினால் தமிழர்கள் அவலமான நிலைக்கு ஆளானார்கள். சொந்த நாட்டில் சொந்த மன்னிலேயே இடம்பெயர்ந்து வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம். எத்தனை நாட்களுக்குத் தான் ஒவ்வொரு இடங்களுக்கும் இடம் பெயர்ந்து வாழமுடியும். இப்படியாக அங்குமிங்குமாக உயிரைப் பாதுகாக்க தப்பியோடியும் எந்த விதமான பலனுமில்லாமல் எத்தனையோ உயிர்கள் தம் உயிரை விட்டன. “வெள்” பட்டு தமது உறவினர்கள் இறந்தபோதும் கூட, அதன் பின் செய்யவேண்டிய சடங்காசாரங்களை செய்ய முடியாமல் அப்பிடியே விட்டுவிட்டு செல்ல வேண்டிய நிலைமை. ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை உணவு கூட உண்ண முடியாமல் எத்தனையோ குழந்தைகள் பசியால் துடித்து உயிரை விட்டன. பல நூறு பினங்களைப் பார்த்தே மரத்துப் போன மனத்தையுடைய மனிதர்கள் செய்வதறியாது திகைத்தனர். அவளின் குடும்பத்தினரும் இப்படியான ஒரு குழந்தையில் தான் உயிரைக் காப்பதற்காக ஒவ்வொரு இடமாக மாறி மாறிப் பல இடங்களுக்கு இரவு பகல் பாராமல் இடம்பெயர்ந்தனர். மூடப்பட்ட ஒரு சங்கக்கடையின் முன்னாலுள்ள ஒரு சிறிய விறாந்தையில் தஞ்சம் புகுந்தனர். வெயில், மழை பாராது ஒடோடித் திரிந்த களைப்பு. இருந்த உணவை எல்லோருமாக பகிர்ந்து உண்டபின், அவ்விடத்திலேயே எல்லோரும் சற்று நேரம் கண்ணயர்ந்தனர்.

துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்களும், குண்டு போடும் விமானச் சத்தங்களும் அடங்கியிருந்த நேரம் பார்த்து மகிழினி தன், ஐந்து வயது நிரம்பிய மகளுடன் குடிதண்ணீர் அள்ளுவதற்காக வெளியே சென்றாள். மனிதர்களது உயிரைப் பறிக்கின்ற அந்த ஏவகணைகள் எந்த நேரம் வந்து விழுந்து வெடிக்கும் என்று யாராலுமே கணக்கிடமுடியாது. மகிழினி தன் குழந்தையுடன் தண்ணீர் அள்ள வந்தபோது கெலிகொப்டர்களும் வானில் வலம் வந்தன. மகிழினி குழந்தையுடன் கிணற்றிடிக்கு அருகே உள்ள சிறு தாழ்வாரத்தின் கீழ் பதுங்கிலிட்டாள். பல இடங்கள் “ஷெல்”கள் விழுந்து வெடித்த சத்தம் காதைப் பிளந்தது. மகிழினிக்கு நெஞ்சு “படபட”வென அடித்துக் கொண்டிருந்தது. தன் கணவனுக்கும் பிள்ளைக்கும் தாய் தந்தையருக்கும் எந்த விதமான ஆயத்தும் நேர்ந்து விடக் கூடாதே என அவள் மனமுருகி இறைவனை வேண்டிக் கொண்டாள்.

“ஷெல்” ஒன்று பக்கத்தில் விழுந்து வெடிக்கும் சத்த மொன்று கேட்டதும், மகிழினிக்கு பயம் அதிகரித்தது. உடனேயே தன் மகளையும் தூக்கிக் கொண்டு, சங்கக் கடையாடியை நோக்கி ஓடினாள். சங்கக்கடை இருந்த இடமே தெரியாமல் புகைந்து கொண்டிருந்தது. மகிழினி அவ்விடத்திலேயே மயங்கிலிட்டாள்.

அவள் கண் விழித்தபின், கதறிக் கதறி அழுதாள். அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூட ஒர் உறவும் அருகிலில்லை. மகிழினியின் உறவினர்கள் எல்லோரையும் கடவுள் தன்னிடம் அழைத்து விட்டானே. இனிமேல், தான் தனியாக இந்த உலகில் வாழ முடியாது என்ற எண்ணத்துடன் தற்கொலை செய்து கொள்ள நினைத்தாள். பக்கத்தில் அவளது சின்னங்க் குழந்தை அவளது முகத்தையே பரிதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. மகிழினி தன் குழந்தையை கட்டி அணைத்துக்கொண்டு புலம்பினாள்.

அதன்பின் மகிழினி சனத்தோடு சனமாக வவுனியா முகாமிற்கு அழைத்து வரப்பட்டாள். மூன்று மாதங்களின் பின் கொழும்பிலுள்ள அவளது சித்தப்பா அவளையும் குழந்தையையும் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்றார். இலங்கையில் தான் இனிமேல் இருக்கமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்து சித்தப்பாவின்

உதவியுடன் மகிழினி குழந்தையுடன் கண்டாவிற்கு வந்துவிட்டாள்.

பெயரில் மகிழ்ச்சியை உடையவள் வாழ்வில் மகிழ்ச்சியைத் தொலைத்துவிட்டு நீற்கிறாளே என கிருஷ்ணகுமாரும் சித்திராவும் மனவேதனைப்பட்டனர்.

“உங்களுடைய வாழ்க்கையில் இப்படியொரு சம்பவம் நடக்கும் என நாங்கள் எதிர்பார்க்கேல்லை. உங்களுக்கு எப்படி ஆறுதல் சொல்லுறுதென்டு தெரியேல்ல” என்றபடி சித்திரா கண்கலங்கினாள்.

“அப்படி நடக்க வேணுமென்டு விதி. அதை நாங்கள் ஏற்கத் தானே வேண்டும். என்ற குடும்பத்தோடேயே நானும் செத்திருப்பன். என்ற பிள்ளைக்காகத் தான் நான் உயிரோட இருக்கிறேன். கண்டாவுக்கு நான் வந்ததே என்ற பிள்ளைக்காகத் தான். சொந்த மன்னில் கிடைக்காத நிம்மதி இப்பள்ளகளுக்கு இங்க கிடைக்குது. நான் என்றை சித்தப்பாவின் உதவியுடன் என் பிள்ளையோடை இங்க வந்திட்டன். ஆனால் அங்க எத்தனையோ உறவுகளைப் பறிக்குத்திட்டு நிம்மதியாகவும் வாழ்முடியாமல் தினைக் கொண்டிருக்கினம். சொந்தமாகக் குடியிருந்த வீட்டையும் நிலத்தையும் கூட பறிகொடுத்திட்டு அவலமான வாழ்க்கை வாழுகினம். அவையின்ற நினைவுகளிலை கடந்த கால சந்தோசங்களில்லை. அன்மைக் காலத்திலை அவர்கள் அனுபவிச்ச போரின்றை வடு தான் நிறைஞ்சிருக்கு”

மகிழினி சொல்லச்சொல்ல கிருஷ்ணகுமாரும் சித்திராவும் வாய்டைத்துப்போய் ஊமைகளாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

- மல்லிங்க

விடுதலை விடுதலை
நாட்டுப் பார்த்து
நாட்டுப் பார்த்து

விடுதலைகாம்பு

விட்டுக்காரை

“என்ன ரமேஷ், இன்டைக்கும் “லேற்” தான். நல்ல காலம் சிடுமூஞ்சி சுந்தரமூர்த்தி இன்னும் “லெக்சர்” எடுக்க வரேல்ல. அதனாலால் நீதப்பினாய். அல்லது வழிமையான பிரசங்கம் தான்”

“எல்லாம் என்ற தலைவிதி குணா. இப்படி அவதிப்பட்டு அந்தரப்பட்டு கம்பசக்கு வரவேண்டிக்கிடக்கு...” என்றபடி பெருமுச்சொன்றை வெளிவிடுகிறான் ரமேஷ்.

ரமேஷ் தினமும் இப்படித் தான் பல்கலைக்கழகத்திற்கு பிந்தித் தான் வருவான். அவ்வாறு அவன் வருவதற்கு பல காரணங்கள் என்று இல்லை. ஒரேயோரு காரணம் தான்.

ரமேஷின் அப்பா தான் காரணம்.

அவர் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளி. பல தலைமுறைகளாக தோட்டத் தொழில் செய்தே சீவியம் நடத்தி வருபவர்கள். ஓவ்வொரு வருடமும் அதன் மூலம் திருப்தியான வருமானத் தை எதிர்பார்க்கமுடியாது. ஆனால், ஒருசில வேளைகளில் குறிப்பிடத் தக்க அளவு விளைச்சல் கிடைக்கும்.

பெரும்பாலும் தோட்ட வேலைகளுக்கு ஆட்களை வைத் திருக்கமாட்டார் வேலாயுதம். கூலியாட்களுக்கு கொடுக்கும் பணமே, ஒரு கிழமைக்கு அவர் கள்ளுக்கொட்டிலுக்கு கொடுக்கப் போதும் என்ற எண்ணம் தான்.

தோட்டத் தில் வெங்காயம் நடுவதற்கு, தண் ணீர் பாய்ச்சுவதற்கு, வரம்பு மாறுவதற்கு, களை பிடிங்குவதற்கு என எல்லா வேலைகளையும் தான் தனித்துநின்று செய்யமுடியாது என்பதால், தனது இரு மகன்மாரையும் மகளையும் தினமும்

விடியற்காலையிலும், பாடசாலை முடிந்தபின்னரும் தோட்டத் திற்கு வரும்படி கூறிவிடுவார் அவர். ஆனால் அவரது மனைவி, “நீங்கள் செய்யறது உங்களுக்கே நல்லா இருக்கா?” என்று கோபத்தில் பேசும்போதும் எந்நேரமும் தன்னியில் இருக்கும் வேலாயுதம் அதனை பெரிதாக எடுத்துக் கொள்வதில்லை.

“அடி... போடி... எல்லா வேலையளையும் தனிய நான் ஒருத்தனே செய்ய நான் என்ன மிசினாடி...” என்று கண்டபடி கத்துவார். இருந்தாலும் அவள் விடாமல், “எங்கடை பிள்ளையளின்ர படிப்பு வீணாய் போகுதுங்கோ. பாவம், அதுகளாவது படிச்சு எங்களை மாதிரி கஸ்ரப்படாமல் நல்லா இருக்கட்டுமென்” என்பாள், முக்கை உறிஞ்சியபடி..

“என்னடி கதை கதைக்கிறாய்... படிப்பாம்... படிப்பு... கண்டறியாத ஒரு படிப்பு... இவை படிச்சு டொக்ரர் எஞ்சினியராத் தானே வரப்போகுதுகள்... கழுதைகள். இதுகள் படிக்கிறதிலும் பார்க்க என்னோட தோட்டத்துக்கு வந்து வேலை செய்தால் நாலு காசாவது கிடைக்கும்...” என்று சத்தமிட்டுக் கதைப்பதோடு மட்டும் இல்லாமல் கோபத்தில் கையில் கிடைக்கும் பொருட் களையெல்லாம் தூக்கி ஏறிந்தபடியே முனுமுனுத்துக்கொண்டு செல்வதும் அவள் காதில் கேட்கும்.

அவளால் என்ன தான் செய்யமுடியும். பிள்ளைகளுக்கு சோற்றை வடித்துக் கொடுத்துவிட்டு அவர்களின் வாழ்க்கை இப்படிச் சீரழியுதே என்று தனக்குள்ளேயே நெஞ்ச பொருமி அழுவாள்.

ரமேஷ், தினமும் காலை ஐந்து மணிக்கெல்லாம் தகப்பனோடு வயலுக்கு சென்றுவிடவேண்டும். அல்லாவிடின், வீட்டில் பிரளையம் தான். வேலாயுதம் சொல்கிறபடி தோட்ட வேலைகளை யெல்லாம் முடித்துவிட்டு, மரக்கறித் தோட்டத்தில், அழகுமகாய் பூத்துக் காய்த்திருக்கும் வெண்டிக்காய், கத்தரிக்காய், தக்காளிப் பழம் முதலியவற்றைப் பறித்து, திருநெல்வேலிச் சந்தைக்குக் கொண்டுசென்று, அன்றைய விலை நிலவரப்படி மரக்கறிகளைக் கொடுத்து, காசாக்கி வரவேண்டும்.

விடியற்காலையிலேயே, வாயில் தேநீர் கூடப்படாமல் வேர்க்க விறுவிறுக்க சைக்கிளோடி, ரமேஷ் காய்கறி விற்று கொண்டுவரும் பணத்தை தகப்பனிடமே கொடுக்கவேண்டும். அன்றைய சமையல் செலவுக்காக சிறிதளவு பணத்தை தாயிடம் கொடுத்துவிட்டு மீதிப்பணத்துடன் கள்ளுக்கொட்டிலை நோக்கி விரைந்துவிடுவார்.

அதன்பிறகு தான் ரமேஶும் அவனது தம்பி கரனும் அவசர அவசரமாக அந்தரித்துக்கொண்டு தாய் வாயில் வைக்கும் உணவை விழுங் கியபடி பாடசாலைக்கு விழுந் தடித் துக்கொண்டு ஒடுவேண்டும். பாடசாலை முடிந்து வீடுவந்தபிறகு, தாய் கோப்பையில் போட்டு வைத்திருக்கும் சாப்பாட்டை உண்டுவிட்டு, உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு தோட்டத் திற்குச் செல்லவேண்டும்.

ரிப்புசனுக்குச் சென்று படிக்கவேண்டுமே என்ற எண்ணம் ரமேஶனதும் அவன் தம்பியினதும் மனதில் தோன்றியபோதும், அந்த எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தும் தெரியம் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை.

தனது பிள்ளைகள் என்ன பாடம், எந்த ஆண்டில் படிக்கிறார்கள் என்பதுகூட வேலாயுதத்திற்கு இதுவரை காலமும் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

வேலாயுதத்தின் கருத்தின்படி, படிப்பு என்பது ஒரு பயனற்ற செயலே.

அவரது குடும்பத்தில், இதுவரை ஒருவரும் படித்ததில்லை, எல்லோரும் பரம்பரையாக தோட்டத் தொழில் செய்தே வந்தனர். வேலாயுதம், தன் பிள்ளைகளும் பரம்பரைத் தொழில் செய்வதையே விரும்பினார். வேலாயுதம் தோட்டத் தொழிலில் ஊறிப் போனவர்... வெளியுலக வாழ்க்கை பற்றி அக்கறை அற்றவர்.

மாறிவரும் உலக நாகரிகத்திற்கேற்ப தமது பிள்ளைகளும் மாறவேண்டும் என்று சிந்திக்கத்தெரியாத மனிதரே அவர்.

ஆனாலும் ரமேஷ் தன் விடாழுயற்சியின் பேரிலும், தாய் கொடுத்த ஊக்கத்தினாலும் எவ்வளவோ கஸ்ரங்களையெல்லாம் தாண்டி இன்று பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கிறான்.

ரமேஷ், இப்பவும் பத்தாம் தரத்தில் படிப்பதாகத் தான் வேலாயுதத்தின் எண்ணம். தன் மகன் ஒரு விடலைப் பருவத்தை உடையவன்; அதற்கு தகுந்தாற்போல் அவனுக்கு மரியாதை கொடுத்து உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பளிக்கவேண்டும் என்ற சிந்தை இல்லாமல், வீட்டிலும், தோட்டத்திலும் அவனை மரியாதை இல்லாமல் கண்டபடி திட்டுவார்.

இவையெல்லாம் கூடப் பரவாயில்லை. ஆனால், தனக்கு இருபத்தியாறு வயது நிரம்பிய பொம்பிளைப்பிள்ளையொன்று வீட்டில் இருக்குதே என்று ஒருநாளும் எண்ணிப்பார்த்திருக்கமாட்டார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் ரமேசுக்கு, குணாளன் ஒரு சிறந்த நன்பன். அவர்கள் இருவரும் தான் மாணிடவியல் துறையில் கல்வி கற்பவர்கள். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்து, படிப்பில் போட்டியில்லாமல் தான் படித்தார்கள்.

குணாளன் தன் பெயருக்கேற்றபடி நல்ல குணங்களைக் கொண்டவன். அவனது தகப்பன் அதிபர். தாய் ஆசிரியை. எந்தவித குறையுமில்லாமல் வாழ்வன். தன் பெற்றோரின் விருப்பப்படி, கம்பசில் முதல் வகுப்பில் சித்தியடைந்து உதவி விரிவுரையாளராக வருவதே அவன் கனவு.

ரமேசும், குணாளனும் பல்கலைக்கழகத்தில் தான் நன்பர்களாக அறிமுகமாயினர். ஆரம்பத்தில் அவர்களிடையேயான நட்பு, ஒரே துறையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற வகையிலேயே இருந்தது. காலம் செல்லச்செல்ல, அவர்கள் ஒருவரைப்பற்றி ஒருவர் முழுமையாக தெரிந்து கொள்ளவே அவர்கள் நட்பு என்ற சொல்லின் கருத்திற்கு ஏற்றாற்போல் பழகினர்.

பல்கலைக்கழகத்தில் முதன் முதல் காலடி எடுத்து வைக்கும் ஒவ்வொரு மாணவரும் கனவுகளுடனேயே உள்ளே நுழைகின்றனர். ஆனால் காலப்போக்கில் பல்கலைக்கழகச் சூழல் பெரும்பாலானோரின் கனவை கனவாகவே புதைத்து விடுகிறது. ஒருசிலரின் கனவே நனவாகிறது.

குணாளன் எத்தகைய கனவை மனதில் கொண்டு பல்கலைக்கழகம் நுழைந்தானோ, அதே கனவை சுமந்தபடியே ரமேசும் வந்தான். ஆனாலும் இருவரும் தம் கனவுகளை ஒருவரை யொருவர் வாய்விட்டுக் கூறியதில்லை. இருந்தபோதும், ஒவ்வொரு ஆண்டுப்பீட்சை முடிவிலும் குணாளனே சிறந்த பெறுபேற்றைப் பெற்று முன்நிற்பான். ரமேசும் சிறிதனவு வித்தியாசத்தில் பெறுபேற்றைப் பெறுவான். இன்னும் கொஞ்சம் கடுமையாகப் படித்தால் குணாளனை அவன் வென்றுவிடுவான்.

அன்று வழுமைபோல் ரமேஷ், விரிவுரைக்கு பிந்தியே வந்திருந்தான். அவன் சேர்ட்டில் ரத்தக்கறை படிந்திருந்ததை அவன் கவனிக்காமல் வந்திருக்கவேண்டும். குணாளன் அதனைக் கண்டுவிட்டான். உடனேயே, “ரமேஷ் என்ன நடந்தது? சேர்ட்டில் ரத்தம் கிடக்கு. எங்கேயாலும் விழுந்துடியா?” என நட்புக்கு அடையாளமாய், பாசத்தோடு கேட்டான்.

ரமேஷ் அப்போது தான் அதனைக் கவனித்துவிட்டு, ஒரு சிறுபுன்னகை உதிர்த்தான் அதன் அர்த்தம் கவலையா, மகிழ்ச்சியா, அல்லது இரண்டும் கலந்ததா, அல்லது விதியை நோவதா, தன்னை நொந்து கொள்வதா? எதை விளக்குகிறது அந்தச் சிரிப்பு என குணாளனால் விளங்கிக்கொள்ள முடிய வில்லை.

“லெக்சரர்” வருவதைக் கண்ட ரமேஷ், “பிறகு எல்லாத்தையும் சொல்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு பாடத்தில் கவனத்தை செலுத்தினான்.

குணாளன் எதுவும் புரியாமல், பாடத்தில் மனதைச் செலுத்த முடியாமல், எதுவுமே விளங்காமல் அந்தரப்பட்டுக்

கொண்டிருந்தான்.

ஒருவாறு ஒரு மணித்தியாலம் கழிந்தது.

“இப்ப சொல்லு ரமேஷ். என்ன நடந்தது?” ரமேஷ் சிறிது யோசித்துவிட்டு, பின்பு சொல்கிறான், “வழமையா எங்கட குடும்பத்தில் நடக்கிறது தான் குணா. அது இன்டைக்கு கொஞ்சம் அதிகமாய் போச்சது... என்ற குடும்பத்தைப்பற்றி உனக்குத் தெரியும் தானே. அப்பா இன்டைக்கு கொஞ்சம் “ஓவரா” தன்னி போட்டிட்டாரு. மழை காலம் எண்டபடியால், தோட்டத்திற்குப் போகும்போது சேற்றில சறுக்கி விழுந்திட்டார். பக்கத்தில் இருந்த கல்லொன்றிலை நெத்தி அடிப்பட்டுப் போச்சது. சின்ன ஒரு காயம். அது தான் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் மருந்து கட்டுவிச்சனான்... அது தான் ரத்தம் சேர்ட்டில் பட்டிருக்கு, நான் கவனிக்காமல் வந்திட்டன்” என்றபடி, வானத்தை வெறிச்சுப் பார்த்தபடி நின்றான்.

குணாளனுக்கு ரமேஶின் குடும்பத்தைப்பற்றித் தெரியும். நேரங்கிடைக்கும்போதெல்லாம், இருவரும் மனம்விட்டுக் கதைக் கும் போது இடைக்கிடை தன் குடும்பநிலையைக் கூறுவான்.

பிறந்ததிலிருந்தே ரமேஷ் எந்தவிதமான சந்தோசங்களையும் அனுபவிக்கவில்லை. சின்ன வயதிலிருந்தே எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அனுபவித்தவன். முன்பு ஒருமுறை ரமேஷ் கூறிய விடயமொன்று குணாளனின் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

“எனக்கு ஒரு அக்கா இருக்கிறா குணா. அவவுக்கு இருபத்தி யாறு வயசாச்சது. அவவை யாருக்காவது கட்டி வைக்கவேணு மென்டு அப்பா ஒருநாளும் நினைச்சதில்லை. இதுவரையிலும் ஒரு ஸ்வா கூட அவவுக்காக சேர்த்து வைச்சதில்லை. அம்மா இதைப்பற்றிக் கேட்டால் காட்டுக்கத்தல் கத்தியே அவவின்ற வாயை மூடச்செய்துபோடுவார். அம்மா தன்ற முயற்சியால் அவவுக்கு கொஞ்ச நகை சேமித்து வைச்சிருக்கிறா. காலம் போகப் போக அவவுக்கு வயசு தான் ஏறிக்கொண்டே போகுது” என்று

கூறிவிட்டு, தன் சோடாப்பட்டிக் கண்ணாடியை கழற்றி கண்களைத் துடைத்தான்.

எதைப்பற்றியுமே கவலைப்படாமல், இன்று, “தண்ணி”, சிக்ரெட் என உலாவரும் பெடியன்களுக்கு மத்தியில் கம்பசில் இப்படியொருவன் குடும்ப பாரத்தை சுமந்தபடியும் இருக்கிறானா? என குணா அதிசயித்துப் போனான். அவனுக்கு என்ன ஆறுதல் கூறுவதென்று தெரியாமல் நின்றான்.

ரமேஷ் மீண்டும் தொடர்ந்தான், “குணா, நான் எத்தனையோ கஸ்ரங்களுக்கு மத்தியில் கம்பஸ் வந்ததே அக்காவை கரைசேர்க்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தான். இல்லா விட்டால், அப்பாவினர் சொற்படி, அவரோட தோட்டத்திலையே வேலை செய்திருப்பன். நான் படிச்ச ஒரு உத்தியோகம் பார்த்துத் தான் அக்காவிற்கு சீதனம் கொடுக்கவேணும்” என்று சொன்ன போது குணாளன் உண்மையிலையே மனம் இளகிவிட்டான்.

குணாளன் தனது வாழ்க்கை முறையையும், ரமேஶின் வாழ்வையும் சேர்த்து ஒரு கணம் ஓப்பிட்டுப்பார்க்கிறான்.

அவனுக்கு ரமேஷ் வாழ்வே பெரிதாகத் தெரிகிறது.

குணாளன் ஆழமாகச் சிந்தித்தான். தனது துறையில் ஒருவருக்கு மட்டுமே விரிவுரையானர் பதவி கிடைக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். நான்காம் வருடப் பரீட்சையில் குணாளனை விட அதிகபுள்ளிகள் எடுத்தால் தான் அது ரமேஶுக்குக் கிடைக்கும்.

நான்காம் வருடப் பரீட்சையில் சற்று விட்டுக்கொடுத்தால் என்ன என்று குணாளன் சற்று ஆழமாகச் சிந்தித்தான்.

விட்டுக்கொடுப்பதிலும் சுகம் இருப்பதை உணர்ந்தவனாக குணாளன் தெளிந்தான்.

விழித்திட

விழித்திடு

இரண்டு மனித்தியாலப் பயணத்தின் பின், தாய் அவளை ஒரு புதிய இடத்திற்கு அழைத்து வந்திருக்கிறாள்.

ஒரு தகரக் குடிலைத் தவிர, கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை அங்கு வேறு வீடுகளே இல்லை. மனிதர்களின் நடமாட்டமும் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. ஏழேட்டு மாடுகள் மட்டும் ஆங்காங்கே மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

இத்தனை வருடங்களில் பிருந்தாவின் தாய், அவளை இவ்வாறு அழைத்துச் சென்றதே இல்லை. வருகிற வழி முழுக்க, “நாங்கள் எங்கே போகிறோம்?” என்ற கேள்வியை பல தடவை கேட்டு கொண்டே வந்தாள் பிருந்தா. “வாயை மூடிக் கொண்டு பேசாமல் வா” என்பதைத் தவிர தாயின் வாயிலிருந்து வேறு வார்த்தைகள் எதுவும் வெளிவரவில்லை. ஆனால், அவளின் முகம் மட்டும் ஏனோ கடுகடுத்துப் போயிருந்தது.

பத்து நிமிடங்களாக பிருந்தாவும் தாயும் அந்த வீட்டின் முன் புறத்திலுள்ள வாங்கிலில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பிருந்தாவிற்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக இருந்தது, பள்ளிக் கூடம் போக விடாமல் தன்னை தாய் இங்கு கூட்டி வந்ததை நினைக்க.

நேரம் சென்று கொண்டேயிருந்தது. தாயும் மகனும் இருந்த இடத்திலேயே அப்படியே இருக்கிறார்கள். பிருந்தாவிற்கு பசி எடுத்தது. திரும்பி வீட்டுக்குச் சென்று விடலாம் போலிருந்தது.

தாயின் முகத்தைப் பார்க்கிறாள்; ஏதோ ஆழந்த யோசனையில் இருந்தாள். பாவம், தாய் ஜந்தாறு நாட்களாக இப்படித்தான் இருக்கிறாள். முகமெல்லாம் வாடிப் போயிருந்தது.

அவளால் ஒரே இடத்தில் தொடர்ந்து இருக்க முடிய வில்லை. எழும்பி அங்குமிங்குமாக நடந்து திரிகிறாள். அவர்கள் வந்து அரை மணித்தியாலத்தால் தான் அந்த வீட்டின் முகப்புக் கதவு திறக்கப்படுகிறது.

ஜம்பது அல்லது அறுபது வயது மதிக்கத் தக்க ஓர் அம்மா கதவைத் திறந்தபடி வந்தாள். பிருந்தா வைத்த கண் எடுக்காமலேயே அந்த அம்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். வீட்டினுள் ஏதோ வேலை செய்து கணைத்தவன் போலிருந்தாள்.

பிருந்தாவின் தாய் அந்த வயதானவளிடம் போய் பிருந்தாவைக் காட்டியபடி ஏதோ சொல்கிறாள். அதற்கு அவளும் தலையை ஆட்டுகிறாள். ஜந்து நிமிடத்திற்கு மேல் இருவரும் உரையாடுகிறார்கள். பின், பிருந்தாவின் தாய் தன் கைப்பையிலிருந்து சில தாள்களை எடுத்து நீட்டுகிறாள். கண்கள் கலங்கு கின்றன. தன் சாறித் தலைப்பால் மூக்கைத் துடைத்துக் கொள் கிறாள். பணத்தை வாங்கியபடியே அந்த வயதான அம்மா வீட்டினுள் செல்கிறாள்.

பிருந்தா நிற்கும் இடத்திற்கு வந்து அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் தன்னருகில் இருக்கி விட்டு அவள் தலையை அன்பாகத் தடவிக் கொடுத்தாள். அந்த இதமான தொடுகை பிருந்தாவிற்கு ஏதோ ஓர் அமைதியைக் கொடுத்தது.

சில நிமிடங்களின் பின் அவ் வீட்டினுள் இருந்து இருபது வயது மதிக்கத் தக்க ஒரு பெண்ணை, யாரோ கூட்டி வந்தார்கள். அப்பெண் நடக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுவது தெரிந்தது. பிருந்தாவிற்கு பக்கத்தில் அப்பெண்ணை இருக்க வைத்து விட்டு,

கூட வந்த பெண் யாருக்கோ “போன்” பண்ணுகிறாள். ஜந்து நிமிடத்தின் பின் அவ்விடத்தில் ஓர் ஓட்டோ வந்து நிற்கிறது. திரும்பவும் அப்பெண் நடக்க முடியாமல் நடந்து சென்று ஓட்டோவில் ஏறுகிறாள்.

அங்கு என்ன நடந்து கொண்டிருக்கிறது என அவளால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. திடீரென, அந்த வயதான அம்மா வந்து கையசைக்க, பிருந்தாவை தாய் உள்ளே கூட்டிச் செல்கிறாள்.

அந்த அறைக்குள் ஒரு படுக்கை விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அருகே சைக்கிள் சில்லுக்கம்பி, பப்பாசிக் குழல், துணி போன்றனவும் பிருந்தாவால் அறிந்து கொள்ள முடியாத வேறுபல பொருட்களும் அவ்விடத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றை வைத்து இங்கு என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை ஊகித்துக் கொள்ளுவதற்கு பிருந்தாவிற்கு அறிவில்லை. சட்டென்று அவளை அப்படுக்கையில் படுக்க செய்து தாய் வெளியே சென்று விட்டாள்.

“ஜேயோ அங்கு என்ன நடக்கிறது, வயதான அந்த அம்மா அவளுள் என்ன செய்கிறாள்.” அதிர்ச்சியில் அவள் மயங்கி விட்டாள்.

பிருந்தாவிற்கு எட்டு வயதிருக்கும்போதே வன்னிப் போருக்குள் தந்தை இறந்துவிட்டார். இளம் விதவையான அவளது தாய்க்கும் இரண்டு தங்கைகளுக்கும் பாதுகாப்பு தேவையெனக் கருதி மாலினியின் பெற்றோர் அவளுக்கு மறுகல்யாணம் செய்து வைத்துவிட்டனர்.

பிருந்தாவின் சித்தப்பாவிற்கு ஒரு கால் போரோடு போய்விட்டது. இதனால் வேறிடங்களில் வேலைக்குச் செல்ல

முடியாது என்பதால் வீட்டிலேயே தேங்காய் வியாபாரம் செய்து தான் குடும்பத்தை நடத்தினார். அந்த வருமானத்தைக் கொண்டு பிள்ளைகளின் செலவுகளைச் சமாளிக்க முடியாததால் மாலினி எங்கேயாவது கூவி வேலைக்குச் செல்வது வழக்கம்.

மாலினிக்கு இம்முறை வேலை, யாழ்ப் பாணத்தில் கிடைத்திருந்தது. கிளிநோச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்து போவது பெரிய கஷ்டத்தைக் கொடுக்கவில்லை என்பதால் மாலினி அவ்வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கினாள்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் வீதிப் புனரமைப்புப் பணியில் மாலினி வேலை செய்தாள். இவ்வேலை களைச் செய்யுமளவிற்கு அவனுக்கு உடல் பலம் இல்லை யாயினும் குடும்பத்தை மனதில் கொண்டு கற்களை சுமக்கத் தொடங்கினாள். தான் மட்டுமன்றி தன்னைப் போல் எத்தனையோ பெண்கள் இந்த வேலை செய்யுமளவிற்கு கடவுள் தமிழ் பெண்களின் தலைவிதியை இவ்வாறு எழுதி விட்டானே என்று என்னி கடவுளை நொந்து கொள்வாள்.

அதிகாலை நான்கு மணிக்கு எழும்பி காலை, மதியச் சாப்பாடுகளைச் செய்து முடித்து ஆறு மணி பஸ்ஸை கிளிநோச்சியிலிருந்து எடுத்து எட்டு மணிக்கு வேலைத்தளத்தை அடைந்து விடுவாள்.

மாலினிக்கு அவளது சொந்த இடத்தில் மீள் குடியேற்றம் கொடுக்கப்படாமையால் புதிய ஒரு இடத்திலேயே தகரத்தினாலான வீட்மைத்து வாழ்ந்தாள். இதனால், அக்கம்பக்கத்தில் நெருங்கிய உறவினர்கள் இல்லாமையால் பிள்ளைகளை, கணவனின் பொறுப்பிலேயே விட்டுச் செல்வாள்.

ஆரம்பத்தில் சிவநேசனும் தன் சொந்தப் பிள்ளைகள் போலவே அவர்களை வளர்த்தான். காலம் செல்லச் செல்ல

அந்த வன்ம புத்தி எங்கிருந்து வந்ததோ தெரியவில்லை, பிருந்தாவின் அப்பாவித் தனமான அன்பைதன் காம வேட்கைக்கு சாதகமாகப் பயன் படுத்திக் கொண்டான்.

பிருந்தாவை மடியில் இருத்தி அன்பு காட்டுவதாகப் பாவனை செய்து தன் காம இச்சையைத் தீர்த்துக் கொள்வான். இப்படியான வேளைகளிலெல்லாம் இதை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத பேதைப் பென் அவள்!

பிருந்தா தாயிடம் இது பற்றி ஏதுவுமே கூறிக் கொள்ள வில்லை. மாலினியும் தன் புருஷனைச் சந்தேகித்துக் கொள்ள வில்லை.

பதின்மூன்று வயதில் பிருந்தா பருவமடைந்து விட்டாள். கண்கவரும் அவனுடைய உடலழகு சிவநேசனைத் தடுமாற வைத்துவிட்டது.

வழமை போல் அன்றும் மாலினி வேலைக்குச் சென்று விட்டாள். சனிக்கிழமை என்ற படியால் பிருந்தா வீட்டில் இருக்க நேர்ந்துவிட்டது. தற்செயலாக வீட்டின் பின்புறம் சென்ற சிவநேசனின் கண் களில், அரை ஆடையுடன் குளித்துக் கொண்டிருந்த பிருந்தா தென்பட்டுவிட்டாள். அவனது சபலபுத்தி அவனைச் சும்மா விடவில்லை. குளித்து முடித்து உடை மாற்றும் அறைக்குள் சென்று அவள் வரவிற்காய் காத்திருந்தான்.

வேலியே பயிரை மேய்ந்து விட்டது!

பிருந்தா என்ற அழகிய பூ கசங்கிலிட்டது.

இந்நிகழ்வு பற்றித் தாயிடம் சொன்னால் கொன்று விடுவேன் என அவனை வெருட்டி வைத்திருந்தான். அவனும் பயத்தில் மூச்சக்கூட விடவில்லை. பிருந்தாவின் அறியாமை,

பேதைத் தனத்தைப் பயன்படுத்தி, ருசி கண்ட பூனை போல், சிவநேசன் தான் விரும்பும் நேரங்களிலெல்லாம் அவளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். அறியாத வயதில் இவ்விடயத்தைப் பெரிதுபடுத்திப் பார்க்க அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

சிவநேசன் விடைத்த விடை, வினையாகி விட்டது. ஆம்; பதின்மூன்று வயதிலேயே பிருந்தா கர்ப்பமாகி விட்டாள்.

இந்த உண்மையை எத்தனை நாள் தான் மறைப்பது; பிருந்தாவின் நடத்தை, சோமபல்தனம், எதிலும் பிடிப்பற்ற வெறுப்பு நிலை, உடலியல் மாற்றங்கள் என்பன அவளை காட்டிக் கொடுத்து விட்டன.

மாலினி, சிவநேசனை திட்டக்கூடியவரை திட்டித்தீர்த்து அவன் முகத்தில் காறித்துப்பியும் விட்டாள். அவனைத் திட்டுவதால் எந்தப் பயனும் இல்லை; அவனுக்கு எந்தத் தண்டனையும் கிடைத்துவிடப் போவதுமில்லை. தண்டனை முழுக்க தன் மகனுக்குத் தான் என்பதை நினைத்து தன்னைத் தானே வருத்திக் கொண்டாள். பாடசாலையில் பிள்ளைகளுக்கு பாலியல் கல்வியை பன்னிரெண்டு வயது தொடக்கம் ஆரம்பித்து இருந்தால் இவ்வாறு என் பிள்ளைக்கு ஏற்பட்டு இருக்குமா என நினைத்து பெருமுச்சும் விட்டாள்.

இரவு முழுக்க யோசித்து ஒரு முடிவை எடுத்த பின்தான் அவன் தாங்கினாள். அம்முடிவுதான் இது; பிருந்தாவின் கர்ப்பத்தைக் கலைக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் அதிகாலை யிலேயே நித்திரைப் பாயால் எழும்பியவுடன் இங்கு வந்து விட்டாள். ஆனால் இது பற்றி பிருந்தாவிற்கு எதுவுமே சொல்லவில்லை.

வயதான அந்த அம்மா தன் கைமருத்துவத் திறனால்

பிருந்தாவின் பிறப்புறுப்பில் பப்பாசிக் குழலைச் செருகி, அதன் வழி சைக்கிள் சில்லுக் கம்பிகளைச் செலுத்தி, சிகவின் தலைப்பகுதியை “குத்தி குத்தி” கருவைச் சிதைத்தாள். “என்ன கொடுரம்!” வலி தாங்க முடியாது பிருந்தா கத்தினாள். வேதனை யில் அவள் மயங்கி விட்டாள். பிருந்தாவின் கர்ப்பத்தைக் கரைத்து வயிற்றைக் கழுவுவதில் வயதான அந்த அம்மா ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

பத்து நிமிடத்தில் வேலை முடிந்து விட்டது. மயக்கத்தி விருந்த பிருந்தாவை அவள் எழுப்பினாள். ஏத்தனையோ தரம் தட்டி எழுப்பியும் பிருந்தாவின் மயக்கம் தெளியவே இல்லை.

பிருந்தா அழகியதோரு புது உலகத்தை நோக்கிப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

– ஜீவநாயகி

ஒரு முறை, நூலாலெழுதப்பட்ட ஓர்முடிப்பாடி படியானால் தான் அதன் சம்பந்தமாக சிரியாகவிட வேண்டுமென்று அறிகுறிச்சீடு அறிவு படிக்கப்பட்டது. சிரியாகவிட வேண்டுமென்று கருத்துப் போட்டு பார்த்துகிறார்கள். அதனால் கொரியோ சம்பந்தமாக படிக்கப்படுகிறது. கொரியோ நோக்கியின் கிள்ளையாக பிருந்தாவின் மயத்தை பார்த்துகிறார்கள். கொரியோ பிருந்தாவின் மயத்தை பார்த்துகிறார்கள். கொரியோ தான் தீவிரமாக படித்துக் கொண்டுள்ள ஒரு வகையான மயத்தை பார்த்துகிறார்கள். கொரியோ நோக்கியின் கிள்ளையாக பிருந்தாவின் மயத்தை பார்த்துகிறார்கள்.

മുഴിയില്ലാർ മൂലിയിലേ

நுதியில்ஸர் இறுவியிலே

குமரனின் முகம் என்றும் பெரிய ஒரு சோகத்தை முடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

என்னுடைய கவனம் முழுக்க அவன் மீது தான் பதிகின்றது. பாடத்தை ஒழுங்காக நடத்த முடியவில்லை. இன்று அந்தப் பாடத்தை எப்படியாவது படிப்பித்து முடிக்க வேண்டுமே என்ற கட்டாயத்தின் பேரில், என்னை நானே சமாளித்து ஒருவாறு பாடத்தை முடித்து விட்டேன்.

இரண்டாம் வகுப்பிற்கு, வகுப்பாசிரியராக இருப்பதால், எல்லாப் பிள்ளைகளிடமும் நான் அன்பாகவே மழகுவேன். பிள்ளைகளும் என்னை ஆசிரியர் என்ற வகையில் பாராமல் உறவினராக நினைத்து என்னிடம் பழகுவார்கள். பெரும்பாலும் வகுப்பிலுள்ள அனைத்துப் பிள்ளைகளைப் பற்றியும் அறிய முடிந்தாலும் குமரனைப் பற்றிய விடயம் எதனையும் என்னால் அறிய முடியவில்லை. இதுவரை என் வகுப்பு மாணவர்களின் நடத்தை எதுவும் என்னைப் பெரிதாகப் பாதித்ததில்லை. ஆனால், குமரனைப் பார்க்கும்போது அவன் எதற்காகவோ ஏங்குவது போன்ற பரிதாப நிலையைத் தினமும் அவன் கண்ணில் பார்க்க முடிந்தது.

வகுப்பிலும் அவன் யாருடனும் அதிகமாகக் கதைக்க மாட்டான். விளையாடவும் போவதில்லை. பாட நேரங்கள் தவிர மற்றைய நேரங்களிலெல்லாம் மேசையில் அப்படியே படுத்து

விடுவான். மற்றப் பிள்ளைகள் என்னிடம் வலிய வந்து பழகுவது போல் குமரன் ஒரு நாளுமே என்னிடம் வந்தது கிடையாது. “ரீச்சர்” என என்னைக் கூப்பிட்டதைக் கூட என் காதுகள் கேட்ட தில்லை. ஏதும் கேட்கவேண நான் அருகில் சென்றால் பயந்து நடுங்குவான்.

இப்போதெல்லாம், இரண்டாம் வகுப்பிற்குப் பாடம் எடுக்கச் செல்வதென்றால், எனக்கு அது ஒரு மன உளைச்சலாக இருந்தது. இரண்டாம் வகுப்பு என்றவுடனேயே குமரனின் முகம் தான் ஞாபகத்திற்கு வரும். அவனின் இந்த நிலைக்கான காரணத்தைப் பல நாட்களாக என்னால் அறிய முடியவில்லை.

இந்த ஆண்டிற்கான, முதல் தவணைப் பரீட்சை முடிந்ததும் மாணவர் தேர்ச்சி அறிக்கையை மாணவர்களின் கையில் வழங்காமல் பெற்றோரை அழைத்து வழங்க வேண்டும் என்ற நியதி என்னுடைய பாடசாலையில் இருந்தது.

விடுமுறை நாளிற்கு முதல் நாள், எல்லா மாணவர் களிடமும் இது பற்றிய விபரத்தைக் கூறி விட்டேன். விடுமுறை நாளன்று அனேகமான மாணவரின் பெற்றோர் வந்திருந்தனர். அவர்களிடம் பிள்ளைகளின் கல்வி நிலை பற்றிக் கூறித் தேர்ச்சி அறிக்கைகளைக் கையளித்தேன். சில மாணவர்களின் பெற்றோர், தம்மால் பாடசாலைக்கு வந்து அறிக்கை பெற்றுக் கொள்ள முடியாமைக்குத் தகுந்த காரணம் கூறிப் பிள்ளைகளிடம் கடிதம் அனுப்பியிருந்தனர். அவர்களுக்கும் “றிப்போட்”டைக் கொடுத்த பிறகு, ஒரு றிப்போட் எஞ்சியிருந்தது. அது குமரனின் றிப்போட். உடனேயே, குமரனை என்னருகில் வரும்படி அழைத்தேன். அவனின் நடையிலும் உடலிலும் நடுக்கம் தெரிந்தது. அவனது பயத்தினை என்னால் உனர் முடிந்தது.

எனது கேள்வி, குமரனின் மனதைப் பாதிக்கக்கூடாதே என்ற என்னத்துடன், இத்தனை நாட்களாக என் மனதில் இருந்த

நெருடலிற்கான விடையும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் என் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுத்தேன்.

“குமரன், உங்கடை றிப்போட் வாங்க, ஏன் அம்மா, அப்பா வரேல்லை...”

“அம்மம்மா வாறுனென்டு சொன்னவாரீச்சர்...”

“வயது போன காலத்திலை அம்மம்மா பாவம் தானே, அம்மாவை வரச் சொல்லியிருக்கலாமே”

“அம்மாவும் அப்பாவும் தங்கச்சியும் செத்துப் போட்டினம் ரீச்சர்” என்று சுற்றியபடியே, அவன் விம்மி விம்மி அழுத் தொடங்கி விட்டான்.

இப்படியான ஒரு விடயத்தை நான் இவ்வளவு காலமும் அறியாமல் இருந்து விட்டேனே என என் மீது எனக்குக் கோபம் வந்தது. “பாடசாலை இறுதி நாளில் குமரனின் மனதைக் கிளரி அவனை மனம் வருந்தச் செய்து விட்டேனே” என எனக்கு வேதனையாக இருந்தது.

குமரன் விக் கலெடுத்து அழுதபடியே எனக்குப் பக்கத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்தார்ன். எனக்கு ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. அவனை என் அருகாக அழைத்துக் கண் களைத் துடைத்து விட்டு, ஆறுதல் படுத்தி, அவனது “றிப்போட்டை” அவன்கையில் கொடுத்து அனுப்பிவைத்தேன்.

எனது வேலைகளையெல்லாம் முடித்து விட்டு, நான் வகுப்பறையை விட்டுச் செல்லும் நேரம் பார்த்து, ஒரு வயதான அம்மா என் வகுப்பறையை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. இவர் தான் குமரனின் அம்மம்மாவாக இருக்க வேண்டும் என நினைத்து அவரை வரவேற்கிறேன்.

“வீட்டு வேலைகளைல்லாம் முடிச்சு வரப் பிந்திப் போச்சு ரீச்சர்” என்றபடி தன் பேரனைத் தேடுகின்றார். குமரன் தன் அம்மம்மா அருகில் வந்து நிற்கின்றான். இப்பொழுது அவனது முகத்தில் சிறுபுன்னகை அரும்புகிறது. குமரனின் இச்சிறு புன்னகை எனக்கும் மன ஆறுதலைத் தருகின்றது.

“எப்படி ரீச்சர், என்ற பேரன் ஒழுங்காப் படிக்கிறானே”

“பறவாயில்லை, ஆனால், வீட்டிலை இன்னும் கொஞ்சம் கவனம் எடுங்கோ அம்மா”

“வீட்டில் நான் தான் பிள்ளையைக் கவனிக்கிறது. எனக்கு வயகும் போட்டுது. படிப்பிக்க எனக்கும் இரவில் கண் தெரியாது. நீங்கள் தான் ரீச்சர் எப்படியும் பிள்ளையைப் படிப்பிச்ச முன்னுக்குக் கொண்டு வந்து விட வேண்டும்”

கேட்கலாமோ கேட்கக்கூடாதோ என்ற மனப் போராட்டத் தின் பின் இக்கேள்வியைக் கேட்டேன்.

“குமரன் அம்மா, அப்பாவை என்னென்டு இழந்தவர்...”

“அது விதி ரீச்சர், பாவம், இந்தக் குழந்தை பிறந்து முன்றாவது வருடமே தாய், தேப்பனைப் பறிகொடுத்திட்டு நிக்குது” என்றபடி தன் சேலைத் தலைப்பால் கண்ணையும் மூக்கையும் துடைத்தபடி மீண்டும் தொடர்கிறாள்.

“குமரன் பிறந்து மூன்று வருடத்தால், அவனுக்கு ஒரு தங்கச்சி கிடைத்தது. அதற்கு ஒரு நேர்த்திக் கடன் செய்ய வேண்டும் என்று இவன்ட அப்பா கிளிநோச்சியிலிருக்கிற தங்களுடைய பரம்பரைக் கோயிலுக்குக் குடும்பத்தோடு போக வெளிக்கிட்டவர். நல்ல காலம், குமரனை நான் என்னோடை மறிச் சிட்டன். அந்தப் பிள்ளை பிறந்த நேரமோ தெரியேல்லை, உந்தச்

சன் டைக்குள்ளை மாட்டுப்பட்டிட்டினம். சன் டையிலை செல்லடிக் குள்ளை தான் என்ற குடும்பம் பலியாக வேண்டும் என்ட விதி போல...” என்றபடி குமரனைத் தன் னோடு அணைத்துக் கொள்கிறாள்.

குமரனின் மனதில் இப்படியானதொரு பாதிப்பு இருந்திருக்குமென, நான் ஒருநாளும் நினைத்ததில்லை.

தினமும் வகுப்பில் அவன், மனம் சோர்வடைந்து இருப்பதற்குத் தன் பெற்றோரை இழந்தமை தான் காரணமாக இருக்க வேண்டுமென, என் உள் மனம் கூறியது. ஆனாலும் அவன் கண்களில் தெரியும் ஏக்கம் எதற்காக என்று என்னை நானே கேட்டபடி, குமரனின் அம்மம்மாவிடம் கேட்டேன்.

“குமரனிற்குப் பெற்றோர் இல்லாதபடியால் அவன் இது வரை காலமும் பாசத்திற்காக ஏங்கியிருப்பான். நீங்கள் அவனிட்டை குறை வைக்காமல் அன்பாக நடந்து கொள்ளுங் கோம்மா. ஏனெண்டால் இது அவன்ற படிப்பைப் பாதிக்கும்” என்றேன்.

“என்ற பேரவீற்குத் தாய், தேப்பன் இல்லாத குறை தெரியக்கூடாது என்று தான் என்னால் முடிஞ்ச வரை அன்பு காட்டி அவனை வளர்க்கிறேன். ஆனாலும் அவன் எதிர் பார்க்கிறது என்னட்டை கிடைக்கேல்லை போல...”

குமரனின் ஏக்க உணர்வைத் தவிர்க்க அவனது அம்மம்மாவும் பெரும்பாடு படுகின்றார் என்பதை அவரின் பேச்சிலிருந்து விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது.

“குமரனுக்குத் துணையாக வீட்டில் வேற யாரும் இல்லையோ? வேறு யாரும் இருந்தால், அவனிடம் பாசமாய்ப் பழகினால், குமரன் மாறிடுவான், சந்தோஷமாய் இருப்பான்”

“நீங்கள் சொல்றதும் சரி தான் ரீச்சர். இப்ப என்னோட இருக்கிறது என்ற கடைசி மகள் மட்டும் தான். அவனும் கலியாணம் செய்து புருஷன் பிள்ளைகள் என்று இருக்கிறாள். ஆரம்பத்தில் அவள் தான் குமரனையும் கவனித்தவள். இப்ப அவனுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். எல்லாம் சின்னஞ்சிறுசுக்கள். தன்ற பிள்ளைகளைக் கவனிக்கவே, ஒரு நாள் போதாது.

பிறகு எப்படி அவள் குமரனைக் கவனிக்கிறது? இது மட்டு மல்ல, குமரனை வீட்டிலை வைச்சிருக்கிறது மகளின் புருஷனிற்கு அவ்வளவு பிழப்பில்லை. அவர் வேலையாலை வீட்டுக்கு வரும் போது தன்ற பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது தின்பண்டங்களோ விளையாட்டுச் சாமான்களோ வாங்கிக் கொண்டு வருவார். குமரனிற்கு எதுவும் குடுக்கமாட்டார். அதோடை அவர் தன் பிள்ளைகளோடு சந்தோசமாகக் கொஞ்சி விளையாடுறதை, குமரன் ஏக்கத்தோடு தூரத்திலிருந்து பார்க் கிறதை நானே என் கண்ணால் எத்தனையோ தரம் பார்த்திருக்கிறேன். மருமகனிட்டைச் சரி பிழை ஏதும் சொல்லேலாது உடனே சண்டைக்கு வந்து விடுவார்...” என்று குமரனின் அம்மம்மா பெருமுச்சொன்றை விட்டபடி கூறி முடித்தார்.

குமரனைப் பற்றி அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலில் நான் நேரம் போவதே தெரியாமல், குமரனின் அம்மம்மாவிடம் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன் என்பதைப் பாடசாலை முடிவடை வதற்காக ஒலித்த மனியை என் காதில் கேட்ட பின் என்னால் உணர முடிந்தது.

விடுமுறை நாட்களில் கூடக் குமரனின் நினைவு எனக்கு அடிக்கடி வந்து போயிற்று. இருபத்தியொரு நாள் முடிந்து பாடசாலை தொடங்கும் நாளிற்காகக் காத்திருந்தேன்.

பாடசாலை தொடங்கும் நாளும் வந்தது. அதிபரின்

அறையில் கையெழுத்தை வைத்து விட்டு எனது வகுப்பறையை நோக்கி விரைந்தேன்.

மாணவர்கள் எல்லோரும் வகுப்பறையைக் கூட்டி, கதினர், மேசைகளை அடுக்கிக் கொண்டு இருந்தனர்.

அவர்களிடையே என் கண்கள் குமரனைத் தேடின. அவனைக் காணவில்லை. எட்டு மணியாவதற்கு இன்னும் பத்து நிமிடம் இருப்பதால் அவன் வருவானென எனக்கு நானே கூறிய படி வாசற்பக்கத்தையே பார்க்கின்றேன்.

காலைப் பிரார் த் தனையும் முடிந்து பிள்ளைகளை எல்லோரும் வகுப்பறைக்குச் செல்கின்றனர். நானும் என்னுடைய வகுப்பறைக்குச் செல்கின்றேன்.

அங்கும் குமரன் இல்லை. என்னுடைய மனம் பொறுமையிழந்து மற்றப் பிள்ளைகளிடம் கேட்கின்றேன்.

“குமரன் இன்டைக்கு ஏன் வரேல்லை?”

“அவன்ர அம்மம்மா செத்துப் போயிட்டாரீச்சர். அதனால் அவனைக் கொண்டு போய் அனாதை இல்லத்தில் விட்டிடினமாம்” என்று ஒரு மாணவன் கூறினான்.

என் மனம் ஏதோ ஒன்றை இழந்தது போல் உணர்ந்தேன். பிறந்ததிலிருந்து குமரன் பாசத்தை ஒரு நாளும் அனுபவித்த தில்லை. அதையென்றுமே கடவுள் அவனுக்குத் தூரமாகவே வைத்திருக்கின்றாரே... அவனுக்கு அது என்றுமே கிடைக்காதா என்று என் மனம் ஏங்கத் தொடங்கியது.

- எந்ஸியடி மந்தியமாவிற்கியாஸ் 90 ஆவது ஒடுங்கு நிறைவு ஸ்ரூக்கநாம் போட்டியில் முற்பாரிசு பெற்ற ஸ்ரூக்கநா

ଓଡ଼ିଶାରେ

உரப்பேணேற

“இன்னும் எவ்வளவு நாளைக்கு சொன்னதையே திருப்பி திருப்பி சொல்லப்போகிறாய்? நான் சொன்ன விசயத்தைப் பற்றி கொஞ்சமாவது யோசி.” அம்மாவின் கண்டன வார்த்தைகள் என்னைக் கண்டிக்கின்றன.

என்னுடைய மெனனம் அம்மாவை மேலும் எரிச்சலுட்டி திருக்க வேண்டும். அதன் பிரதிபலிப்பாக அவவின் வார்த்தைகள் அனலாய்த் தெறித்தன.

“முந்தி நீ, என்றை சொல்லைக்கேளாமல் உன்ற இஸ்ரத்துக்கு திரிஞ்சதற்கு, இப்ப நல்லாய் அனுபவிக்கிறாய். இனியும் என்றை சொல்லைக்கேளாட்டிக்கு சாகும் வரை உன்றை வாழ்க்கையிலை தலையிடமாட்டன்.” ஆட்காட்டி விரலைக் காட்டி அத்தியபடியே அம்மா அடுக்களையினுள் நுழைகிறாள்.

இவ்வளவு காலமாக அம்மா என்னோடு இப்படிப் பேசியதே இல்லை. இப்போது இந்தச் சம்பாஷணையின் போது அம்மாவின் வார்த்தைகள் என்னைச் சினங் கொள்ள வைத்தன. அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ள மனம் இடந்தரவில்லை.

“யோசி, யோசி என்றால் நான் ஏதைப் பற்றி இனி யோசிப்பது... அது தான் உன் வாழ்க்கைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது போலாகி விட்டது” என்று எனக்குள்ளே தான் புலம்ப முடிந்தது. என் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டு ஆறுதலாகத் தலைசாய, வீட்டுக் கூரையைத் தாங்கும் தூண் மட்டுமே

அப்போது என்னையும் தாங்கியது.

அம்மாவின் கடினமான வார்த்தைகளை மனதில் போட்டு நீண்ட நேரமாக அலசிக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை. அவற்றையெல்லாம் ஒரு புறம் தள்ளி விட்டு, சமூகவியல் “ரியூட்” வைப்பது நாளைக்குத் தான் இறுதிநாள் என்பது நினைவுக்கு வரவே எழுதிக் குறையாக இருந்த “ரியூட்”டை எழுதி முடிப்பதில் முழ்கினேன்.

இப்பொழுதெல்லாம் என் முழுக் கவனமும் படிப்பின் மீது தான். ஏனென்றால் அது தான், இனிமேல் என் வாழ்க்கை முழுவதும் சூடவே வரப்போகிறது. நாளைக்கு நான் உறவினர் உதவியை எதிர்பாராமல் சொந்தக் காலில் நின்று என் குடும்பத்தைக் கவனிக்க முடியும், என்ற என்னுடைய தன்னம்பிக்கைக்கு ஆதாரமாய் இருப்பது படிப்பு மட்டுந்தான். அதற்கான முயற்சிகளையும் நான் எடுக்கத் தவறவில்லை. என்னுடைய இந்த முயற்சிகள் சக மாணவர்களின் கண்களை உறுத்தவே செய்தன. அதனை அவர்களுடைய பேச்சுக்களின் மூலம் கண்டு கொண்டேன்

“எப்படி மிதுனா, நீ வீட்டில் உன்றை பிஸ்னையையும் கவனிச்சுக் கொண்டு, காணாமல் போன உன்ற புருஷனையும் தேடிக் கொண்டு இவ்வளவு கவனமாய்ப் படிக்கிறாய். உன்ற நிலமையிலை நாங்களிருந்தால் படிப்பும் வேண்டாம்... ஒன்றும் வேண்டாமென வீட்டில் பிஸ்னையோட இருந்திருப்பம். உனக்குத் தான் “ஃபொஸ்ட் கிளாஸ்” கிடைக்குமென்டு எல்லோரும் கதைக்கினமடி, என்ன இருந்தாலும் நீ கெட்டிக்காரி தானேடி” இந்தக் கிண்டலான வார்த்தைகள் என்னை ஒன்றும் செய்து விடுவதில்லை. ஒரு சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டுச் சென்று விடுவேன்.

இன்று காலையில் அம்மா பேசிய வார்த்தைகளை நான் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளா விட்டாலும் “முந்தியும் என்ற சொல்லைக் கேளாமல் திரிஞ்சதால் தானே...” என்ற வார்த்தை

என் நெஞ்சைத் தைத்தது.

“என்ன இருந்தாலும் அம்மா இப்படி பேசி இருக்கக் கூடாது” என உள் மனம் கூறியது.

நான் “ஆம்” எனக் கூற வேண்டும் என்ற ஒரு வார்த்தைக்காகத் தான் இத்தனை வார்த்தைக் கற்களை அம்மா என் மீது வீசியிருக்கிறான்.

எனக்கு, இன்னொரு திருமணமா? என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. என் சங்கர் இருந்த இடத்தில் இன்னொருவனுக்கு என் மனம் இடந்தருவதா? என்னால் இப்படியான ஒரு சம்பவத்தை கற்பனையாகக் கூட நினைக்க முடியாது.

நான் உயர்தரம் படிக்கும்போதே, தனியார் நிறுவன மொன்றில் வேலை செய்த சங்கரர் விரும்பி விட்டேன். சங்கரின் தொழில் என் குடும்பத்தாரின் அந்தஸ்தை வெல்ல முடியவில்லை. கண்டாவிலுள்ள என் அண்ணன் என்னை அங்கு கூப்பிட ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கும் போதே, நாங்கள் இருவரும் கிளிநோச்சியிலுள்ள உறவினர் வீடொன்றில் தஞ்சமடைந்தோம்.

பதிவுத் திருமணம் எங்களைத் தம்பதிகளாக்கியது. தாம்பத்திய வாழ்க்கை என்னை தாயாக்கியது.

அன்றைய சூழலில், சங்கரின் வயதெல்லை அவரை இளையவராகவே காட்டியது. கட்டாயப் பயிற்சிக்கான நிர்ப்பந்தும் அவரை என்னிடமிருந்து பிரித்தது. அந்தவேளை பார்த்து எனக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதியும் கிடைத்தது.

அவரும் இல்லாமல் அவருடைய செல்வத்தையும் என் வயிற்றில் சுமந்து கொண்டு எவ்வாறு பல்கலைக்கழகம் செல்வது? நான் பல்கலைக்கழகம் செல்லவேயில்லை. அவர்

திரும்பி வருவார் எனக் காத்திருந்தேன்.

அவர் அதன் பின் வரவேயில்லை. துப்பத்தின் கொடிய முகங்களைத் தரிசித்தேன். குழந்தையும் பிறந்து மூன்று மாதம் ஆகிய நிலையில் தான் போர் மேகம் உக்கிரமாக முழங்கியது.

ஏதோ ஒரு வழியாக, வவுனியா முகாமை தஞ்ச மடைந்தேன். வாழ்க்கையின் கஷ்டங்களை முழுமையாக அனுபவிக்கத் தொடங்கிய எனக்கு எதனையும் எதிர் கொள்ளும் உறுதியை எங்கள் குழந்தை மீதான் பாசமே வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

சங்கர் இல்லாமல் ஒன்றரை வருட முகாம் வாழ்க்கை முடிய “சொந்த இடங்களுக்குச் செல்லலாம்” என்ற அறிவிப்பின் பின் அரைமனத்தோடு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தேன். அந்நேரம் எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல இருவரின் குடும்பங்களும் முன்வந்தன.

எந்த உறவுகள் ஆறுதலாய் இருந்தாலும் எனக்கும், என் மகனுக்கும் என் கணவன் பாதுகாப்பாக இருப்பது போல வருமா? என்ற கேள்வி என் மனதைத் துளைத்தெடுக்க நான் தேடுதல் வேட்டையில் இறங்கினேன்.

பலமுறை வெவ்வேறு முகாம் பொறுப்பதிகாரிகளிடம் சென்று விசாரித்தேன், “சங்கர் என்ற பெயரில் எவருமே இல்லை” என்றனர். இவர்களது பதிலில் சோர்ந்து விடாமல், யாழ்ப் பாணத்திலுள்ள செஞ்சிலுவைச் சங்கம், யுனிசெவ் போன்ற பொது நிறுவனங்களிடம், என் கணவரைத்தேடித் தரும்படி மனுக்கொடுத்தேன். இதற்கிடையில், “பல்கலைக்கழகங்களிற்கு முதலாம் வருட மாணவர்களுக்கான விண்ணப்பங்கள் கோரப் படுகின்றன, விசேஷமாக வள்ளிப் போரால் பாதிப்படைந்த மாணவர்களும் விண்ணப்பங்களை அனுப்பலாம்” என்ற செய்தி தெரியவரவே, கொஞ்சமும் தாமதியாமல் தவற விட்ட வாய்ப்பை

எட்டிப் பிடித்தேன். அதற்குப் பலனும் கிடைத்தது.

என்னுடைய தேடலுக்கு எந்த விதமான பலனும் கிடைக்காது போகவே, அம்மாவிற்கு இருபத்திமுன்று வயதான என்வாழ்வின் எதிர்காலம் குறித்த பயம் நச்சரிப்பாகி விட்டது.

சங்கர் திரும்பி வருவார் என்ற நம்பிக்கையை இழந்த அம்மா எனக்கு இரண்டாவது திருமணம் செய்ய ஆயத்தமானாள் என்பதை ஜாடைமாடையாக தன் பேச்சில் வெளிப்படுத்தவே, நான் அதை கண்டுங் காணாமல் இருந்து விட்டேன். இதைப் பார்த்து பொறுமையிழந்த அம்மா நேரமியாகவே என்னிடம் கூறிவிட்டாள். அன்றிலிருந்து இன்று வரை இருவருக்குமிடையில் வாய்த் தகராறு தான்.

வழமைபோல் அன்றும் வாய்த் தர்க்கத்தின் போது அம்மா “இந்த நாலு வருடமா தேடியும் கிடைக்காத உனர் புருஷன் இனியும் கிடைப்பார் என நம்பிக்கை இல்லையடி” என்றாள். இவவின் இந்த வார்த்தை பலதையும் என்னுள் சிந்திக்க வைத்தது.

“என்வாழ்வு இருண்டு விட்டாலும் உன் மகளுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டுமே, இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் பல அட்டுழியங்களை உதாரணமாக காட்டி ஆம்பிளைத் துணையில்லாமல் பொம்பிளை தனிய சூடித்தனம் நடத்தேலாது” என்றும் பல விடயங்களை என்னுள்ளே ஆழமாக விதைத்துவிட முயன்றா. அவவின் இந்தப் பிரயத்தனம் காலத்தில் மாறுதல் களால் என்னை வென்று விட்டது.

யுத்த அனர்த்த தூழலில் வாழ்வை இழந்த பெண்ணுக்கு வாழ்வு தரவேண்டும் என்ற இலட்சியத்தைக் கொண்ட ஒருவர் என் வாழ்வில் குறுக்கிட்டார். அம்மாவிடம் சம்மதம் பெற்றுக் கொண்டு என்னையும் சம்மதிக்க வைத்தார். ஆனால், கால அவகாசம் வேண்டும் என்று கேட்டுத் திருமணத்தைத் தள்ளிப்

போட்டுக் கொண்டே வந்தேன். அவரும் இடம் தந்தார். ஈற்றில் ஆறுமாத கால இடைவெளிக்குப் பின்னர், ஓரளவு தெளிவடைந்து அடுத்த கிழமை திருமணத்தை எளிமையாக பிள்ளையார் கோயில் நடத்தலாம் என்ற என் விருப்பத்தை தெரிவித்தேன். அவர் இலட்சிய புராஷர். என் விருப்பத்துக்குச் சம்மதித்தார்.

பட்டப்படிப்பு பெறுபேறுகள் வெளியாகி இருப்பதாக அறிந்து, பல்கலைக்கழகம் சென்று, எனக்கு முதலாம் தர சித்தி கிடைத்திருப்பதை அறிந்து கொண்டு. அந்த மகிழ்ச்சியுடன் பஸ்ஸில் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான் அந்த உருவத்தைக் கண்டேன்.

என்னை அறியாமலே நெஞ்சு படபடத்தது. கைகால் எல்லாம் குளிரத் தொடங்கியது. என்னை ஒரு வித பயம் துழந்து கொண்டதை உணர்ந்தேன்.

“அந்த பஸ்ஸில் போகின்ற அந்த உருவம் சங்கருடையதா? ஐயோ... கடவுளே எனக்கு ஏன் இப்படி அநியாயம் செய்தாய்?” என நான் உள்ளூரப் புலம்பிக் கொண்டேன்.

“ஓருவேளை அந்த உருவம் வேறு யாராகவோ இருக்கலாம் தானே...? இது சங்கராக இருந்திருந்தால் என்னையும் பிள்ளையையும் தேடி வந்திருப்பாரே...? சிலவேளை நான் இன்னொரு கலியாணம் செய்யப் போவதை அறிந்து சந்தோசமாக வாழ்த்தும் என விட்டிருப்பாரோ” பல சிந்தனைகள் என் மனதுள் முட்டி மோதின.

“நான்கு வருடங்கள் சங்கரைத் தேடிய பின் தானே நான் இன்னொரு திருமணம் செய்யச் சம்மதித்தேன். இல்லை... இது சங்கரில்லை வேறு யாரோ தான்” என நானே என் மனதுள் சமாதானம் கூற முயன்றும் அடிக்கடி அந்த உருவம் என் கண் முன்னால் வந்தது. “கடவுளே அந்த உருவம் சங்கராக இருக்குமா?” என் மன பரிதவித்தது.

மறுமணம் குறித்து நான் எடுத்த முடிவு திடீரெனச் சரிந்தது. திருமணம் மீண்டும் நடந்த பின்பும் இதே போல நான் காணும் உருவங்களை எல்லாம் சங்கரோ என்று என்னிக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தால் என் வாழ்க்கை எப்படி? சங்கர் என் நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கிறார் என்பது தான் உண்மை.

என் பட்டப்படிப்புப் பெறுபேறு, உத்தியோக வாய்ப்பு... எல்லாம் என்னைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

“இனி, என்னால் என் காலில் நிற்க முடியும். என் குழந்தையை நன்றாக வளர்க்க முடியும்... வாழ முடியும்... எனக்கு மறு வாழ்வு தர முன் வந்த இலட்சிய புருஷரால் என்னை விளங்கிக் கொள்ள முடியும்...? கீழேயிருந்து வருவதோ

ஓரு தீர்மானத்துடன் நான் பஸ்ஸை விட்டு இறங்குகிறேன்.

- ජ්‍යෙෂ්ඨ

விழைகள்

விழூஷ்கள்

மாலை கருகுவதற்கு இன்னும் சிறிது நேரமே இருந்தது. நந்தினியின் மனதையும் இருள் கவ்விக் கொண்டது. நேரம் செல்லச் செல்ல, அவனுக்குப் பயமும் அதிகரித்தது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் நடக்கவிருப்பதை நினைக்க நந்தினிக்கு உடல் நடுங்கியது.

தனக்கு இப்படியான ஒரு இக்கட்டான தழ்நிலையைக் கொடுத்த கடவுளை நினைத்துப் புலம்பினாள்.

இன்று இப்படியோரு காரியத்தைச் செய்வதை விட உயிரை விட்டு விடலாமே என என்னும்போதெல்லாம் அவளாருகில் சுருண்டு படுத்திருக்கும் குழந்தைகளின் முகம் அவளைத்தடுத்து விடும்.

நந்தினியின் மனம் அவனுக்குள்ளேயே போராட்டம் செய்து கொண்டிருந்தது. இதை விட அவனும் அவனுடைய குழந்தைகளும் இந்த உலகில் பிழைத்துக் கொள்வதற்கு வேறு எந்த விதமான வழிவகையும் அவனுக்குத் தோன்றவில்லை.

மழை வருவதற்குரிய அறிகுறியாக, நந்தினி வீட்டில் கொளுத்தி வைத்திருந்த கைவிளக்கைச் சுற்றிச் சுற்றி விட்டில் பூச்சிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. விட்டில் பூச்சிகளின் வாழ்க்கை ஒரு நாள் தான். அது ஒரு நாளிலேயே இறந்து விடும். அது போலவே நந்தினியின் வாழ்க்கையும் எப்பொழுதோ சிதைந்து விட்டது. அவனுடைய கணவன், அவளை விட்டுப் பிரிந்து போன பின், எந்த வித ஆசாபாசங்கள், உணர்வுகளற்ற மரத்துப் போன மனதையும் உடலையும் கொண்டே அவள் வாழ்கிறாள்.

தன்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்கு வதற்காகவே அவள் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

இந்நேரத்தில், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து போன கணவன் இன்னும் உயிரோடிருக்கிறாரா அல்லது இறந்து விட்டாரா என்று கூடத் தெரியாமல் வாழ்வதை நினைக்க அவனுக்குக் கண்களில் நீர் முட்டியது. கணவன் தன்னோடு இருந்திருந்தால், இன்று தனக்கு இப்படியொரு நிலை ஏற்பட்டிருக்காதே என்று நினைத்து வாய் விட்டமுதாள்.

நந்தினியின் சொந்த இடம் யாழ்ப்பாணம். அவளின் தாய் தந்தையர் சொல்லும் படியாக, வசதியானவர்கள் இல்லை. ஏதோ மூன்று வேளை உணவு மட்டும் எவ்விதக் குறையுமில்லாமல் கிடைத்தது. மற்றபடி வேறு எந்த விதமான சொத்துப்பத்து களையும் அவர்கள் சேர்த்து வைக்கவில்லை.

நந்தினியும் அவனுடைய தங்கை ரேணுவும் படிப்பை இடையில் கைவிட்டு விட்டனர். குடும்பத்தோடு ஒரு சமயம் கிளிநோச்சி சென்றபோது, அவளாது அத்தை மகனுக்கு அவளைப் பிடித்து விடவே, அங்குள்ள ஒரு வேதக்கோயிலில் ஒரு சில சொந்தபடிதங்களுடன் அவர்களுடைய திருமணம் நடந்தது.

திருமணத்தின் பின் நந்தினி தன் கணவன் குமாருடன் அங்கேயே வாழ்ந்தாள்.

குமார், கூவி வேலைகள் கிடைக்கும்போதெல்லாம் வேலைக்குச் செல்வான். மற்றைய நேரங்களில் வீட்டில் சைக்கிள் திருத்தும் வேலை செய்வான். கிடைக்கும் வருமானத் திற்குத் தகுந்தபடி நந்தினி குடும்பத்தை நடத்தினாள்.

அடுத்துத்த வருடங்களில் தொடர்ந்து அவர்களுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்தனர்.

வன்னியில் நடந்த கொடூரப் போரின்போது, அவர்கள் தம் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு வழியா முகாமிற்குள் தஞ்சமடைந்து விட்டனர்.

ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் எத்தனையோடு யிரிமுப்புகள்...

தமிழர்கள், இனிமேல் இழக்க ஒன்றுமில்லை என்னுமாவுக்கு இழக்கக்கூடாதவற்றையெல்லாம் இழந்து விட்டனர்.

நந்தினிக்கு “வெல்” துண்டொன்று பட்டுக் காலில் ஒரு சிறுகாயம். அத்தோடு தப்பிவிட்டாள்.

ஒருவாறு, சனத்தோடு சனமாக வவுனியா முகாமையடைந்து ஒரு கிழமைக்கு மேலாகி விட்டது.

அன்று ஒலிபெருக்கியில் ஓர் அறிவிப்பு...

“வன்னியில் இருக்கும்போது, போராளிகளாகப் பயிற்சி எடுத்தவர்கள், போராளிகளாகச் சிலகாலம் இருந்தவர்கள் உங்களுடைய பெயர்களை எமது அலுவலகத்தில் பதிவு செய்யுங்கள்”

முகாமிலுள்ள சனங்களிடையே ஒரே பரபரப்பு... ஒருத்தரும் இப்படியான ஓர் அறிவிப்பை எதிர்பார்க்கவில்லை.

அலுவலகத்தில் சென்று பெயர்களைப் பதிவதா விடுவதா என்று ஒரே குழப்பம்...

நாங்களாகச் சென்று பதியாமல், அவர்களாகக் கண்டு பிடித்தால் அல்லது வேறு யாராவது சொல்லிக் கொடுத்தால் தேவையில்லாத பிரச்சினைகள் ஏற்படுமே என்ற பயத்தினால் ஒரு சிலர் பெயர் பதியச் சென்றனர்.

நந்தினியும் தன் கணவரைப் “பயப்படாமல் போய்ப் பெயரைப் பதிஞ்சுட்டு வாங்கோ” என்று தெழுப்புட்டி அனுப்பி வைத்தாள்.

முகாமிலுள்ள அரைவாசிக்கு மேற்பட்ட ஆண்களும் சில பெண்களும் பெயர்ப் பதிவில் ஈடுபட்டனர்.

பெயர் பதிந்து ஒரு மாதத்தின் பின், அவர்கள் எல்லோரையும் விசாரிக்க வேண்டுமென்று கூட்டிச் சென்றனர். அதன் பின் அவர்களை விடவேயில்லை.

நந்தினி குமாரைப் பார்க்க அடிக்கடி சென்றாள். ஆனால், அங்கிருந்த பொறுப்பதிகாரி அவளை அனுமதிக்கவில்லை.

சில நாட்களின் பின், அவளது நிலைமையைக் கண்டு இரங்கி, இரண்டு முறை பார்க்க அனுமதித்தனர். குமாரைப் பார்த்தும் எதுவுமே பேச முடியாத நிலை... மௌனங்கள் தான் வார்த்தைகளாகின.

நந்தினி மட்டுமன்றி, அவளைப் போல எத்தனையோ திருமணமான இளம்பெண் கள், பிள்ளைகளுக்காக ஏங்கும் தாய்மார்கள், சகோதரர்கள் எனப் பலர் அங்கு வந்து சென்றனர்.

அந்த இடத்திற்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகளிடம், “எப்ப அவையளை விடுவிங்கள்” எனக் கேட்கும் போதெல்லாம், “விசாரணை முடிய விட்டு விடுவும்” என்ற பதிலைத் தவிர வேறேதுவும் சொல்ல மாட்டார்கள்.

முகாமிற்கு வந்து ஒன்றரை வருடங்களாயிற்று...

குமாரை, முதலிரண்டு தடவை பார்த்ததற்குப் பிறகு ஒரு நாளுமே அவனைப் பார்க்கவில்லை. அதிகாரிகளிடம் விசாரித் தால், புதிதாக ஒன்றும் கூறுமாட்டார்கள்.

அவர்களை எங்கு வைத்திருக்கிறார்கள், எல்லாவற்றுக் கும் மேலாக உயிரோடாவது இருக்கிறார்களா என இது வரை காலமும் எதுவுமே தெரியாமல் ஏங்கித் தவிக்கும் வாழ்க்கை.

மீன்குடியேற்றம் எனும் பெயரில், எல்லோரையும் அவரவர் சொந்த இடங்களில் கொண்டு போய் விட்டனர்.

நந்தினி, “தன் கணவன் இல்லாமல் தான் செல்வ தில்லை” என்ற முடிவோடு அங்கேயே இருந்தாள். இறுதியாக, எல்லோரும் செல்லத் தான் வேண்டுமென்ற கட்டாயம் வந்த போது, தன் மூன்று பிள்ளைகளோடும் எங்கு செல்வது என்ற குழப்ப நிலை.

இனி, கிளிநோச்சி போய் ஒன்றுமே செய்யவியலாது என்ற முடிவோடு யாழ்ப்பாணம் வந்தாள்.

வந்து கொஞ்ச நாட்கள் தன் தங்கையின் வீட்டில் தங்கியிருந்தாள். ரேணுவின் புருஷன் மேசன் ஒருவனிடம் முட்டாளாக வேலை செய்கிறான். அந்த வருமானத்தைக் கொண்டு, தன் குடும்பத்தையும் படுக்கையில் கிடக்கும் தன் தாயையும் கவனிக்க, அவள் படும் பாட்டைக் கண்டு, தானும் தன் பிள்ளைகளும் அவனுக்குப் பாரமாகி விடக்கூடாது என்பதற்காக நந்தினி வேலைக்குச் சென்றாள்.

அச்சுவேலியிலுள்ள பாடசாலையொன்றில் சமைக்கும் வேலை, அங்கு மிஞ்சகின்ற சோறு கறிகளைக் கொண்டு வந்து தானும் பிள்ளைகளுமாகச் சாப்பிடுவார்கள். அங்கு கொடுக்கும் சிறு தொகைப் பணத்தைக் கொண்டு பிள்ளைகளையும் படிப்பித்தாள்.

தனது உறவுக்காரர் ஒருவரின் உதவியுடன் அவரது காணியில் ஒரு சிறுகுடிசையமைத்துத் தனியாக வந்து விட்டாள்.

முத்த பிள்ளைகள் இருவரையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பி விட்டு, கடைசி மகனைத் தான் சமையல் வேலைக்குச் செல்லும்போது கூட்டிச் செல்வாள்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்த பின்னரும் கூடத் தன் கண வணைப் பார்க்கவேன, இரண்டு மூன்று தட்டவைகள் வவுனியா சென்று, அதற்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகளிடம் விசாரித்தாள். தெளிவான பதில் எதனையும் அவர்கள் கூறுவதில்லை.

நந்தினிக்கு வாழ்க்கையே துன்யமாகிப் போய் விட்ட உணர்வு. கணவனில்லாமல் ஓவ்வொரு நாளையும் கடத்துவ தென்பது அவனுக்குப் பெருங்கஷ்டமாகவிருந்தது. ஓவ்வொரு நாளும் விடியும்போதும் “இன்று அவர் வந்து விடமாட்டாரா” என்ற தவிப்பே தோன்றும். ஓவ்வொரு நாளும் மனதுள் புழுங்கிப் புழுங்கி அழுவாள். அவள் படும் கஷ்டங்கள் ஒருபுறமிருக்க, குழந்தைகள் தினமும் “அப்பா எங்கேம்மா... அவர் எப்ப வருவார்?” என்று கேட்கும் கேள்விகளுக்கு அவளால் பதில் சொல்ல முடிவதில்லை. பிள்ளைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அழுவாள்.

தன் புருஷன் உயிரோடிருக்கிறாரா என்று கூடத் தெரியாமல், மனதுள் இவள் நினைத்து நினைத்துத் தவிப்பது தெரிந்தும் அவளைக் கழுகுப் பார்வையோடு பார்ப்பவர்கள், ஒருபுறம் அவளுக்கு வேதனனயைக் கொடுத்தனர்.

நந்தினி, குடியிருக்க வீடு கொடுத்தவனைத் தனக்கு உதவ வந்த கடவுளாக நினைத்து நன்றிப்பெருக்கோடு பார்ப்பாள். ஆனால், அந்தக் கயவன் அவள் உடல் மீது வெறி கொண்டு தான் இருக்க வீடு கொடுத்தான் என்று நினைக்கும்போது அழுவதைத் தவிர அவளுக்கு வேறெந்த வழியையும் கடவுள் காட்டி வைக்க வில்லை. பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களில் அவள் கண்ணில் படுவதைத் தவிர்த்தாள். அப்போதைக்கு அவனிடமிருந்து தப்ப இதுவே, ஒரு வழியாகத் தோன்றியது. தன் கணவன் வந்த பிறகு, இந்த நாய்களுக்கு எல்லாம் நல்ல பாடம் கற்பிக்க வேண்டும் என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வாள்.

பாடசாலையில் சமைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, திடீரென அவளது இடது கால் செயற்படாது நின்று விட்டது. அங்குள்ளவர்களின் உதவியோடு யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ் பத்திரிக்குச் சென்றாள்.

டொக்ரர் பரிசோதித்து விட்டு, காலினுள் ஒரு “வெல்” துண்டு இவ்வளவு காலமாக இருந்தபடியால் கால் பழுதாகி விட்டதாகவும் இனி ஒன்றும் செய்யேலாது, காலை வெட்டி எடுக்க வேண்டுமெனக் கூறிவிட்டார்.

கஷ்டங்களுக்கு மேல் கஷ்டத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் கடவுளை நினைத்து, நந்தினி கண்ணீர் விட்டாள். “இனித் தன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் எப்படி?” என்ற கேள்வி அவள் கண் முன்னால் நின்றது.

நந்தினிக்குக் கால் “ஓபரேசன்” முடிந்த பிறகு அவள் உலவித் திரிய, ஒரு சில்லு வண்டி அரசாங்கத்தினால் கொடுக்கப்பட்டது.

ஒற்றைக்காலுடன் எப்படி வேலைக்குச் செல்வது? வேலையை விட்டு விட்டாள்.

நந்தினியின் தங்கை ரேணு, இடைக்கிடையே வந்து, பிள்ளைகளுக்குச் சாப்பாடு கொடுத்து விட்டுப் போவான். மற்றைய நேரங்களில், அந்த வீட்டுக்குரியவன் அங்கு அடிக்கடி வந்து போவான். நந்தினியின் பிள்ளைகளுக்கு உதவிசெய்வான்.

ஆரம்பத்தில் நந்தினி, அவனை மறைமுகமாகப் பேசவான். ஆனாலும் அவன் எதிர்பார்த்து வந்த விடயத்திற்காக அதைப் பொருட்படுத்தாமல் அங்கு வந்து உதவிசெய்வான்.

ஓரு நாள், அவன் வாய் விட்டே நந்தினியிடம் தன் ஆசையைக் கூறி விட்டான். அந்த நேரம் அவனின் கன்னத்தில் அடிக்க வேண்டும் என்று ஆத்திரம் துள்ளிக் கொண்டு வந்தும் ஒன்றும் செய்ய முடியாத நிலை.

தூழ்நிலை, அவளது கையைக் கட்டுப் போட்டு விட்டது. அவளால் அழுவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

தன் புருஷன் திரும்ப வருவான் என்ற நம்பிக்கையை இருள் மெதுமெதுவாகக் கவ்விக் கொண்டது.

நந்தினிக்குத் தன் பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு வேறேந்த வழியும் தெரியவில்லை.

மழை வரும் போல் இருக்க, நந்தினி வீட்டின் வாசலை மூடுவதற்காக, சில்லு வண்டியைத் தன் கைகளால் உருட்டியபடி வாசலுக்கு வருகிறாள். தூரத்தே, குடையுடன் அந்த வீட்டின் உரிமையாளன் வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

தூவானம் வீட்டுக்குள் அடிக்கிறது. அவளால் கதவை மூட முடியவில்லை...

மனிலம் சந்திரக் நடந்திய ஸ்ரூக்கங்க் போட்டிமில் ஈன்றநுழ் பெற்ற ஸ்ரூக்கங்

பரண்தான் விழ்ணுவர்த்தினி எழுதுவதற்கு ஒரும்பித்து ரெண்டு ஒண்டுகளில் முதலாவது சிறுகதைத்தொகுதி 2010 கீல் “மனதில் உறுதி வேண்டும்” என வெளிவந்தது. அந்த மன உறுதியிடன் இந்த “நினைவு நல்லது வேண்டும்” தொகுதியைத் தருகின்றார். யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் நான்காம் வருட உளவியல்துறை மாணவியாக இருக்கும் கிவரது வயது, எழுத்துலக அறுபவங்கள் என்பவற்றை மீறிய ஒரு முதிர்ச்சி இந்த எழுத்துக்களில் வெளிய்படுவதனை அவதானிக்கலாம். ஒரு படைப்பாளிக்கு நிச்சயம் இருக்க வேண்டிய சமூகப் பொறுப்பிலைத் தெளிவாக உணர்ந்து வைத்திருக்கும் ஒருவராக கிவர இனங்காணலாம். துன்பம்படும், துயரப்படும் மக்களைக் கூர்ந்து அவதானித்து நிதானமாக எதிர்கால நோக்குடன் அவர்களது கண்ணர்க் கதைகளாகப் பேசுகின்றார். கௌம், மதம் மீறிய மனித நேயம்படைப்பாளியாக முகிழிந்து வரத் தகுந்த சாத்தியம்பாடுகள் கிவரது எழுத்துகளில் சமிக்கை செய்கின்றன. போரும் அதன் பின்றான நிலைமைகளும் மீண்டெழுவதற்கு இயலாத மரணக்குழிக்குள் அப்பாவிப் பொது மக்களை வீழ்த்தி அல்லறபடுவது, கிவர் கிதயத்தைத் துன்புறுத்துகின்றது. அவர்கள் துயரங்களை எல்லாம் ஆர்ப்பாட்டமில்லாது படைப்புகளாக்கிக் கொண்டு விடுகின்றார். எனிய பதங்கள், சிக்கலற்ற மொழிநடை கிவரது வாக்கினில் கினிமை பயக்கின்றன. ஒரும்பகாலப் படைப்பாளி ஒருவரின் படைப்புகள் பொதும்போட்டிகளில் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொள்வதென்பது அவரது படைப்புகளின் தகுதிப்பாட்டை நிறுவுவதாக அமையும். கிவரது படைப்புகள் கிதுவரை நான்கு போட்டிகளில் பரிசுகளைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது. பெண் எழுத்தாளர் என்னும் சிறியதொரு வட்டத்துக்கள் மாத்திரம் அடைபடாது பரந்துபட்ட எழுத்துலகத்துக்கள் தனது பெயரை பதிவு செய்வதற்கு வேண்டிய தகுதிக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ள கிவர், அந்நிலையை எய்த வேண்டும் என்பது எனது நம்பிக்கை மிகுந்த எதிர்பார்ப்பு.

தெனியான்
22.07.2013

ISBN 978-955-4676-09-1

9 789554 676091 >